

ТОНИ СТРОНГ УБИЙСТВО В ОКСФОРД

Част 1 от „Тери Уилямс“

Превод от английски: Ваня Блангева, 2002

chitanka.info

На Николас

*Рани ме зле приятел мой.
Излях гнева си — секна той!
Но подло бях от враг ранен.
Мълчах — гневът растеше в
мен!*

*И ден и нощ аз скритом, тих
със сълзите си го поих.
С усмивки тайни го ласках
и с вричания го съгрях.*

*И расна той под тоя свод
щастлив и млад — и даде плод!
Врагът видя плода налят —
о, той не бе му непознат.*

*През късна нощ от мрака скрит
прескочил тайно моя зид.
В зори видях врага си проснат
с ръка към клона — недокоснат!*

Уилям
Блейк^[1]

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на драматурга Франсис Уорнър и на преподавателя в университета „Сейнт Питър“ в Оксфорд Лорд Уайт, от които взех назаем поялник, наех стая и клавесин; на Нанси Фрайди, автор, от чиито книги са материалите за писмата в „Убийство в Оксфорд“; на Стив от Австралия, чието писмо до списание „Фиеста“, преиздадено в „Писма от списание «Фиеста»“ (Стар букс, 1986, изд. Крис Лойд), също използвах; на д-р Кейт Уилсън, автор на „Причина за смъртта: писателски наръчник за смъртта, убийството и съдебната медицина“ (Райтърс Дайджест Букс, 1992) и на Майкъл Дибдин, чието описание на аутопсия в „Урок по патология“ също ми беше от изключителна полза; на приятелите ми д-р Йън Уайли, д-р Шон Грифитс, Кети Ридър и Чарлз Стюарт Смит, които прочетоха ръкописа на книгата и ми дадоха полезни съвети; на Джуди Търнър и Урсула Макензи от Трансуърлд, на Джейн Уайли, собственичка на къща номер 57 на улица „Уест стрийт“ по времето, когато писах книгата, на синовете ми Том и Хари, че ми позволиха да ползвам безценния им компютър, когато играеха Уоркрафт, и на съпругата ми Сара, без чийто скептицизъм и добронамерени забележки тази книга нямаше да бъде написана.

---

[1] Дървото на гнева — Лирика. Мистически поеми, преводач от англ. Вл. Свинтила, изд. Клио, София 1997 ↑

ПРОЛОГ

Най-после кучето спира да лае. Изчаквам минута, за да съм сигурен.

Още минута живот за него.

Скрит в сянката на вратата, оглеждам улицата. Няма никой. В мъглата под ситния дъждец, уличните лампи изглеждат пухкави като глухарчета.

Съсредоточен съм и сетивата ми са изострени. Капчиците дъжд нападат главата ми като рояк комари. Прекрасно е. Дори божествено.

Изваждам от джоба си вълнената шапка и очилата за плуване и си ги слагам; най-напред очилата, за да паснат на отворите на шапката. Пресичам улицата. Виждам всичко като през призма. Розови и зелени светлини се гонят по мокрия паваж.

Вратата е отключена и ме лъхва ужасна смрад. По-рано тук се вихреше парти, въпреки че в къщата сега е тихо. Крушката над стълбите е сменена с червена, за да създава атмосфера.

Потъвам в тази атмосфера, щом влизам в затъмненото преддверие. На първото стъпало бутилка вино привлича погледа ми; вдигам я, като си мисля, холандска смелост, но дори при тази светлина и с очилата си виждам няколко угарки да плуват вътре, набъбнали от течността.

Стаята на Хю е точно под стълбището. Единствената спалня на приземния етаж. Влизам. Тук също вони, но по-различно — миризмата от празненството се смесва с миризма на секс. От него или от другите гости? Това сега няма значение. Той лежи гол на леглото по корем, с юрган, увит около краката. Разбира се, пиян е до козирката. Поводът е такъв. Червената светлина от преддверието изпълва стаята, но той не помръдва.

Наистина е удивително красив — с широки рамене, здрави мускули и нито грам излишна плът. Няма да оставя белези върху снежнобялата му кожа. Отело.

Отивам в кухнята да потърся контакт. Като го намирам, изваждам поялника от джоба на палтото си и го включвам. Поставям го напречно върху чаша от бира така, че върхът му да не опира никъде, докато се нагорещи.

Времето минава.

Изведнъж се чува шум. Обръщам се разтревожен. Тревогата е фалшива. Онази смешна котка се промушва през отворения прозорец. Изплаши ме. Не, не ме изплаши. Аз не се страхувам. По-скоро ме ядоса.

Приближава се, мъркайки, и се опитва да се отърка в мен, сякаш моли за храна, ласка или нещо друго. Аз я сграбчвам с дясната си ръка и я обръщам по гръб, като я държа за врата, където ноктите ѝ не могат да ме стигнат, и здраво я стискам. Допирам три пъти поялника до черния ѝ корем. Мирис на козина и зървам изгорялата кожа. Скимтенето или воят ѝ са неописуеми. За миг си помислям: грешка. Вдигна се много шум. Бягай. После тя изчезва натам, откъдето дойде, мяукаща от болка някъде из градината.

Изчаквам. Тишина. Бесен съм.

Приближавам пръст към върха на поялника и усещам топлината.

Време е да го убия.

Отварям вратата на стаята му ѝ всичко побелява като при експлозия или писък. Боря се, опитвам се да го видя, но не мога. Аз съм там, но същевременно съм и тук, обратно в настоящето. Седя на твърдото легло и цигарата се изплъзва от пръстите ми. Опитвам се да дишам.

Блъскам се в прага на паметта и откривам след него все повече спомени.

До мен на леглото е всичко, което ще ми потрябва пак тази вечер: черни дрехи, вълнена шапка, очила за плуване, нож марка „Стенли“.

Но засега аз седя тук и дишам.

Обронвам глава на ръцете си.

ЕДНО

Двамата мъже наблюдаваха улицата от известно време. Стъклата на колата се бяха запотили от дъха им и от топлите сандвичи, които ядяха. По-възрастният започваше да става нетърпелив. Къде беше тя? Защо, по дяволите, още я нямаше? По-младият беше спокоен, и се различаваше, като оглеждаше минаващите хубави студентки. Беше първият слънчев ден на пролетта и по улиците се разхождаха повече разголени жени от всякога. По-добре да си беше взел слънчевите очила. С тях щеше да изглежда като холивудско ченге.

— Ето я — посочи по-възрастният. — Тази, която излиза зад ъгъла.

— Защо си толкова сигурен?

— Просто инстинкт. Гледай!

Жената приближаваше трийсетте. Буйната ѝ къдрава коса загатваше, че във вените ѝ тече южна кръв, макар че дори от такова разстояние се виждаше, че очите ѝ бяха светлосиви или може би сиви. Беше по-скоро хубава, отколкото красива. Дрехите ѝ също бяха повече удобни, отколкото предизвикателни.

Беше облечена в светлосиньо и не носеше палто. Явно не считаше сутрешното слънце само за краткотрайно явление, въпреки че ефектът беше притъпен от тежките ѝ обувки марка „Тимбърленд“.

По-възрастният излезе прав: беше тя. Спря се пред къщата, свали раницата от гърба си и извади документите.

Питър подсвирна.

— Струваше си чакането.

— Хайде тогава. — По-възрастният избърса ръцете си с носна кърпичка и завъртя огледалото за обратно виждане, за да се увери, че изглежда добре.

— Навярно това е последният ни шанс, нека не го пропускаме.

Двамата слязоха от колата и закопчаха саката си, после тръгнаха към нея, докато тя се взираше в табелката „Продава се“.

— Госпожа Уилямс? — Ник, като по-възрастен, протегна ръка и се здрависа с нея. — Ник Улуей. Говорихме с вас по телефона. Да ви представя колегата си Питър Соумс.

Ръкостискането ѝ беше енергично, а усмивката — весела.

— Двама посредници за един имот?! Поласкана съм. Извинете за закъснението. Влакът от Лондон закъсня.

Ник не се поколеба.

— Винаги сме по двама, когато купувачът плаща в брой.

— Е, пачките не са у мен.

— Доколкото разбрах, вие искате да купите имота веднага? — В гласа му трепна нотка безпокойство, която Питър забеляза, но не и госпожа Уилямс.

— Да, трябва да открия нещо преди семестъра. — Тя замълча. — Навън е приятно, но да влезем все пак вътре.

— Разбира се. — Ник затършува из джобовете си за ключ. Питър едва сдържа усмивката си. Шефът му винаги се вълнуваше от хубавите жени.

— Остави на мен, Ник — каза той спокойно и взе ключа, като се усмихваше на госпожа Уилямс с обиграната си чаровна усмивка.

— Виждам, че имате гости — забеляза тя.

Двамата мъже се вцепениха. Най-напред Питър.

— Моля? — небрежно попита той.

— Ето там — тя отстъпи назад и посочи надписа „Продава се“, закачен на стената. По средата му отгоре имаше черно петно с размерите на топка за тенис. Докато го гледаха, една птичка излетя от него и се загуби над покривите.

Това е лястовиче гнездо — каза госпожа Уилямс.

— Не мога да си представя кога го е свила. Къщата се продава отскоро — излъга Ник.

— Искам да ми обещаете нещо. Ще я купя само с гнездото — усмихна се тя. — Не мога да ги изхвърля от новия им дом, докато се нанасям в своя.

— Разбира се — каза оживено Ник, но в себе си я укоряваше. Жена, която се тревожеше за птичките, едва ли щеше да превърне в свой дом къща № 57.

— В къщата са живели студенти и има нужда от ремонт — Питър вече бе поел ролята си и плавно минаваше от стая в стая. Той отваряше вратите и изчакваше госпожа Уилямс на някой праг, така че прелестните ѝ гърди и смайващ задник го притискаха, докато тя се промушваше край него. — Но общо взето, условията са добри...

— Има ли хидроизолация? — прекъсна го тя.

— Не съм сигурен — призна той.

— Тапетите са влажни — промърмори тя и дръпна един отлепен тапет. — Всъщност това е без значение. Аз ще се погрижа.

— Добре. А това е спалнята на господарите.

— Е, сега това не върви — подхвърли Ник — Може да се нарече главната спалня.

Тя замислено го изгледа, но не каза нищо и се остави в ръцете им. След малко се отплесна — какъв беше смисълът да слуша някого, който обявяваше: „Това е банята.“ По-скоро я заинтригува странното ехо, предизвикано от думите им в празните стаи.

Осъзна, че никога не е била в къща, толкова гола и лишена от минало. Нито в една стая нямаше мебели. Тук-там се виждаха обли вдлъбнатини по килима, където преди са били леглата и шкафовете. В някои от стаите подът беше изкъртен и изглеждаше бял, като отпускари под пролетното слънце. Само по стените имаше тъмни и светли квадрати и правоъгълници от картини и постери, в чиито ъгли личаха следи от кабърчета. Отвътре на вратата на спалнята един избелял и прашен триъгълник сочеше къде е била закачалката за дрехи. Цялата къща сякаш внезапно беше опустяла, както Хирошима след атомната бомба.

Телефонът беше монтиран на кухненската стена, използвана като табло за обяви, разноцветни драсканици, цифри и причудливи карикатури. Някой се бе опитал да я почисти, но само отчасти, така че драсканиците бяха избледнели от огромното му усилие.

Ник кихна.

— Наздраве — каза тя.

Той кихна отново.

— Извинете, но съм алергичен към прах.

— Значи сте избрали най-подходящата професия — забеляза госпожа Уилямс с иронична усмивка — да оглеждате стари къщи. — Тя се намръщи, като прокара пръст по перваза на прозореца. — Тука е

много прашно — промърмори на себе си. — Не прилича на прах. Прекалено е бял. Като брашно. Или тебешир. — Тя внимателно го издуха от ръката си и се загледа в сивите пращинки, които затанцуваха в снопа слънчеви лъчи.

— Какво ли е това? Май не е плесен, но...

Ник осъзна, че трябва да бъде решителен.

— Госпожо Уилямс — каза той — това е прах за снемане на отпечатъци от пръсти. Разпоредихме къщата да се почисти, но ще мине време, докато изчезне напълно.

— Прах за отпечатъци от пръсти ли? — повтори тя озадачено.

— Причината къщата да се обяви за продан е, че тук е било извършено престъпление.

— Престъпление? — Тя язвително се изсмя. — Повярвайте ми, свикнала съм с това. Последните пет години живях в Клафам, Тутинг, Брикстон и Стокуел. Писмата от хора, които ми съчувстваха, бяха повече от сметките ми за ток, но никога не са ми взимали отпечатъци.

— Всъщност не е било кражба с взлом. Един студент, живял тук, е бил трагично... — Ник се опита да измисли някакъв евфемизъм, но не успя — убит.

— Така ли? Как?

— Ами някой е нахълтал и го е убил — той прочисти гърлото си. — Честно казано, госпожо Уилямс... тъъ... Тереза, нали? Имахме заинтересовани клиенти, които така и не купиха имота, щом разбраха за инцидента — самотни жени, двойки с малки деца и т.н. Все пак разбирате, нали?

— Да.

— Този факт ще притесни ли семейството ви? — попита деликатно той.

Тя погледна през прозореца, преди да му отговори.

— Предполагам, че в повечето къщи, имам предвид стари къщи, като се замисли човек, все някой е умрял. Едно време хората са предпочитали да си умрат спокойно у дома, преди да решим, че раждането и смъртта са болести, които трябва да се лекуват в болниците.

— Интересна гледна точка — каза той, без да знае накъде отива разговорът.

— Всъщност семейство Уилямс няма. Със съпруга ми се разделихме. Сега сме в развод. Както се казва: самотна жена.

— Не знаех. Извинете.

— Така че нямам съветник — прекъсна го тя. — Ще я купя, ако свалите хиляда.

— Тази вечер имаме още четирима купувачи, госпожо Уилямс, въъ... Тереза — излъга той, за да скрие изненадата си.

— Добре. Моето предложение отпада, щом ви дадат цената, нали? — усмихна се тя. — Моля ви, наричайте ме Тери.

Тъкмо щяха да тръгват, и тя го спря.

— Може ли да остана за малко? Искам да си представя как ще я подреда. Като си тръгвам, ще дръпна вратата.

— Разбира се — той протегна ръка. С младите жени човек можеше да си позволи известна галантност, да им целуне ръка за довиждане, но не и с тази. — Ще държим връзка.

Тя изчака да си тръгнат. После отиде в градината и взе да рови в чакъла, докато не намери това, което ѝ трябваше: един фут ръждив метал, голям колкото лост. Коленичи зад кухненския прозорец и упорито зачовърка тухлите малко над земята. Както предполагаше, хидроизолация имаше, и то доста добра. Къщата беше запусната, но здрава. Тери избърса ръцете си в тревата и се изправи.

Мярна ѝ се нещо синьо. Някакво найлоново парче в храстите. Тя го вдигна. Беше обгоряло от едната страна. Тревата наоколо също бе изгоряла, и то наскоро. Докато разглеждаше найлона, тя осъзна, че това е част от лента, с каквато полицията загражда мястото на престъпление. Усети, че някой я наблюдава. Беше една червенокоса жена от прозореца на съседната къща, приблизително на нейните години, с бяла хавлия, която пиеше кафе от светлозелена чаша. Чашата и очите ѝ бяха с един и същ цвят. Тери ѝ кимна, но жената я гледаше безучастно, после рязко се обърна и се отдалечи, сякаш някой я повика.

Тя влезе в къщата и пусна чешмата в кухнята, за да види дали има вода, след това ползва и тоалетната. Отвътре на вратата някой студент беше написал: ПРЪДНЯТА Е ЗОВ ЗА СВОБОДА НА ПОТИСНАТОТО ЛАЙНО.

Тери разгледа надписа и реши да не го трие. Разбира се, никой не знаеше, че потиснатото лайно е бившият ѝ съпруг Дейвид. Тя отвори

описанието на къщата, което ѝ оставиха двамата посредници, и се зачете:

Номер 57, който се намира на „Уест стрийт“, Осни, е къща на около сто години. Тя е с пет стаи, ползвани някога от студенти: едната от тях е разположена на приземния етаж и лесно може да стане трапезария или всекидневна. Къщата се нуждае от ремонт, въпреки че, общо взето, е запазена. Зад нея има градина от петстотен квадратни метра, главно тревна площ, малко занемарена през последните години.

Осни е разположен в най-южната част на Оксфорд. От една страна, той е уединено малко градче, а от друга, е близо до центъра на града. Познат на местните жители като остров Осни, той граничи и с Оксфордския канал, и с притоците на река Темза.

В градчето има две обществени сгради — търговският център с изглед към реката и процъфтяващата асоциация на местните жители. Многобройните студентски общежития преобладават, но все пак са по-малко от тези в останалите подобни градчета.

Имотите в този район рядко се продават, затова се препоръчва бърз оглед.

При възникването на въпроси можете да се свържете или с мен, или с някой от колегите ми за организирането на оглед.

С уважение

Следващият ред не се четеше.

Следваше името на посредническата фирма — Улуей, Уеб&Ко.

Щом свърши, скъса описанието, за да се избърше, и пусна водата. „Маркирах си територията — мислеше тя, докато си вдигаше дънките. — Сега ще трябва да я купя“. Върна се пак по коридора, като оглеждаше стените, надраскани от велосипедите на студентите, и накрая затръшна вратата след себе си.

Докато Тери се връщаше с влака в Лондон, членовете на Университетската общност бяха на вечерна молитва в малката катедрала „Университетска църква на Христос“.

Момчетата от хора трябваше да се откажат от ваканцията си и сега негодуваха, като си намигаха един на друг, но това не се отрази на песнопението им. То беше свършено, както винаги: трептящите ноти устремно политаха и се рееха из каменното пространство над главите на богомолците, като лястовици.

Към тази част от Великденската служба имаше специална церемония. Каквито и молитви да се пееха, накрая неизменно се завършваше с аранжирания от Алегри псалм 50, псалма на разкаянието. Чистият и невинен детски глас на сопраното караше думите на скръб и разкаяние да звучат още по-трогателно:

*Ето, в беззаконие съм заченат,
и в грях ме роди майка ми.*

Докато момчето пееше, свещите в църквата угасваха една след друга и останаха само тези на олтара. После и те започнаха да гаснат и в тъмнината пак се чува думите на псалма:

*Поръси ме с исоп и ще бъда чист;
умий ме и ще бъда по-бял от сняг.*

Докато мелодичните гласове на по-възрастните хористи подеха псалма отново, преплитайки се с ненадминатото сопрано, свещите пак се запалиха, така че след последните стихове псалма катедралата се изпълни със светлина. Само миризмата от изгорелите фитили и едва забележимите следи от дим показваха, че са били изгасени. Последният стих от псалма беше последен и за службата:

Тогава ще Ти бъдат угодни жертви на правдата,

*възношение и всесъжение;
тогава на Твоя олтар ще възложат телци.*

Богомолците останаха на колене, докато хорът излезе, а после се изправиха и се раздвижиха. Някои разтриваха коленете си, които ги боляха от дългото стоене на твърдия под. Те се поздравяваха, като вървяха към изхода, и се усмихваха един на друг.

Един мъж отпред коленичи, без да обръща внимание на хората около себе си, явно не разбрал, че службата беше свършила. От сведената му глава не можеше да се разбере дали дълбоко се молеше, дали бе замислен или беше заспал.

Едва когато богомолците си отидоха, той погледна олтара. Извади от джоба си сгъната носна кърпа и избърса сълзите, които се стичаха по избръснатото му лице.

Като тръгна към вратата усети, че някой го докосна по ръката.

— Брайън? — прошепна той.

Явно го чакаха. Бяха двама. Облечени също като него с официални студентски тоги, а под тях — с тъмни костюми.

— Може ли да поговорим?

— Разбира се, господин Директор.

Той кимна към втория мъж в знак, че го е разпознал.

— Господин Декан?

— Не е зле да обсъдим щетите от уговорката — промърмори директорът, докато излизаха в тъмнината навън. Гласът му още се снижи, докато тримата вървяха бавно след богомолците.

ДВЕ

Щом се нанесеше в нова къща, Тери най-напред разопаковаше книгите си. Всичко останало — готварската печка, прозорците без пердета, чашите, загънати в хартия — бяха пренебрегнати, докато не подредеше на рафтовете скъпите си книги по тематика и по азбучен ред.

Дейвид се вбесяваше от това и тя го правеше нарочно. Сега, когато него го нямаше, беше много по-добре.

Рафтовете пред нея бяха като каменни пластове с различен цвят и всеки от тях беше свързан с някакъв период от живота ѝ. Най-отдолу бяха сивите и черни книги на Пингуин и пиесите на Арден по Шекспир, останали още от училище. Над тях яркозелените книги на Вираго, които тя четеше на седемнадесет, после тънките книги с поезия, строени до поредицата от томове на Кинг Пингуин. Следваха учебните издания за студенти на Джойс, Йейтс и Елиът, а под тях критическите трудове и академични есета. По-долу тя нареди евтините криминални романи и трилъри, ярки и разноцветни, докато малкото дебели книги, купени наскоро в Лондон, постави най-отгоре. Там бяха „Направѝ си сам“, „Радостта от секса“, „Книга за дома“, няколко стари каталога „Наш дом“, както и антикварните издания на „Интерiori“ и „Плетиво“.

За разлика от Тери, Мо първо пусна уредбата. Трейси Чапман, която се чуваше през отворената врата на микробуса, беше истинска революция за еснафите от Оксфорд. Двете пренасяха багажа от лондонския апартамент на Мо.

— Не е ли забавно? — усмихна се Тери. — В Лондон никога не оставяхме микробуса с отворена врата или пък отключен.

Мо я погледна развеселена.

— Тери, престъпления има навсякъде. Или забрави какво е станало в новия ти дом?

— Така е. Аз само...

— Какво ме занасяш. Даже не се опитвай. Щом искаш да бягаш от живота и да вегетираш тука, твоя работа.

Говореше, сякаш не ѝ пука, но Тери знаеше, че е жестоко наранена. Те живяха заедно в апартамента на Мо шест месеца. Никой от агенцията не разбра колко са близки. Щом пристигна, Тери се почувства както преди, когато като първокурсничка се прости със сигурността на бащиния дом и дойде за пръв път да живее тук.

— Не мисли, че бягам.

— В никакъв случай. Ще отскачам всеки път, когато мога. Лесно няма да се отървеш от мен.

Книгите свършиха. Тери коленичи, за да извади порцелана от кутиите.

— Не от теб. Аз бягам от действителността — призна тя.

— Я стига. Нали не беше активистка от радикалното движение? Веднага ще ти пратя няколко колета, ако станеш прекалена провинциалистка. С брой на „Време за почивка“ и афро-еврейски сандвичи. Или ще дойдеш за някоя откачена демонстрация. Аз облечена като Док Мартенс, а ти — в университетска тога.

Тери я прегърна и тогава някой звънна на вратата.

— О, вече имаме и гости? — каза Мо. — Може би е пасторът да ти напомни за неделната служба? Или от комитета на жените те канят на чай?

Тери я оципа да я пусне.

Една жена на средна възраст надничаше през вратата.

— Госпожа Уилямс? — попита тя.

— Аз съм Тери Уилямс, а това е приятелката ми Мо Доусън.

Тери протегна ръка.

— Шийла Гибсън. Живея до вас.

Жената се приближи и посочи неопределено към къщата си.

— Отбих се да ви кажа добре дошли в Осни. — Тя изгледа подозрително купчината кашони. — Боже мой! Съпругът ви е оставил тежката работа.

— Аз нямам съпруг. Разведена съм — всеки път го произнасяше все по-лесно — но Мо ми помага.

— Вие сте щастлива — опасявайки се, че Тери няма да я разбере правилно, тя добави: — Хубаво е, че сте тук. Мисля, че сте много смела.

— Защо? — намеси си Мо.

— О, Боже! Май сгреших — Шийла сложи ръка на устата си, но очите ѝ блестяха.

— Вече знам за историята с къщата — каза Тери — но тя не ме притеснява.

— О, Боже! — разочарова се Шийла. — По-добре да ви оставя. Ако имате нужда от нещо, само ми почукайте. Даже старият може да ни налее по чашка, ако не бързате. — Тя млъкна, но след минута добави: — Толкова е хубаво, че пак имаме подходящ наемател. Студентите бяха непоносими с техните партита и с велосипедите си, задръстили целия тротоар. Нищо не ги интересуваше, защото живееха по година и тъкмо им научиш имената, те вече си заминали. Когато посъветвах една от тях да си измие прозорците, които бяха ужасно мръсни, тя само ми се изсмя. Ние имаме асоциация на местните жители. Знам, че току-що пристигате, но вярвам, че в най-скоро време ще дойдете при нас.

Тери отговори уклончиво.

— Представлението започна — подразни я Мо, щом Шийла си тръгна.

— Стига. Хайде да намерим бърза пакистанска закуска. Гладна съм.

— О, ние нямаме в Оксфорд бърза пакистанска закуска — Мо изимитира гласа на Шийла. — Толкова ужасни хора, които не приличат на членовете в асоциацията на местните граждани.

Вторият неканен гост се появи по-късно. Дойде посред нощ, след като бяха заспали. Чу се болезнен пронизителен вик, който разсече като бръснач сънищата на Тери.

Тя бе свикнала да спи в шумния нощем Лондон, но непознатият крясък я събуди внезапно и сърцето ѝ щеше да се пръсне.

Беше леко пияна. Двете с Мо бяха открили най-големия и скъп магазин за деликатеси, който някога бе виждала. След като накара приятелката си да не сипе повече язвителни бележки към студентските стипендии и припечелените с труд пари на честните данькоплатци, те завършиха деня с две изстудени бутилки шампанско „Перие“, парче сирене „Стилтън“, пастет от пилешки черен дроб и голямо парче

мармаладов кейк. За щастие, Мо откри и студентския пътеводител на Оксфорд.

Тъй като нямаше столове, ядоха на горния етаж, изтегнати на двойния матрак на Тери, като две ученички, устроили си среднощно пиршество, които се наливаха с шампанско, докато Мо четеше на глас откъси от пътеводителя.

„Театрално дружество Хертфорд. Миналата година, през зимата, ние успешно поставихме «Сън в лятна нощ», разкриваща мрачната страна на Шекспировата комедия. Сериозните драматични актьори са винаги добре дошли.“ Звучи забавно. „Клубът «Муслона». Организира първенства с пръчката на Мечо Пух за търсене на северния полюс и изричане на заклинания.“ Мили Боже! Какво стана със стачкуващите и с промяната на света. Слушай, има още. „Дружество на зюмбюлите. Посветено на пиенето, упадъка и твърдението на Сандлер, че поезията е синтез от зюмбюли и бисквити.“ Мо хвърли книгата на пода.

— Днес открих, че студентите са досадни и егоцентрични, но ако знаех, че се връщаш при тях, щях да те вържа за масата в кухнята.

— Не ставам за член на такова дружество — отбеляза кротко Тери. — Не съм студентка. Не съм членувала в тях, дори като студентка.

Тя разбираше защо Мо беше кисела. Никога нямаше да са толкова близки. В понеделник Мо щеше да се върне в Лондон, за да снима реклами за дамски превръзки, докато Тери щеше да започне доктората си. Въпреки че Мо обеща да идва, техните пътища се разделяха. Да се напият тази вечер за сбогом.

Тери седна в леглото, послуша се и зачака. Крясъкът, който я събуди, пак се повтори, и то така близко, че за момент тя помисли, че идва от стаята. Тя сдържа дъха си, без да издаде нито звук.

Две святкащи очи я гледаха с ярост през прозореца. Тя потрепери, после си пое дъх с облекчение. Беше котка. Под самия прозорец имаше навес. Животното просто се бе изкачило по полегатия покрив.

Стана от леглото и тръгна към котката, като се опитваше да не я изплаши. Зад гърба ѝ Мо мърмореше нещо, все още сънена. Тери се приближи до прозореца, но котката се обърна, пръзулна се и падна на плочника. На нея ѝ се стори, че видя нещо розово отзад, като рана. Котката беше вече далеч, когато тя осъзна, че това беше лъщящата и

разширена вулва на животното. Докато гледаше занемарената градина, снежнобяла на лунната светлина, тя пак я зърна, преди да се изгуби под сенките.

Мо запали лампата. Градината в миг изчезна, заменена от сребристочерното отражение на Тери, гола, по тениска и с разчорлена коса.

— Какво стана?

— Беше една котка — каза тя, като се върна в леглото — Беше странно — тя потрепери — задните ѝ части бяха разтворени.

— Може да е била разгонена.

— Като я чух, че се опитва да влезе... Бог ми е свидетел, че не съм суеверна, но...

— Не позволявай да те баламосват с убитото момче — каза Мо. — Те ще се опитат. Няма да им харесва, че си момиче, а не те е страх. Ще се опитат да те изплашат. — Тя докосна косата на Тери и прошепна: — Ела...

Устата на Мо беше лепкава от съня, с вкус на паста за зъби и шампанско. Тери я целуна дълбоко, езикът ѝ мина по познатите очертания на зъбите ѝ, телата им се доближиха, гърдите им се долепиха една до друга и тя провря десния си крак между бедрата ѝ. Улови дъха ѝ и се удиви на бързата им възбуда. Сексът с Дейвид беше енергичен и бурен, с масажирание и прегръдки. Всичко, което правеха с Мо, беше да лежат една до друга. Само след няколко минути тя се почувства като част от жироскоп, издигащ ги към оргазъм. Облиза пръстите си и ги плъзна между бедрата на приятелката си.

След това Мо мигновено заспа. Тери я прегърна, заслушана в звуците на новия си дом. Даже отдалеченото движение на колите изглеждаше различно от лондонското и ехтеше по-различно в празната къща.

С Дейвид се запознаха в университета, но връзката им се задълбочи, едва когато той намери работа в града, а тя започна аспирантурата си. Това беше времето на финансовата дерегулация, наречена „големият удар“. Търговските банки предлагаха абсурдни заплати — като треньор, той печелеше годишно повече, отколкото беше нейната стипендия за целия ѝ докторат. Затова не се наложи

Дейвид дълго да я убеждава да потърси работа в Лондон. Техен приятел, който беше главен експерт-счетоводител в една от големите рекламни агенции, ѝ уреди интервю за плановик, като ѝ помогна в създаването на стратегии, за новите кампании и в проучването на работните групи, занимаващи се с потребителите. За нейно учудване, тя откри, че е доста добра. Опитът ѝ в разчитането на текстове и в анализирането на литературния символизъм ѝ помогнаха да интерпретира отговорите на потребителите толкова лесно, че ѝ оставаше само да докладва за тях, и тя скоро доби репутацията на плановик, който се бореше за квалифицирана работа. Всички във фирмата я обожаваха, дори когато се налагаше непрекъснато да отблъсква ухажванията на художествените директори.

Една от служебните облаги на Дейвид беше нисколихвената ипотека и двамата се хвърлиха в бума на 80-те за недвижима собственост. Всички като тях го правеха, всички професионалисти от средната класа с два дохода, без деца и нечленуващи никъде. Понякога се връщаше назад и всичко ѝ напомняше за онова търговско-строително дружество по времето, когато грънчарите от бар „Грънчар“, готвачите от „Кукхам“ и банкерите от „Балхам“ профучаваха през обществените слоеве, като взимаха назаем и депозираха, продаваха и купуваха, изтощаваха се да строят, но не спираха да напредват по невидимата структура, позната като стълба на собствеността. Това беше интересна метафора, помисли си тя, стълбата преди всичко е нещо полезно, реално като тухлите и хоросана. Тогава никой не подозираше, че стълбата ще се превърне в сапунен мехур.

Следващите две години бумът създаде ефекта на разпръскването и разгони специалистите като тях от традиционните области Фулхам и Клафам в новосъздадените Балхам, Стокуел, Брикстън и Ламбет. Тя и Дейвид бяха пионери в Тутинг; те поправяха и продаваха с доста добра печалба. Шест месеца по-късно продадоха къщата в Батърсий и купиха една на стръмна улица в Кенингтън. Година по-късно купиха друга в скъпия Уондсуърт, която имаха намерение да преустроят от апартаменти в къща с шест стаи. Когато Дейвид остана без работа в кризата през 1987 г., той продължи ремонта на къщата, но не нае толкова много строители. Купи си лабрадор, замени служебното си БМВ със стар рейнджроувър и взе да пие повече, но животът, общо

взето, течеше постарому. Тери пак бързаше след работа да облече стария гащеризон и да боядисва, да разглобява или да дяла изгнилите трегери. След шест месеца тя намери дамски бикини в жабката на рейнджроувъра. Първата ѝ абсурдна мисъл беше, че Дейвид е развил някаква мания. По-късно, като прозря истината, тя се изчерви от срам и провери дали бикините на любовницата са по-малки от нейните.

Дейвид имаше връзка със съседката повече от година. Той се оправда, че тя я започнала, но това не беше извинение. За него може би беше. Като всички мъже, той се оправда, че не можал да устои. Просто се бе пуснал по течението — градът, жилищният бум, изневярата. Изнесе се от къщи по нейно настояване.

После отиде при майка ѝ и призна всичко. Помоли я да му помогне. Молбите на майка ѝ бяха фалшиво наставнически, но Тери бързо ги отбиваше.

— Остани при съпруга си.

— Аз стоях, мамо, но той не стоя до мен.

— Дейвид научи урока си.

— Това е брак, мамо, а не училище.

— По-млада няма да станеш.

— Аз съм на 27, мамо. Сега можеш да родиш и на 45.

А най-жестоката реплика бе:

— Добре, аз няма да се подмладя, но поне да се порадвам на внуци, преди да умра.

— А брат ми Марк? Той и Рейчъл ще ти родят внуци, ако им платиш достатъчно.

И накрая:

— Всеки мъж има различни сексуални нужди.

Последният разговор свърши неочаквано, когато лабрадорът, който Дейвид беше оставил вкъщи, си пъкна носа под практичната пола на майка ѝ, получи ерекция и се изпразни върху краката ѝ. Тери изтича в кухнята за парцал и едва не се изсмя. Оттогава майка ѝ престана да дава наставления.

През петте години съвместен живот не бяха отворили сватбените си подаръци. Нямаше и смисъл, защото през няколко месеца се местеха. Сега Тери най-после ги разопакова и подреди в кутии машините за сладолед, порцелана, бурканите за спагети. Мо и фотографът, с когото се запозна на едни рекламни снимки, дойдоха

една вечер да ѝ помогнат. Когато Дейвид се завърна вкъщи, диванът, леглото и масата в трапезарията бяха разрязани наполовина с една от металорежещите машини. Коремът на лабрадора също беше разполовен с дебела черна линия, нарисувана с флумастер. На предната половина беше написала „твой“, а на задната „мой“. Идеята беше на Мо, но го нарисува Тери.

Тя знаеше, че Мо е лесбийка от клюките в службата, но ги отдаваше на сексуална завист. В младежката среда на творческия отдел на агенцията, всяка късо подстригана блондинка, която разносяше папката с документи с обеща на носа и задник в съдрани дънки, беше под прицел. Но когато Мо ѝ предложи за известно време да живеят в една квартира, тя помоли Тери да е толерантна към хората, които щяха да нощуват у тях.

— Под хора нямаш предвид мъже, нали? — попита Тери.

— Именно — отвърна Мо предизвикателно.

— Няма проблем — беше отговорила Тери и наистина нямаше. Тя не ревнуваше Мо от приятелките ѝ, но ѝ беше любопитно какво правят заедно. Не вярваше, че така може да се изпита дори и половината удоволствие от истинския секс, макар че веднъж, докато търсеше дамски превръзки в стаята на Мо, се натъкна на отворено чекмедже, пълно със секс аксесоари, толкова разнообразни, че направо се слиса.

По това време не водеше полов живот, макар че ѝ липсваше. Когато от службата организираха парти за Ан Самърс, Тери си поръча вибратор. Тя го използва веднъж, после го изтърва във ваната и батериите му започнаха да изпускат жълта лепкава течност. Мо ѝ беше казала, че проблемът с вибраторите е в тяхното студено безразличие. Страхотни са да те доведат до оргазъм, но без никакво внимание от тяхна страна. Когато беше с мъж, това винаги я притесняваше, защото той постоянно търсеше ерогенните зони и се интересуваше само от броя на оргазмите ѝ, за да задоволи самолюбието си на любовник.

На нейното поколение му беше по-лесно, отколкото на поколението на майка ѝ. Но макар че гредите на вратата бяха изместени надясно, целта на играта пак беше да вкараш най-много голове.

Мо започна да ѝ прави масажи. Тя не докосваше ерогенните зони, но и двете знаеха, че Тери се възбужда, ала не отдаваха внимание

на това. Веднъж тя я помоли да не спира. Нямахме нито фойерверки, нито земетресение или пък някоя удивителна странност в желанието ѝ. Просто ѝ беше хубаво и тя го искаше, но после се почувства виновна. Двете станаха любовници, но Тери не се смяташе за лесбийка. После Мо престана да води момичета вкъщи. Когато я попита защо, Мо ѝ каза, че е влюбена в нея.

Тери се ядоса, излезе и преспа с най-пияния художествен директор от службата. После се върна при Мо и повърна. Мо изчисти, без да ѝ каже нищо. Тери завърши вечерта в леглото ѝ.

Двете бяха заедно шест месеца. Те нямаха официален ангажимент една към друга, но като монахини в манастир, месечните им цикли бавно се синхронизираха, нещо като женитба на телата, която ставаше все по-дълбока.

Тери знаеше, че връзката им няма бъдеще и тя, а не Мо щеше да я скъса. Все пак искаше да вземе решение, каквото и да е то, за да си докаже, че не се е оставила като Дейвид и останалите на течението. Тя писа на предишния си преподавател, за да разбере може ли да се върне в Оксфорд. Изненада се, когато той ѝ отговори сърдечно. Беше чул за раздялата ѝ с Дейвид и би се радвал тя да завърши доктората си. Разбира се, не можеше да ѝ издейства стипендия, но щеше да я подготви заедно със студентите. Тогава продадоха къщата в Уондсуърт. Тя и Дейвид излязоха от брака си по-богати с осемдесет хиляди лири. Дейвид веднага вложи дела си в по-малка къща в Стрийтхам. Тери започна да търси в Оксфорд нещо, което да ремонтира, защото беше добила богат опит по време на брака си, но искаше къща, където да живее, а не само да инвестира в нея.

Когато подписаха договора, съобщи на Мо.

Вече заспиваше, когато отново чу котката. Беше минал час, но звукът рязко я събуди. Сега беше различен. Преди бе гневен вик, а този път по-сърцераздиращ, насечено пронизително мяукане. Вик на животно, което беше измъчвано.

Идваше от долния етаж на къщата.

— Мо! — извика Тери.

Отговор нямаше.

Тя се измъкна от леглото и се опита да надмогне страха си. Крушката на стълбището беше непоносимо ярка за сънените ѝ очи. Слезе на пръсти по скърцащите стълби. Шумът идваше изпод босите ѝ крака, от мястото, където бяха изхвърлили празните кашони. Тя се послуша за миг, викът я прониза отново — внезапен вопъл на агония — и космите ѝ настръхнаха.

Даже при запалена лампа в нишата се виждаше трудно. Тери предпазливо се приближи. Ако котката агонизираше, тя не искаше да пострада от ноктите и зъбите ѝ. Тогава я видя в една от кутиите, червените ѝ очи я гледаха с ярост, а около нея имаше нещо бяло. Бялото петно се размърда и Тери съзря куп новородени котенца.

Котката пак измяука и още едно лъскаво вързопче се плъзна навън, като се опитваше да се измъкне от топката слуз, която го обвиваше.

Всичко стана ясно — виковете, отчаяният опит да влезе през прозореца на спалнята, разширеният таз, който Тери зърна, докато котката бягаше. Тя се бе опитвала да намери тихо местенце, където да роди малките си. Тери преглътна и се опита да я успокои. Майката ближеше последното новородено, докато другите две търсеха зърната ѝ. Котката излапа дългата нишка плацентата, както чревоугодник чиния със спагети.

Тери събуди Мо, защото знаеше, че би искала да види малките.

— Имаме гости — каза ѝ тя, докато полузаспалата ѝ приятелка не можеше да схване какво става.

— Ела да видиш — заведе я на долния етаж и ѝ показа кашона. Мо се приближи и надникна. Като видя котенцата, нададе вик на задоволство.

— Откъде се взеха? — прошепна тя.

— Не знам. Може би е на съседите. Не разбирам как е влязла. Дали има нужда от нещо?

Мо поклати глава.

— Сигурно от мляко, като ги роди. По-добре да я оставим сама.

— Да се обадим ли на ветеринаря?

— Няма нужда. Котките на родителите ми винаги раждаха котенца. Оставяхме ги да се опознаят и сприятелят. Природата си знае работата.

Като разбираха по виковете ѝ, че следващото коте е на път, те идваха при нея. Най-накрая се роди последното и котката, смъртно изтощена, лежеше на едната си страна, но мъркаше доволно, а котенцата се мушеха и търкаляха около корема ѝ.

Докато Мо топлеше мляко, Тери отиде в предната стая и опря лакти на прозореца. Зазоряваше се. Гледката не беше кой знае какво — еднакви къщи, долепени една до друга, също като тези в Лондон. Единствената разлика беше, че пред някои от къщите имаше по пет-шест велосипеда, които блокираха тротоара. Това бяха къщите със студенти, от които се бе оплакала съседката.

Две фигури бягаха по още тъмната улица. Те бягаха сериозно, облечени в еднакви анцузи „Гребен клуб“, с гирички на китките и уолкмени на кръста. Минаха близо до нея, но не я видяха.

В този момент иззад ъгъла зави червена спортна кола, скъпа, но стара. Тя паркира в двора на отсрещната къща и от нея слезе млада двойка. Мъжът беше с черен костюм, а жената с бална рокля от тафта. Тери се зарадва, че Мо я нямаше да ги види: точно нейните стереотипи — неподходяща комбинация между модел от списание и инспектор Морз от култовия сериал.

Мо ѝ донесе кафе и за известно време двете наблюдаваха улицата.

— Е — каза Мо най-накрая — те, изглежда, се справят добре. Можем да се върнем в леглото.

— Само си мислех... Може да се е изгубила. Какво ще стане, ако не намерим стопанина ѝ?

Мо изсумтя.

— Ние? Защо ние?

— Е, добре, какво ще стане, ако не го намеря?

— Ще си имаш котка. Освен това — четири котенца.

— Искаш да кажеш пет. Аз ги преброих. Но...

— Не, четири са. И аз ги броих.

Тери се втурна към кашона и ги преброи. Бяха четири.

— Едното е под нея. Трябва да я преместим, да не го смачка — провикна се тя към Мо.

Мо ѝ помогна да вдигнат котката. Но под нея нямаше нищо.

— Пет бяха, Мо. Преброих ги. Едното сигурно е избягало — каза отчаяно тя, като разчистваше кашоните.

— Успокой се, Тери. Не може да е избягало. Много е малко, за да излезе от такъв голям кашон. Той е висок. Освен това... О, Боже, виж...

Преди да се обърне, Тери разбра какво изуми Мо. Като в ужасен сън, тя видя как котката сниши глава към това, което ядеше. Зърна неокосменото тяло, с размерите на мишка, захапано напречно. Тънкото цвъртене, толкова тихо, че тя не го чу, изведнъж престана. Котката вдигна глава и лакомо преглътна остатъците от малкото си, както пеликан, който поглъща риба. Тери се извърна.

— О, Боже! — прошепна Мо.

ТРИ

От банята на къща петдесет и девет Хари Гибсън наблюдаваше блондинката в градината на номер петдесет и седем, която приличаше на пънкарка. Тя закусваше, докато се разхождаше и оглеждаше цветята. Беше късо подстригана и той се възхити на красивата ѝ шия. Навън беше по-скоро слънчево, отколкото топло, но тя беше с тънък халат, който не оставяше много за въображението. Не че това имаше значение, защото въображението на Хари умееше да допълва детайлите. Блондинката влезе вътре, но той затвори очи и си представи как халатът ѝ се свлича на земята, оголвайки стегнатия ѝ корем и настръхналите зърна на полюшващите се гърди. Той преглътна и мушна ръка в отвора на пижамата си.

Звънна звънецът на входната врата и го смути. Шийла щеше да отвори, но ако беше нещо за него, трябваше да слезе. Ерекцията му спадна, докато се вслушваше в гласовете от долния етаж. Той чу, че Шийла се качваше по стълбите.

— Хари, момичето от съседната къща пита дали знаем нещо за котката, която са намерили.

— Веднага идвам — провикна се той. Ето го. Толкова благоприличен. Усука пижамата настрани, да не се вижда нищо, и натисна бравата на вратата.

Дорлинг Ван Глат беше нещастен. Жена му бе започнала да купува вегетариански яйца от магазина на улица „Ботли роуд“ с шеговитото име „Яйца и яйценататък“ и в резултат яйцата му за закуска бяха оплодени. Тъмно петънце с размерите на попова лъжичка плуваше в лъжицата му, която той обвинително бе насочил към жена си.

— Хайде, скъпи — ядоса се Джулия. — Защо вдигаш толкова шум? Това е напълно естествено.

— Такива не ги обичам — отвърна Дорлинг и остави лъжицата на масата. — Имаме ли конфитюр?

— В шкафа.

Звънецът на външната врата иззвъня. Джулия не реагира, така че се наложи да отиде Дорлинг. Тя спря да яде и се послуша.

— Не — чу го да казва. — Никога не сме имали котка, макар че жена ми понякога е злобна като котка. Поставете бележка на прозореца на магазина. Обикновено така правим тук, когато загубим нещо. Моля.

— Кой беше? — попита тя, щом той се върна.

— Новата ни съседка споделя къщата си с някаква котка. Казах ѝ, че не знаем нищо. Между другото, вестниците дойдоха.

Дорлинг отвори на страницата с новите книги, докато жена му запрелиства списание „Стил“.

— Брайън е направил още един преглед на цяла страница — отбеляза Дорлинг. — Някаква американска книга за Уърдсуърт. И естествено я оплюва.

— Естествено — измърмори Джулия. За момент се възцари мълчание, нарушавано само от пухтенето на мъжа ѝ.

— Как изглежда? — попита тя.

Той се престори, че не разбира.

— Кой?

— Онова момиче?

— Нормално.

— Шийла каза, че са две. Подозрително нежни една към друга. Тази, която е купила къщата, изглежда, е живяла в Лондон. Защо ли човек би напуснал Лондон? — каза тя замислено, като взе отново списанието. — И да дойде да живее в това бунище. Просто е необяснимо.

Джайлс Хоукър излезе от ваната и енергично се избърса, любувайки се на атлетичното си тяло. После се обърна към момичето, което още лежеше във ваната. Очите ѝ бяха затворени, но той знаеше, че и тя го наблюдава. Зърното ѝ стърчеше над водата. Той го помачка с пръсти и го стисна да я заболи. Тя изписка и отвори очи, а Джайлс се подсмихна.

— Трябва да тръгвам, скъпа. Да си виждала екипа ми?

— В чантата ми е. Изпрах ти го. И без това прах моите неща — добави тя, макар че излъга. Ема беше осемнадесетгодишна, студентка в един от оксфордските колежи за секретарки и лудо влюбена в Джайлс.

— Какво ще правиш сама?

— Ще спя — измърка тя доволно, затваряйки очи.

— Не е полезно да спиш, щом цяла нощ си будувала. По-добре се размърдай — той се прозя. — За мой късмет, днес имам само тренировка.

— Не тренира ли вкъщи?

— Не се наложи. Сексът поддържа формата ми.

— Сексът с кого? — попита тя боязливо.

— С всяка, която ми се изпречи на пътя, скъпа — докато говореше, той си обличаше анцуга. Анцугът беше светлосин с кръстосани гребла, инициалите на университетския отбор по гребане в Оксфорд. — Ще бъде странно да тренираме без Хю.

Как беше разпитът в полицията?

Погледът на Джайлс й даде да разбере, че му досажда с въпросите си, но той отговори любезно.

— Не искам да говорим за това.

— Извини ме — тя сапуниса малките си гърди, като се надяваше да го прелъсти още веднъж.

Той въздъхна.

— Ще взема колата. На теб не ти трябва, щом ще спиш.

— Добре — отвърна тя покорно.

Всъщност малката спортна кола беше нейна, подарък от баща й за осемнадесетия рожден ден.

— Сигурно ще обядваме в „Мечката“.

— Може ли да дойда?

— Не, искам да поговоря с момчетата. Не съм ги виждал последния семестър.

— И мъртвия Хю — каза Ема замислено. — Сега ще получиш ли място в лодката?

Той помръкна:

— Господи, колко са покъртителни жените понякога — избухна. — Как можа да го кажеш?

— Извини ме — отвърна тя. — Просто мислех на глас.

— И пак си обличала пуловера ми, нали? Целият вони на оная френска гадост.

— Носих го, когато те нямаше — каза тя, — да ми напомня за теб.

— Добре, но повече недей. Ще го разтегнеш. Господи, изглеждам, сякаш са ми пораснали цици — извика той, докато се оглеждаше в огледалото. Отиде в спалнята и тя го чу да си подсвирква.

— Като говорим за цици... — извика той.

— Какво?

— Охо... Някой се е нанесъл в къщата на Хю и Роло.

Ема дойде по хавлия и застана до него, мокра и трепереща. Тери прекосяваше улицата под тях.

— Не се е нанесла. Табелката „Продава се“ още стои. Може би просто разглежда.

— Същото е — измърмори Джайлс. Той я целуна по мокрото рамо. — Ще се видим по-късно.

Когато той излезе, Ема се върна във ваната, легна и затвори очи, като си мислеше за него. Звънецът на входната врата звънна, но тя заспиваше и не се помръдна да отвори.

Тери бе разпитала повечето къщи наоколо, но в никоя не бяха загубили бременна котка. Някъде не й отвориха и тя пусна бележка в пощенските им кутии. Реши да опита още веднъж, а след това да последва съвета на Дорлинг и да залепи бележка на прозореца на магазина.

Къщата вляво от нея, номер петдесет и пет, се оказа без звънец, а е една пародия на огромно готическо чукало. То беше толкова тежко, че когато го натисна, незаключената врата се отвори сама. Разположението на къщата беше огледално отражение на нейната, но това беше единствената прилика. Докато нейната къща беше празна и разбита, тази бе обзаведена от човек с вкус.

Тя отново почука и чу раздвижване на горния етаж. Докато чакаше, се любуваше на лицевата маска, закачена до вратата. Маската сякаш излизаше направо от стената, защото и двете бяха еднакво бели. Докосна я, докато се чудеше от какъв мрамор е направена, и учудена откри, че беше сух и шуплив. Не беше мрамор. Беше гипс.

— Виждам, че си се запознала с Пърси — гласът беше на около четиридесетгодишен мъж, който стоеше по халат на най-горното стъпало на стълбището и я наблюдаваше.

Тя се сепна.

— Съжалявам. Вратата беше отворена, а аз бях любопитна.

— Моля, не се извинявайте — той посочи скулптурата. — Можете ли да го разпознаете?

— Трябва ли?

— Чух, че сте студентка по литература.

— Новините бързо се раз чуват — отвърна тя студено.

Той бавно слезе по стълбите. Беше бос и тя не се въздържа да погледне краката му. Забеляза, че бяха прекалено окосмени, както и гърдите му, които се показваха изпод халата.

— Ще ти подсказа. Наистина ли се казва Пърси?

— Кога е бил изваян?

Той се засмя.

— Това не е скулптура. Това е италианска маска на човек, починал през 19 век, една от трите, отлети по оригинала.

Тя погледна маската отблизо. Под високото, чело чертите бяха деликатни и почти момичешки.

— Да не би да е Шели? — налучка тя.

— Много добре — той стоеше до нея и тя видя, че беше нисък мъж, по-нисък от нея. Макар че поддържаше тялото си, тук-там се забелязваха сиви кичури. Присъствието му беше силно, толкова силно, че тя усети навлизането му в личното ѝ пространство, въпреки че беше далеч от нея.

— Красива е — възхити се тя. — Откъде сте я взели?

— Аз и Пърси сме стари приятели. Написах книга за него и в замяна той ми позволи да го открия в една частна колекция.

— Сигурно струва цяло състояние. Не е ли рисковано да го държите точно до вратата? След като не я заключвате.

Той се усмихна.

— Всеки риск е относителен. Той е моят домашен бог. Затова е до прага на вратата. Щом е тук, рискът да ме ограбят е минимален.

— Наистина ли? — попита Тери, като не можеше да разбере дали говори сериозно, или се шегува.

— Поздравления. Вие минахте успешно първия тест — да го разпознаете. Сега влезте и аз ще ви предложа нещо за пиене. Може би чаша кафе? — той говореше по странен, ритмичен начин, сякаш се чудеше дали да придаде на изреченията си известна ирония, макар че очите му издаваха, че беше развеселен. Тери не разбра дали тя го бе развеселила, или той си беше такъв.

— Минах да ви попитам не сте ли загубили котката си?

Той вдигна вежди.

— Намерили сте котка?

— Да, всъщност няколко.

Тя му разказа за случилото се през нощта. Когато свърши, той заяви:

— Не мога да ви помогна. Не обръщам внимание на котките — той каза това с такъв тон, сякаш беше необичайно да им обръща внимание.

— Почакайте — той се замисли за миг. — Вероятно ще организирам парти първата вечер от началото на семестъра. Ще дойдете ли? Утре около осем? Много от островитяните ще дойдат.

— Островитяни?

Той посочи с ръка към града, за да покаже, че има предвид местните жители.

— Островитяните от Осни. Ние се считаме за отделна раса. Това ще е една възможност да се запознаеш със съседите си и да ги питаш за опашатата си приятелка.

— Благодаря. Между другото, казвам се Тери Уилямс.

— Знам. Аз съм Брайън Идън. Чакай, искам да ти дам нещо.

След няколко минути той се върна с книга в ръка, дебела колкото тухла. Беше озаглавена Шели. На корицата отпред имаше цветен портрет на поета, когато е бил момче. Тери се изчерви. Беше я виждала миналата година по книжарниците в списъка на най-продаваните книги. Брайън Идън. Сега си спомни името. Като биограф, той беше един от най-четените от критиците на Сънди бук. С неотразимата си духовитост беше съсипал не една репутация, както и с невероятната си ерудиция.

Той написа нещо на първата страница, духна мастилото да изсъхне и след това ѝ я подаде. Тя погледна надписа:

„На Тери Уилямс, която се възхити от моята маска.“

„Мо ще ме убие“ — помисли си тя, докато се връщаше вкъщи.

Брайън изчака да се затвори вратата след нея и мързеливо се протегна. Чу как се затръшна входната врата, и неясния тропот от обувките ѝ. Обърна се към маската и я целуна по устните.

Жена му беше още в леглото, когато ѝ занесе кафе.

— Кой дойде? — попита тя.

— Момичето от съседната къща. Имам предвид истинското момиче, не драматичния стереотип. Определено не стереотипът — той погледна към Карла и докосна червената ѝ коса.

— Поканих я за утре. Така всички ще могат да я видят.

— Нали е хубава?

Брайън се засмя.

— Очарователна амазонка. Какво ли е материалното ѝ състояние?

— Нали ще бъдеш внимателен?

— Какво имаш предвид?

Карла отпи от кафето и не каза нищо.

В шотландската им къща, Едуард Пиърс тъкмо щеше да се опълчи срещу баща си. Внимателно беше избрал деня и времето за това. Баща му беше най-спокоен сутрин, но ако нещата се объркаха, имаше още един ден до започването на семестъра.

Той търпеливо изчака закуската, като пиеше кафе след кафе, за да смаже пресъхналото си гърло. Старият така се беше зачел в спортната страница на „Сънди телеграф“, че дори не го забеляза.

Най-накрая Едуард направи решителната крачка.

— Татко, може ли да поговорим?

— За какво?

— За Оксфорд.

Баща му отпи от чая, като гледаше картината с гребца, която висеше над главата на Едуард. Върху нея бяха написани имената на гребците, които бяха спечелили състезанията между университетите Оксфорд и Кеймбридж преди тридесет години. Едното име беше

неговото. После пак се наведе над вестника си. Едуард знаеше, че не чете. Той пресмяташе.

Господи, как мразеше да го моли за нещо. Но трябваше да го направи.

— Нещо не е наред?

— Не съвсем. Става дума за моята специалност.

Възрастният мъж беше в копиринен халат с извезан китайски дракон. Беше го купил при едно от пътуванията си, спомен от кратките престои, които се разрешаваха на екипажа в някое чуждо пристанище. За миг на Едуард му се стори, че говореше опасното око на дракона, но си наложи да продължи.

— Реших да сменя специалността си. С английска литература.

Отговор не последва.

— Защо мислиш, че ще ти позволят? — попита накрая баща му.

— Попитах и ми казаха, че няма проблем — сега нямаше нужда да се връща към смъртта на Хю Скот. — Имат свободно място и преподавателят обеща да ме приеме.

— Естествено, че ще те приеме — измърмори старият. — Биха приели всеки, когото могат. За английска литература.

„Спокойно. Не се ядосвай на нищо, което казва. Дръж се като възрастен и той ще се държи с тебе като такъв.“

— Дълго мислих над това. Всъщност инженерството не с толкова интересно, колкото предполагах — той беше решил да отклони каквото и да е загатване, че избира по-лоша алтернатива.

— И какво ще правиш с твоята английска литература? Ще станеш учител?

— Не е задължително. Има много работа за хора с хуманитарна специалност. Вероятно повече, отколкото за инженери. Например мога да се занимавам с мениджмънт.

— Мениджмънт — повтори баща му. Още не атакуваше, а само обикаляше да намери слабото място. — А какво ще стане със стипендията ти? Твоят ръководител, който толкова държи да си при него, ще ти плаща ли стипендия?

Дойдохме си на думата.

— Е, ще се оправя и без нея. Тя е само петстотин. — Баща му се изсмя. — Трябва да изкарам една година без сумата, която ми отпускат.

— И искаш аз да плащам? — баща му сложи вестника на масата се и вторачи в него.

Едуард сметна, че досега се справяше добре. Поне приведе убедителни аргументи.

— Да, около две хиляди. Разбира се, ще ти ги върна.

— С парите от мениджмънта — усмихна се самодоволно баща му. — И какво смяташ пак да управляваш?

Изведнъж Едуард усети безсилието и яда си готови да изригнат. Изкушението беше непреодолимо. Искаше му се да вика, да крещи и да счупи нещо. Той отпи от кафето и не каза нищо.

— Нещо, свързано с изкуството. Може би балет — баща му изимитира маниерите на гей, които бяха гротескова пародия.

— Моля те, Едуард, почети ни малко поезия.

Едуард не знаеше какво да отговори.

— Всъщност гейовете не се държат така — каза най-накрая, като посочи превзетата поза на баща си.

— Не се ли държат така? Съгласен съм, че знаеш по-добре. Не познавам много хомосексуалисти — той натърти думата „хомосексуалисти“.

— За бога, не съм гей, защото искам да уча английска литература. Ти си луд — Едуард осъзна, че щеше да заплаче и срамът, че го осъзна, ускори сълзите му. Баща му го наричаше „проливане на сълзи“. — И все пак следващата седмица ще започна. Щом не искаш да ми помогнеш, ще се справя сам.

— Добре — каза баща му и взе вестника. — Виждам, че вече се държиш артистично.

На петстотин мили оттам, в Нортъмбърланд, Андрю Харис лежеше в леглото и обсъждаше с жена си поведението на дъщеря им Емили. Тригодишният им син Бен беше между тях и се чудеше кого да ритне по-силно.

— Не разбирам защо не иска да се върне в Оксфорд? — попита той.

— Тъгува за дома — отвърна Маги. — Сигурно се чувства самотна толкова далеч.

— Нали има приятели? — възрази той. — През цялата ваканция се оплакваше колко е скучно вкъщи. — Той не можеше да си обясни тази промяна у дъщеря си. Тя беше отличничка на випуска в местната гимназия. Беше спечелила стипендия в Оксфорд и след първата година, като си дойде вкъщи, говореше самоуверено за живота в университета. А през последната ваканция беше унила и враждебна. Изведнъж му просветна.

— Да не е заради някое момче? — Маги въздъхна в знак на съгласие.

— Разкажи ми, тя е и моя дъщеря. Каква е историята?

— Никога не е споделяла, че има гадже.

— Мисля, че не ѝ е бил гадже — каза предпазливо тя. Бен удари баща си по главата с една подводница, една от неговите играчки, която се беше озовала на леглото. Маги му даде будилника да му отвлече вниманието. — Било е нещо друго.

— Какво имаш предвид?

— Тя е била увлечена по него, но не и той по нея.

— Нали винаги има следващ семестър?

— Не и тук.

— Защо?

— Спомняш ли си за убитото момче? — Андрю кимна. — Става въпрос за него.

Андрю се вторачи в тавана.

— Господи, не се учудвам, че се чувства така.

Джайлс паркира колата на моста Донингтън и се затича покрай брега към навеса с лодките. Останалите работеха усилено на ергонометрите или правеха лицеви опори под зоркото око на треньора Роди.

— Съжалявам, че закъснях — каза Джайлс.

— Наистина закъснях, но едва ли съжаляваш — Роди извади цигара и го изгледа проникателно. — Трябва да наваксаш. Петдесет коремни преси са достатъчни да изхвърлиш алкохола. И си лягай по-рано вечер, когато имаш тренировка.

Джайлс измърмори нещо, вмъкна крака под пейката и започна да прави коремни преси. Роди излезе прав, след малко вече се потеше

като прасе.

Роди беше преподавател по съвременна история. Всъщност единствената му страст беше гребането. Преди четиридесет години беше гребал за „Дарк Блус“ в състезанията между университетите Оксфорд и Кембридж, за които и досега се говореше. Беше треньор на „Сейнт Мери Ейт“ повече от петнадесет години. През това време само „Ориел“ имаше повече победи от тях. Въпреки всичко се носеха слухове, че, докато бил треньор, кракът му не е стъпвал на лодка. Той не приличаше на другите треньори — пушеше, пиеше, псуваше и не се лишаваше от нищо. Някога тичаше по брега успоредно с лодката и наставляваше гребците. После загуби форма и започна да ги инструктира по мегафона, защото нямаше сили да крещи, а наедриялото му тяло едва-едва се люшкеше на велосипеда. Когато и това му беше трудно, един ден се появи на реката с радиопредавател и мотопед „Сузуки“, с който фучеше нагоре-надолу по калната пътека, с явно пренебрежение към местните норми на поведение. Собствениците на кучета трябваше да отскачат от пътя, когато Роди, загледан във водата, ги връхлиташе, докато с едната ръка управляваше мотопеда, а в другата държеше радиопредавателя. Оплакванията им обаче не биваха вземани под внимание. Полицията смяташе, че си има достатъчно проблеми за решаване и изобщо не й беше до фанатици като Роди.

— Как си? — попита Роди, когато Джайлс се изправи. — Той издуха дима от цигарата си в лицето му. — Надявам се, че си добре?

— Добре съм — излъга Джайлс.

— Качвай се на ергонометъра.

В университета имаше само един точен ергонометър, но Роди притежаваше половин дузина, направени от Джон. Джон даваше лодките под наем. В единия му край беше монтирана плъзгащата се седалка за гребане, а също кръгло кормило за тренировки и ръчка. Щом се дръпнеше ръчката, кормилото се завърташе. Нобеловият лауреат и професор по физика беше проектирал измервателните уреди, показващи темпото на замахване при гребане. Роди обичаше да казва, че това е най-полезното нещо, което е сътворил през живота си.

Джайлс изсумтя и се прехвърли на уреда за изтезания на Роди, който се наведе над него.

— Да ти кажа честно, Джайлс, нуждая се от гребци, а не от пътници. Като гледам как третираш тялото си, постиженията ти никак

не ме учудват. Трябва да помисля как ще повлияеш на другите в лодката. Дали няма да се шляят като теб и да си правят, каквото искат.

— Бъди честен, Роди — каза задъхано момчето. — Гребя от четиринадесетгодишен.

— Хм. Познаваш ли Едуард Пиърс?

— Никога не съм го чувал. Къде е учил?

— Едва ли ще се сетиш. Отвъд езерото. Ходел на училище с лодка, за да не пътува три часа с автобус. Баща му го е научил да гребе. Той самият се е състезавал за Уорчестър. Бил е гребец в техния отбор.

— Будалкаш ме, Роди.

По-възрастният мъж кимна и запали още една цигара от предишната.

— Естествено. Въпросът е как ще реагираш? Ще станеш ли по-сериозен? — Той му хвърли бърз поглед през цигарения дим. — Да вземем твоята компания.

— Какво за нея?

— Ако смяташ да спортуваш сериозно — той потупа ергонометъра — трябва по-рядко да се срещаш с приятелчетата си от висшето общество.

— Ти не се притесняваше, че и Хю дружеше с тях.

— Хю е мъртъв. И не умря спокойно, нали?

— Защо ми го казваш, Роди?

Роди въздъхна.

— Хората с добра памет в университета смятат, че за известно време някои личности ще останат в сянка. Така че, ако искаш да се качиш в лодката, трябва да го направиш. Зависи от теб!

Щом Роди отиде да мъчи някой друг, Ейдриън Милс се качи на съседния ергонометър.

— Как си, Джайлс? Как прекара ваканцията? Роди май нещо те поучаваше.

— Здравсти, Ейд. Както винаги. Кой е тоя дръвник, Едуард? Роди е решил да му даде мястото на Хю.

— Значи си чул историята за езерото? Три километра напред и три назад — Ейдриън взе две гири и започна да ги вдига. — Преди

малко говори и с мен. Сигурен съм, че са го накарали да упражни насилие над приятелите на Хю. Страхуват се да не се разчуе.

— Защо? Има толкова други клубове, за които да се тревожат.

— Да, но Хю е членувал само в един. Всичко е свързано със смъртта му — той замълча. — Ти нали беше на следствието?

— Да — каза Джайлс. — Беше под очакванията ми.

— Хитро нагласено. Помисли. Казаха ли ти какво да говориш?

— Обади се преподавателят ми — призна Джайлс — но не ми каза нищо. Разбирал как се чувствам от клюките. Трябвало да защитавам истината.

— Какви клюки?

— Не знаеш ли? Хю ми е разказвал някои неща..., но нищо, свързано със смъртта му. И нищо, което да обезпокои Роди.

— Това е доста любопитно — измърмори Ейдриън.

Роди свирна със свирката и двамата изтичаха към следващия уред да продължат тренировката.

ЧЕТИРИ

Тери хвърли празната бутилка от шампанско. За момент беше тихо, а след това проехтя експлозията от счупеното стъкло в металния контейнер. Тя винаги е обичала купчините с бутилки. Беше пресметнала, че само два типа хора ги използват: тези, които бяха стиснати и изхвърляха бутилките от каберне Совиньон, като ги стискаха до последно, и такива като нея, които изпитваха удоволствие от трясъка и от тъпия звук на метал.

Засега се отказа да търси чия е котката. Мо се отегчаваше и трябваше да използват микробуса до края на деня, докато беше техен. Трябваше ѝ бяла боя, така че съчетаха пътуването си с отиване до един от магазините „Направи си сам“, а после до паркинга, където бе видяла контейнерите за бутилки. Кашоните с празни бутилки, разхвърляни под навеса, бяха влажни и щяха да се разпаднат, докато ги носеше към колата. Вече няколко минути тя хвърляше бутилките в контейнера една по една. Накрая загуби търпение и започна да се цѐли в отвора му от разстояние. Младият мъж, който внимателно разпределяше бутилките от чантата си на кафяви, зелени и прозрачни, я изгледа с възмущение.

— Бяла, с бледолилав оттенък — каза Мо развеселено, като излезе от супермаркета с количка боя. — Това е боята за една лесбийка, която иска да доминира като теб.

Чу се трясък. Студентът беше изпуснал една бутилка, докато опулено ги слушаше. Той ги погледна учудено и коленичи да събира остатъците парче по парче.

— Сега къде? — попита Мо, щом Тери се качи в колата. Мо настояваше да шофира. Тери се чувстваше като строител и без малко да отвори прозореца и да подсвирне на някоя домакиня.

— При приятелката ти — предложи Тери. Мо имаше една приятелка лесбийка в Оксфорд, която държеше кафе в женския център и беше купила няколко снимки от последната ѝ и изложба. Покани я да ѝ се обади непременно, щом дойде в Оксфорд.

— Защо не?

Те караха мълчаливо.

— Мисля си за котката — каза Мо.

— Какво?

— Ветеринарят мисли, че може да е в резултат на травма или стрес.

Беше неделя и ветеринарните кабинети бяха затворени, но накрая се свързаха с един по телефона. Той не им помогни кой знае колко. Канибализмът беше едно от нещата, които се случват понякога. Можеше да спре, щом котенцата започнат да растат. Трябваше да оставят котката да почине и да не я стряскат.

— Видя ли бучките под козината ѝ?

— Какви бучки?

— Когато я галих, напипах корички на рани. По стомаха, точно над зърната ѝ. Помислих, че са от други котки, но изведнъж ми се стори, че...

— Какво ти се стори? — попита Тери.

— Може да са от изгаряне с цигара. Някой я е изтезавал.

Женският център се намираше в една стара пожарна в центъра на града и се състоеше от книжарница, свързана с кафенето на приятелката на Мо Лизи. Нямаше много хора. Няколко групи жени закусваха и четяха неделните вестници.

Снимките бяха окачени по цялата стена. Тери ги погледна и почервеня.

— Защо не ми каза, че са точно тези — изсъска тя на Мо. Почувства как всички погледи се насочват към нея.

— Не си ме питала. Успокой се, никой няма да те познае.

Това беше истина. В частната си работа, точно обратно на комисионните, които взимаше от реклама, Мо се опитваше да бъде женският Мейпълторп. Голото тяло на снимките в кафенето на Лизи беше красиво, в бяло и черно, леко осветено и отпечатано на много фина хартия. Но снимките също бяха с определена тематика. Всички бяха от серията, която Мо наричаше „невротична гола серия“. Главата на модела беше отрязана и фотографията бяха отпечатани в

червеникавокафяви тонове, така че не можеше да се каже дали беше бял или чернокож. Всъщност моделът беше Тери.

Тя си зададе въпроса как от толкова много градове тези фотографии са попаднали именно тук. Предпочиташе да са навсякъде другаде, но не и тук. Мо беше продала доста фотографии и тя трябваше да се радва за нея, а освен това някой не я познаваше. Но тя бе сигурна, че нямаше да е чест гост на женския център.

Мо извика сервитьорката и попита дали Лизи е на работа.

Момичето се усмихна.

— Разбира се. Тя е в кухнята. Но ако сте репортери, нима да иска да се види с вас.

— Предай ѝ за Мо Доусън. Фотографката.

След няколко минути Лизи се появи. Беше млада и слабичка американка. Тери си помисли, че не прилича на лесбийка и веднага се укори за глупавата мисъл. По какво си личеше, че тя самата е лесбийка. Мо ги запозна и поръча кафе. Тя направи комплимент на Лизи за изложените картини, но не спомена за ролята на Тери в тях.

— Толкова са красиви. Всички ме питат откъде съм ги купила — каза Лизи.

— Наистина ли? Ако искаш, ще ти пратя няколко визитни картички. Обещавам ти процент.

Лизи изведнъж посърна.

— Ако работи още кафето.

— Защо? На мен ми се струва, че то процъфтява.

— Проблемът е другаде. — Двете бяха озадачени и тя попита: — Нали не живеете тук? Затова и няма как да сте чули, че сме заподозрени в убийство.

Мо хвърли поглед на Тери.

— Да не би да говориш за убийството в Осни?

— Да. Значи вече сте чули.

— Тери купи къщата, където е извършено.

— Купила си къщата — касапница?! Доста смело.

— Тя е хубава къща — каза Тери. — Не мисля, че съм направила кой знае какво. — Но тя осъзнаваше, че беше го направила. Ако не беше агентът за недвижими имоти. Ако знаеше, че убийството е тема номер едно в града, едва ли щеше да я купи.

— Ти как си замесена? — попита я Мо.

Лизи въздъхна.

— Толкова глупаво. В полицията получили писмо, чрез което ни свързват с убийството, защото е написано върху хартия, която ние продаваме. Като че ли клиентите ни са толкова глупави, че да убият някого и да не забележат, че оставят улика за полицията.

— По какво се различава тази хартия? — попита Тери.

— Рециклирана е и не е избелвана, затова не се среща често. На всяка страница отдолу е написано, че се продава в помощ на Фонда за защита на женските права.

— Какво общо има това с Женския център? Всеки може да намери такава хартия.

Лизи вдигна рамене.

— Предполагам, че нямат нищо друго да се хванат.

— Имаше ли следствие? — попита Тери. — Длъжни са да обявят информацията, с която разполагат.

— Започна следствие, но полицията го отсрочи. — Тя изгледа Тери. — Ти си доста наясно с процедурата.

— Знам, че нямат право да те торМОЗЯТ без причина — поясни Тери.

— Освен това чухме, че имат психолог да ги съветва, някакъв професор от университета, важна клечка. Вероятно си мисли, че ако полицията продължи да ни притиска, все нещо ще изкопчи. — Тя огледа кафето, пълно с хора. — Тези, които виждате тук, не са клиенти, а идват от солидарност. Много любезно от тяхна страна, но рано или късно ще им писне да ги заплашват и ще отидат другаде. Слухът, че сме замесени обиколи града и вече ни нападнаха.

— Вас ли нападнаха?

Лизи поклати глава.

— Не, счупиха само няколко прозореца. После намерихме надписи със спрей. Видя ли надписа „Кафенето на Лизи“? Първият, който смених.

— Доста остроумно за малко градче — вметна Тери. — Прилича повече на студентска шега.

Лизи я погледна изненадано.

— Имаш право. Не бях се сетила.

Глъчката в заведението утихна за малко, но пак се засили. Жените не обърнаха никакво внимание на тримата, които влязоха в

кафето. Полицаят, полицайката и мъжът с кожено яке, демонстративно отидоха до бара, а после влязоха в тоалетните. Набързо огледаха всяка от тях, после минаха покрай масите и тръгнаха към вратата. Точно когато бяха до Тери, една жена от съседната маса извика:

— Имаш хубава униформа, сладурано. Някой път може да изпробваме белезниците ти.

Избухна смях. Полицайката се изчерви, но продължи да върви невъзмутимо.

— Това беше глупаво — рече Лизи.

— Така ли ви притесняват? — попита Мо, когато полицаите излязоха, изпратени от яростно възмущение.

— Така. Понякога спират клиентите на излизане, разпитват ги или ги претърсват за наркотици. Адвокатката ми подаде официално оплакване. Тя е страхотна. Клиентка ни е и не взема пари за услугите си. Но очевидно, че не правят нищо, за което не са упълномощени. Вероятно ще чакаме, докато не попаднат на следа. Или докато не убият някой друг.

Тя говореше спокойно, но в приведените ѝ рамене се долавяше напрежение. — Според мен убиецът е мъж. И то доста объркан. Жена не може да извърши подобно нещо.

— Защо? Как е извършено убийството? — попита Тери.

— Нима не знаеш? — Лизи беше изненадана. — Бил е промушен с поялник.

— Да не мислиш за същото, като мене? — попита я Мо.

Тери кимна утвърдително.

— Котката. Изгарянията. Почакай, Мо...

— Къде е бил промушен? — Мо попита Лизи.

— Имаш предвид къде в къщата или къде по тялото?

— Къде по тялото?

Лизи направи гримаса.

— Ако си психопат, има само едно място, в което да вкараш нагорещен поялник. — Тя кимна. — В задника.

Котката се беше излегла, потриваше лапи и чистеше останалите котенца, сгущени под нея; те бяха малки като мишлета с

невиждащи очи. Бяха само две. Още едно беше изядено, докато бяха навън.

— Ето, виж раните — посочи Мо. Тя опипа с пръст козината на котката и откри кафяв кръг от засъхнала кръв с диаметър от половин сантиметър. — Усещаш ли подутините под козината й? Вече са зараснали, но са били дълбоки рани.

— Дали са от изгаряне?

— Кой знае. Може и да са белези от пиявици. Но защо са толкова много и как са попаднали там? Кърлежите по овцете причиняват същото, но не съм чувала котка да е хванала кърлежи.

— Откъде знаеш толкова много за това? — попита Тери.

— Израснала съм на село. Не се учудвай. Защо мислиш, че съм толкова яростна гражданка? Когато като дете си наблюдавал как расте тревата и най-интересното събитие в седмицата е било пътуването до Смит, пазарът в Камдън ти изглежда като рай.

Тери потрепери. Чудеше се къде в нейната тиха къща е лежало тялото със забит поялник. Ами да. В стаята на първия етаж. Тази, която е без килим. Полицията щом е приключила, го е изнесла навън и го е изгорила.

— Поялник — изрече Тери на глас. Даже не можеше да си го представи.

— Да. Също като Едуард Трети.

— Втори. Едуард Втори — поправи я Тери.

— Няма значение. Но символизъмът не е характерен за откачена психопатка-феминистка. Ти как мислиш?

— Не знам — каза Тери. — В пиесата на Марлоу, Едуард е убит по нареждане на кралицата, защото я изоставил заради Гейвстън. — Тя въздъхна. — Хората свързват нажежения ръжен с неговата хомосексуалност, но всъщност е елементарно да убиеш човек по тоя начин, когато не искаш другите да разберат причината за смъртта му. Раната е почти невидима.

— Тери — каза Мо предпазливо — не трябва ли да отидеш в полицията?

— Защо? Може да са само изгаряния от цигара, каквато беше първата ти мисъл. Не сме сигурни, че тези рани имат нещо общо с маниака на поялници. Освен това, как котката ще помогне на

полицията? Показания не може да даде. Може да ни я отнемат. Помисли.

Мо не отговори.

Тери се ядоса и удари с юмрук по стената.

— Нямам нищо общо с това. Това е моят дом. Не знам нищо за никакво убийство. Не искам да знам нищо. Искам да ме оставят на мира.

— Звучи добре — каза Мо. — Ще боядисваме ли?

Тази вечер беше последната на Мо в Оксфорд. Следващата сутрин тя щеше да се върне с микробуса в Лондон. Предстоящата раздяла ги натъжи, те станаха непохватни и се умълчаха. Тери предложи да спрат да боядисват и да излязат, но Мо предпочете да боядисва. На Тери ѝ се стори, че тя предявява претенции към къщата. Нямахше нищо против. Заедно боядисаха стълбището и половината спалня. После Тери отиде да купи нещо за ядене.

Когато се върна, Мо срамежливо ѝ подаде голям пакет, увит във вестник.

— Това е подарък за теб. По случай новата къща.

— О, Мо — Тери се почувства неловко. Тя дори не се беше сетила да вземе нещо на Мо. Отвори го. Беше една от снимките, които Мо ѝ беше направила, майсторски кадър на едното ѝ рамо, отпечатан на сребристочерна хартия в семпла рамка. Тери се изненада сама от себе си, когато започна да плаче. Дали от благодарност, от вина, че зарязва приятелката си, или от носталгия по дома, който вече го нямаше, тя не можа да разбере.

Тази нощ опитаха да се любят, но не се получи. Никоя от тях не усещаше желанията на другата и накрая стана ясно, че нямаше смисъл. Липсата на страст между две жени не можеше да се симулира, нито да се прикрива.

Тя се събуди посред нощ. Мо я нямаше, но през вратата се процеждаше светлина. Стана да я потърси.

Мо боядисваше в спалнята, която бяха ремонтирали наполовина; беше гола и яростно размахваше четката нагоре-надолу. Хвърчаха пръски боя, а самата тя цялата беше бяла с бледолилав оттенък.

Като чу Тери, тя се обърна. Очите ѝ бяха зачервени и подути. После пак се обърна към стената и продължи да боядисва.

Тери застана зад нея. На пода лежеше чисто нова четка. Тя я взе и я разопакова. После нежно погали с нея гърба на Мо. Мо застина. Потрепери и затвори очи. Тери движеше четката по гърба ѝ, като се опитваше да намери мястото: между раменете ѝ, което щеше да я накара да се извие в дъга. Тя движеше четката по продължение на ребрата ѝ, а с външната ѝ част докосваше гърдите ѝ. Мо опря ръце на стената и отпусна цялата си тежест върху тях, като някой, когото претърсват за оръжие. Тери продължи да движи ръката си в бавен и равномерен ритъм. Когато докосна всяка част от тялото на Мо, тя продължи по задната част на бедрата ѝ. Усещаше възбудата на приятелката си, пикантното ѝ познато ухание започна да я възбужда. Остави четката на пода и проникна в нея с пръсти.

Тери я притискаше отзад и я накара да се наведе, докато се опитваше да достигне и улови гърдите ѝ. Използва тласъците си, за да отърка бедрата на Мо в прясната хлъзгава боя. После допря ръка до клитора ѝ и я остави там, докато ритмичните движения свършиха своето. Никога не се бяха любили така. Беше силно и страстно и съвсем неочаквано. Като стенеше и скърцаше със зъби от удоволствие, Мо свърши. Това накара и Тери да свърши. Двете се свлякоха до стената, смееха се и крещяха. Телата им бяха хлъзгави от боята и потта им.

ПЕТ

Тери спря на площадката на стълбите пред вратата на преподавателя си, първо, защото беше на последния етаж и искаше да си поеме дъх, и второ, защото искаше да послуша Бах, който се чуваше зад вратата. Още като студентка, веднъж бе подразнила Редж, че е превзетост да имаш клавесин в стаята. Той я беше погледнал учудено, а после ѝ каза:

— Пиано нямаше да мога да кача по стълбите.

После продължи да ѝ свири знаменитата кръчмарска версия на „Купонът на мама Браун“, макар че на нежните звънтящи струни на клавесина тя звучеше по-скоро като Бах. Такъв си беше Редж — горд, че произлиза от работническата класа; той очевидно не осъзнаваше, че животът му сред възвишената атмосфера на университета го причисляваше към работническата класа по-слабо даже и от самия Папа. Тери помнеше колко обиден беше, когато разбра, че му бяха измислили прякора „Кралицата“.

Тя почука. Свиренето спря и той каза „Влез!“ така, какао го беше казвал всяка седмица през трите години, когато изкачваше стълбите, за да дойде на консултация.

— Скъпа Тери!

Редж. Те се прегърнаха. Дори стаята миришеше по същия начин, помисли Тери, силен аромат на нагрети от слънцето кожени столове и шери. И Редж бе същият: нисък, около петдесетгодишен енергичен мъж. Единствената разлика, която тя откри, беше, че вместо тесните дънки, които той носеше под официалната тога, сега бе облечен в спортни панталони, за да не стягат малкия му корем.

— Моля, заповядай — той ѝ посочи едно от кожените кресла. Преди да седне в другото, той отметна полите на тогата си с познатия ѝ жест, който повече от миризмата и клавесина я върна в студентските ѝ години. — Разкажи ми всичко.

Тя го направи. Редж беше отличен слушател, защото беше слушал доста студенти да му четат есетата си. Както насърчаваше

студенти като Тери да преследват най-радикалните си феминистки теории, така не можеше да зарече традицията да се четат есетата на глас. Той беше много чаровен. Ежегодно преспиваше с две или три от най-интелигентните и красиви студентки. Тери подозираше, че една от причините, поради която той настояваше тя да се върне, беше, че никога не успя да я прелъсти. Не се обиждаше от отказите ѝ, а тя не прие нито едно от предложенията му. Струваше ѝ се, че постъпва възпитано, макар че много от студентите биха го счели за непростима обида срещу длъжността му.

Тя му разказа набързо за раздялата си с Дейвид. Редж не каза нищо. Тя подозираше, че той никога не е очаквал бракът ѝ да бъде успешен. Като премълча за Мо, понеже той се ползваше с лошата слава на клюкар, а тя искаше част от нейния живот да си остане лично неин, Тери завърши разказа си с покупката на къщата на остров Осни и посещението на котката.

Той повдигна учудено вежди.

— Значи ти си купила университетската къща? Трябваше да се сетя от безумните описания, които се носят, на твоята личност.

— Цената беше изгодна. И наистина е хубава къща.

— Да, винаги е била популярна сред студентите. Някои от тях бяха твърдо против продажбата ѝ, като се има предвид с колко малко къщи разполага университетът. Сигурно им е било обяснено, че това се налага от гледна точка на безопасността им, а не от това, че цените на къщите ще паднат следващите няколко години. — Той скептично се усмихна.

— Познаваше ли мъртвия студент, Редж?

— Хю Скот ли? Естествено. Беше един от моите второкурсници.

— Какъв беше? — полюбопитства тя.

Редж се навъси.

— Златно момче. Надарен млад ум с целия живот пред него.

— Редж!

Редж се изкиска.

Не сме ли жестоки? Всъщност той беше един от онези меланхолични Хенриновци, които бяха приемани, защото бяха добре образовани. Изключително красив, разбира се не душевно, макар че едва ли го осъзнаваше. Пишеше ужасно стихове, но беше явно, че

съдбата му е отредила престижна диплома и работа в търговска банка. Всъщност ми напомняше скучния ти бивш съпруг.

Тери се опита да добие неодобрително изражение, но в действителност беше огромно облекчение поне веднъж да не говори сериозно на тази тема. Той пак се изкиска.

— Трябва да отида в полицията рече тя.

— И защо трябва да го правиш?

Тя му разказа за канибализма на котката и изгарянията, които може би бяха от поялник.

— Нека ти дам един съвет — този път беше сериозен. — Университетът е решил да стои в сянка по случая.

Имаше предпазлив разврат и ободряващо вземане на наркотици, но нищо прекалено според нормите по това време.

— Какво общо имат „Катамитите“ е това?

— Знаеш ги какви са журналистите. Добре би им дошла една история за университетски клуб. Привилегирована младеж с повече пари, отколкото здрав разум, нещо от сорта. Като се има предвид и завещанието на младия Скот.

— Мислиш, че някой ще намери връзка само защото се наричат „Катамити“? Стига, Редж. Никой никога не е и помислял, че „Катамитите“ са били очарователни гейове — даже обратното, доколкото си спомням. Това е просто начин за студентите да ерater le bourgeois^[1].

— Направй това, което считаш за правилно — отбеляза кротко Редж.

Тя въздъхна.

— Трябва да се справя с това. Следобед ще отида до полицията.

— Признай си — замислено попита той — не е ли иронично да говориш с полицията за убийство?

— Ти така и не одобри темата на дипломната ми работа.

Редж изпухтя.

— Не бива да мислиш така. Хубаво е да имаш експерт в своята област, когато в университета бъде обявен новият председател на катедра.

— Председател на катедра. В Оксфорд? Шегуваш се.

Криминалният роман беше моден тогава. Студентите считаха, че вече достатъчно е писано за „Ролята на природата в произведенията на

Уърдсуърт“, но сред по-старите академици той още се считаше за повърхностен жанр, за да заслужава критически анализ. На студентите, като Тери, които искаха темата на доктората им да бъде детективският роман, дипломните ръководители гледаха подозрително.

Редж зацъка с език.

— От небето ли падаш? Аз мислех, че навън в реалния свят хората поне вестници четат. В момента много се пише за Оксфорд. Като започнем с предложението за председател на катедрата по криминалистика, спонсорирано от Д-р Чонг.

— Чонг? Да не е кореец?

Редж кимна.

— Електронен милионер, но ако съдим по покачването с три пункта на ценните книжа днес, може вече да е милиардер. Освен това е голям любител на криминалните романи.

— Чувала съм за него, но не знаех, че е доктор.

— По едно щастливо съвпадение, Тери, почетната докторска степен е присъдена преди две години на Ким Чонг от нашия университет — той се усмихна. — Отмъкнахме го под носа на другите. Само Единбург бяха пред нас, но им видяхме сметката. Всичко това се обяснява с факта, че Ким Чонг е завършил като магистър университета „Сейнт Мери“. Може и да е съвпадение. Бил е приет преди седем години.

Тери се опита да си спомни. По нейно време имаше един или двама азиатци, но те не говореха английски добре и с характерната за възрастта си надменност, тя не им обръщаше внимание.

— Новото място за професор ще бъде ли към „Сейнт Мери“? — попита тя.

— Не е задължително, макар че много бихме искали. Той вече плати дълга си към нас с една хубава музикална зала. А Мак Гилкрайст прави опити да издейства мястото за университета „Магдалена“.

— Мак Гилкрайст ли? Ходих на семинарите му. Още ли е марксист?

Редж кимна.

— При това краен. Разправят, че предлагал на студентите си безалкохолна бира вместо шери.

Тери не разбра дали се шегува.

— Няма ли екстремизмът да бъде проблем за доктор Чонг?

Редж пое дълбоко въздух.

— Тери, нима не знаеш нищо за политиката на Корея икономическите ѝ връзки с новата пазарна икономика на комунистически Китай?

Тери поклати глава отрицателно.

— Е, сега няма да ти ги разяснявам. Целта е да се разчуе, че университетът „Сейнт Мери“ се занимава с авторите на криминални романи. И затова искам те да са темата на твоите лекции. Ще се занимаеш, разбира се, само с мъртвите не сме изоставили критериите си. — Литературата, изучавана в Оксфорд, трябваше да е писана преди 1960, за да бъде включена в учебната програма. Университетът смяташе един писател за гений само ако беше мъртъв.

— Ще изнеса няколко лекции, макар че ще бъде по-добре, ако публикуваш нещо. Помолих Мак Гилкрайст да подготви списък на задължителната литература — той ѝ подаде един плик. Всичко много напомняше на инструктиране на тайни агенти. И тя осъзна, че на Редж му харесваше толкова именно заради това.

— От Мак Гилкрайст ли е? — попита тя, докато вземаше плика. — Твърде великодушно от негова страна.

— Разбира се. Вече не си в търговията, Тери. Тук всички работим само за една кауза — стремежа към знания, красота и добродетели.

Това, към което Редж се стремеше, бяха парите, а не красотата, помисли си Тери, но не го каза на глас.

— Като заговорихме за академици — тя вече ставаше да си тръгва — познаваш ли Брайън Идън?

— Да. Той е жив пример за промените в университета. Невероятно брилянтен ум, още млад. Имаше време да чака за академичните си отличия, но тези дни отминаха, щом го настигна признанието. Изглежда добре и по телевизията. Има много предложения от американските университети, но засега е лоялен към нас.

— Тази вечер съм у тях на парти. Той ми е съсед.

— Ще бъде забавно. Макар че, доколкото знам, той също иска да остане в сянка за известно време.

— Защо? — попита тя, но Редж не каза нищо повече.

Посочи ѝ площадката на стълбището, където един студент чакаше да бъде приет. Беше млад и притеснен, с тъмна коса и бледа кожа.

— Тери, познаваш ли Едуард? — запита я Редж.

— Не мисля.

Момчето се здрависа с нея и заби поглед в земята.

— Едуард ще се запише във втори курс. Ти ще му преподаваш, така че донякъде и двамата сте нови.

Младият мъж се смути още повече и се изчерви. Тери му се усмихна насърчително и го остави на Редж.

Тя излезе бавно от университета, като забеляза новата музикална зала, за която ѝ спомена Редж. Университетът „Сейнт Мери“ не беше най-фотогеничният в Оксфорд. Той имаше малък параклис, някогашна енорийска църква, обграден от няколко сгради от различни епохи, като пръстени по кората на дъб. Най-напред вътрешният четириъгълен двор, опасан от викториански стълби, облицовани с тухли. Там бяха стаите на Редж. Зад тях, почти флуоресцентни в сравнение с предишните, се издигаха общежитията от червени тухли. В тях живееха студентите от първи курс. Общежитията също бяха обградени от стъклени и метални конструкции, построени през последните години. Низ от арки и празни пространства водеха от един стил към друг, придавайки им порутен вид. Някои от дарителите се бяха опитали да разведрят обстановката с тухлени фонтани, но по-буйните студенти им намериха ново предназначение и това принуди университетската управа да ги запълни с пръст. Там откъдето преди бликаше вода и падаше на талази, сега имаше само, плевели и треви. По времето на Тери беше обичайно да срещнеш шумни групи от американски туристи, убедени, че университетите в Оксфорд бяха с островърхи сгради и тихи градини. Те влизаха с камерите си в двора и след миг ги сваляха, невярващи на очите си. После си тръгнаха.

Тери спря в преддверието да провери дали има вече пощенска кутия, където да получава пощата си. Бяха ѝ дали, но беше празна. Какво още трябваше да свърши? Много неща: къщата, работата по доктората ѝ, да постави бележка на магазина за котката, да прегледа списъка, който ѝ даде Редж. Тъй като беше наблизко, реши да се запише

в библиотеката. Там трябваше да положиш отживялата клетва да не палиш огън в нея, нещо като средновековно „пушенето забранено“. Но по-добре да отиде първо в полицията. Тя енергично се отправи към полицейското управление „Сейнт Олдгейт“.

Детективът Ричард Джъдлър не изглеждаше доволен. Той водеше едно разследване за убийство, стигнало до задънена улица, беше си разтегнал мускул на врата в играта на ръгби предния ден, като състезател в отбора на полицията, а сержантът от приемната току-що му бе звъннал за някаква жена, дошла да съобщи, че котката ѝ била свидетел на убийство. Само това му липсваше — половин час с някоя умопобъркана старица, която смята котката си за Шерлок Холмс. Той затвори с досада телефона и погледна набързо през стъклената врата на офиса към бюрата отвън да избере кой да поеме разговора вместо него, но за съжаление нямаше никой, освен една млада полицайка — детектив, която работеше над купчина доклади за отпечатыци от пръсти.

— Детектив Хюз, елате с мен — каза той, докато си обличаше якето.

— Сър? — дотърча енергично Джейн Хюз, доволна, че се изтръгва за миг от монотонната си работа.

— Не се въодушевявай. Това е само интервю. В стая седем. Става въпрос за жена, чиято котка била свидетел на убийство. Дано не са я отвлекли извънземните, преди да дойде тук — добави той под носа си.

Само след пет минути отношението на Джъдлър беше различно. Жената не беше стара, а млада и привлекателна. Джони Хюз си помисли, че щом се наложеше, инспекторът по-добре от останалите ѝ колеги мъже игнорираше фактора пол. Той попълваше формуляра и я попита за името и адреса.

— Тери Уилямс, Уест Стрийт 57, Осни — отговори тя.

Джъдлър присви очи.

— 57 ли казахте?

— Точно така — отговори Тери и се опита да издържи погледа му.

— Откога живеете там?

— От тази неделя.

— Знаете ли, че разследваме мистериозно убийство, което е станало в тази къща?

— Да, знам.

Той я погледна многозначително.

— Ако това ви успокоява — добави той — опитът е показал, че убийство рядко бива извършвано повторно на същото място.

— Благодаря — каза Тери. — Малко съм нервна. — Тя му каза, че изгарянията по котката може да са от поялника, с който е убит студентът.

— Това се връзва с показанията на една от съседките, сър — прекъсна я Джейн, докато ровеше из документите — Шийла Гибсън. Единственото, което тя чула след края на партито, била борбата между котки около три часа след полунощ. Ако това не е била борба между котки, а воят на обгорената китка, можем да предположим, че е станало преди самото убийство. Така по-точно ще научим и неговия час.

— Госпожо Уилямс, информацията ви беше изключително полезна — каза Джъдлър, като остави химикала настрана.

Тери се съмняваше.

— Може би е така за часа на убийството. Но аз дойдох заради Женския център. Запознах се с жената, която го ръководи, и чух за онова писмо — тя направи пауза.

— Имате ли друга информация за нас, госпожо Уилямс?

— Не, нямам повече информация. Става дума... Извинете, но мисля, че не си направихте правилни заключения от това, което ви казах.

Полицаяте я погледнаха озадачено.

— Споменах ви, че котката изяде няколко от малките си — продължи тя. — Аз не съм специалист, но смятам, че имаме работа с жена. Ако според вашата теория студентът е бил убит, защото е мъж, тогава това се обезсмисля. Защо убиецът ще измъчва женска котка, след като убива мъже?

Настъпи мълчание, докато Джъдлър осмисли това, което тя му каза.

— Трябва да се помисли сериозно по този въпрос — каза той накрая.

— Може ли да видя писмото?

— Да го видите? Не е възможно. Това е доказателство в разследването на убийство. Благодарим ви, но...

— Аз ще го пазя, инспекторе, аз съм човек на науката. Изучавам литературни произведения. Може би сте забелязали, че действията на убиеца са много сходни с пиесата на Марлоу за смъртта на Едуард Втори. Писмото сигурно има някаква връзка с пиесата. Глупаво е да изпуснете възможността да го види един експерт.

Джъдлър кимна на Джейн, която отвори папката и извади фотокопие. Оригиналът беше на лист хартия за писма, на който бяха отпечатани няколко реда. Тери го прочете на глас:

Хю Скот беше убит, защото беше мъж. Спести гориво, изгори мъжете. Всички мъже са изнасилвачи. Сестрите, които не знаят пощада, ще господстват.

И долния край на страницата, точно както ѝ беше казала Лизи, имаше надпис, че хартията се продава в помощ на Оксфордския женски фонд.

— Е? — попита той.

Тя поклати глава.

— Съжалявам.

След като се представи за експерт, сега се чувстваше като пълна глупачка.

— Какво очакваше? — попита я любопитно инспекторът.

Тя вдигна рамене.

— Не знам. Имах чувството, че сте на погрешна следа относно Женския център — тя отново го прочете. — Кои са сестрите, които не знаят пощада?

— Ако го знаехме, щяхме да сме наясно какво търсим. Мислехме, че е някоя студентска група — има хиляди клубове и организации, но няма с такова име. Не е и държавна организация, защото я няма в полицейския компютър. Предполагаме, че авторът на писмото го е измислил импулсивно. Маниаците обичат да се преструват, че принадлежат към някои група. Това им внушава чувство за власт.

— Хю Скот е бил член на клуба „Катамитите“ — добави Гери и се почувства виновна — Редж я беше предупредил да не го раздрънка наляво и надясно, но се изненада, когато Джъдлър повдигна рамене и каза:

— Знаем. Но това е един клуб, където хората предимно пият.

Тя пак се вгледа в думите, за да разбере какво можеха да означават.

— Чакайте. Думите може и да означават нещо. Може ли да ми дадете химикал и лист хартия?

Джейн ѝ подаде и Тери започна да преписва думите.

— Вижте — каза тя, когато свърши. — Ако разделим редовете, се получава следното — Тя им показа написаното.

Хю Скот беше убит, защото беше мъж.

Спестете си силите, за да изгорите мъжете. Всички мъже са изнасилвачи.

Сестрите, които не знаят пощада, ще господстват:

— Е? — попита я Джъдлър.

— Толкова прилича на бял стих. Това са десетстъпни стихове с ямбични пентаметри.

— Не ви разбирам — призна инспекторът.

— Белият стих е литературна форма в поезията, сър — обясни Джейн Хюз — няма рима, но има постоянен ритъм.

— Какво си учила в университета? — попита я Тери.

Тя направи гримаса.

— Предимно полицейски учебници. И съм завършила Хендън, а не университет. Изучавала съм и Шекспир, но за кратко. Обаче за ямбичните пентаметри ще се наложи да ми припомниш.

Тери взе химикала.

— Ритъмът в поезията се измерва в стъпки. Те са различни за различните видове ритми — ямбът е къс-дълъг, следователно ритъмът му звучи горе-долу така: дъ-дъм, дъ-дъм, дъ-дъм, дъ-дъм. Трохейт звучи точно обратното: дъм-дъ, дъм-дъ, дъм-дъ. Анапестът е дъ-дъ-дъм. Той е най-лесен за запомняне, защото звучи като конски копита.

Асириецът пристигна като вълк в кошарата. А кохортите му блестяха в пурпур и злато. Спондеят е две дълги срички: дъм-дъм.

— Разбирам — каза Джъдлър.

— Ако ритъмът е ямбичен, това означава, че стъпките са къса-дълга. Пентаметърът показва колко стъпки има в реда, тоест пет. Гледай — тя направи обяснителни бележки върху стиха, който беше преписала. Буквата „й“ означава къса стъпка, а линията означава дълга стъпка. Тя му подаде листа.

й — й — й — й — й — й

Хю Скот беше убит, защото беше мъж.

— Това е класически бял стих. Другите редове не са така симетрични, но приличат много повече на бял стих, отколкото на обикновена реч.

— Марлоу в ямб ли е писал? — попита я Джъдлър, докато й подаваше обратно листа.

— Да, мисля, че да. Макар че до нашия век всеки втори поет е писал в този ритъм.

— Така че нашият убиец или поне информатор може би е мъртъв поет. Това стеснява обсега — забеляза Джъдлър.

Тери изненадано го погледна. Не очакваше ирония от полицай.

— Или някой, който изучава мъртвите поети, инспекторе. Например някой, който е научен работник и в чиято глави тези ритми непрекъснато се въртят, докато той несъзнателно ги използва, когато пише.

Сега се изненада Джъдлър.

— Разбирам — каза той тихо. Тери почувства, че го харесал. Тя харесваше мъже, които бяха достатъчно смели да си признаят, когато грешат.

Джейн Хюз наруши мълчанието.

— Значи разполагаме с писмо, написано от учен на харти за писма на женския център. Може би търсим жена-учен.

— Едва ли — каза Тери. — Писмото е написано от някой, който е искал да заподозрете, че Женският център има нещо общо с това. Някой антифеминист. Сигурно доста мъже се чувстват застрашени,

особено във вековния бастион, какъвто е университетът, където върховната власт е в ръцете на мъжете. Това писмо едва ли има нещо общо с убийството. Някой просто се опитва да им вгорчи живота. Смятам, че си по-близо до истината в предположението си за Марлоу някаква хомосексуална връзка.

— Възможно е — призна Джъдлър — с изключение на едно нещо.

— Какво?

— Когато намерихме тялото на Скот, думата изнасилвач беше написана на стената с червило. Което може би разкрива защо е бил убит по този начин. Насилствено проникване за насилствено проникване.

Тери не каза нищо.

— Авторът на писмото не е могъл да знае това, освен ако не го е написал някой от екипа ми. Ние не го дадохме на следствието, което беше започнало, след като писмото пристигна. Що се отнася до хомосексуалността, направихме проверка, но Хю Скот е бил доста ентузиазизиран хетеросексуален. — Той разгледа лицето ѝ. — Благодаря ви, че дойдохте, госпожо Уилямс, но мисля, че е по-добре да оставите детективската работа на нас.

---

[1] *epater le bourgeois* (фр.) — да смаят буржоазията ↑

ШЕСТ

Празненството започна. През стената се чуваше жужене на гласове, придружено от затръшващите се врати на колите и от време на време и мелодичен смях. До осем и петнадесет шумът вече бе оглушителен и ставаше още по-силен. Тери изчака малко и отиде в съседите. Не можа да реши дали на университетското парти трябва да си облечен официално, или не. Накрая облече една дизайнерска рокля — черна рокля на Рифат Озбек с червени индийски сребърни нишки по дължината на полата. Сложи малко грим, само сенки на клепачите, за да изглеждат очите ѝ по-големи. Изми косата си и я изсуши със сешоара, така че да пада на буйни черни вълни по раменете ѝ. Подвоуми се дали да облече палто за повече сигурност, но ѝ се стори неподходящо за едно отиване в съседната къща.

Млада домашна прислужница отвори вратата. Друга една стоеше навътре в преддверието с поднос шампанско, точно до безценната маска, на която бяха сложили шапка за парти и чифт слънчеви очила. Тя взе чаша шампанско и види Брайън Идън на вратата на стаята, вероятно гостна, където беше епицентърът на шума. Беше във фрак, с бяла папийонка, но не толкова комичен поради стройното си телосложение. Усмихна се, хвана я подръка и я въведе в стаята.

— Каква прекрасна рокля — прошепна той. — Надявам се да уловиш нещо.

Тери леко се усмихна, защото всеки път щом облечеше тази рокля, приятелите ѝ пускаха подобни шеги. Това въобще не го обезкуражи. Той оглеждаше тялото ѝ с нескрит интерес.

— Имаш много мускули. Как успя да ги направиш?

— Като ремонтирам къщи.

— Обичаш да вършиш мъжката работа.

Изненадана, тя повдигна рамене и каза:

— Всъщност не съм се замисляла коя работа е мъжка, коя не.

Той наведе глава.

— Слушай. Харесваш ли тази музика?

Тя едва я чуваше поради шума. Тогава долови издигащото се нагоре сопрано и го позна.

— Алегри, нали? „Господи помилуй“?

— Точно така. Но имам предвид, че това е момчешки глас. Можеш да чуеш и имитации, в които жени изпълняват сопраното. Но не със същата чистота. Когато жени се преструват на мъже, а мъже — на жени, не се получава. Показва ни го историята.

Тери застина с отворена уста. Беше очаквала да се сблъска със сексофобия, когато работеше в рекламната агенция, но това не се случи. Но не беше очаквала да открие толкова сексуална неприязън у най-продавания университетски биограф. Пое дълбоко въздух, за да успокои гнева си.

— Всъщност — каза тя — Алегри може да е написал това за кастрат. Така че дори мъжкият сопран е имитация. Примерът ти противоречи на твоето разсъждение, а не го потвърждава.

Изненадана, тя видя, че той ѝ се подиграва.

— Разбира се, че не говорех сериозно. А сега, ела да те запозная с няколко човека. Карла!

Жена на нейната възраст се отдели от групата.

— Това е съпругата ми Карла. Карла, това е Тери, новата ни съседка.

Тери разпозна жената, която я беше наблюдавала през прозореца, докато се оглеждаше наоколо. Брайън се отдалечи.

— Здравей — каза тя. — Имаш хубава къща.

Репликата беше банална, но разговорът трябваше все някъде да започне, а и тя още кипеше от яд, че съпругът на Карла се бе опитал да я избудалка.

— Благодаря — отвърна хладно Карла. — Извинявам се, ще трябва да изтичам до кухнята.

Тя се отдалечи, като остави Тери да се чуди какво става.

— Странни хора — каза си на глас.

Изведнъж осъзна, че това беше първото парти, на което беше без Дейвид. Поне като си с някого, можеш да се преструваш, че водите разговор. Е, добре, щом е без кавалер, ще се преструва, че не ѝ пука. Тя си взе още едно питие от минаващата прислужница и се огледа наоколо.

Не трябваше да се тревожи, че е прекалено облечена. Жените бяха блестящи, и повечето — красиви. Само няколко мъже бяха с черни вратовръзки. Стори й се, че зърна познати лица от телевизията.

Едно лице, което тя бегло си спомняше, спря пред нея.

— Госпожо Уилямс?

Беше един от съседите, когото беше срещнала вчера, но сега — облечен в смокинг и, което беше малко тревожно, с монокъл на черен ширит.

— Помните ли ме? Дорлинг Ван Глат. А това е жена ми Джулия. Открихте ли чия е котката?

— Не, аз... всъщност отидох в полицията.

— В полицията ли? Няма ли си друга работа, та се занимават с изчезнали домашни любимци?

— Сметнах, че има нещо общо с убийството — Тери разказа за изгарянията и за канибализма, предизвикан от травма.

— Нямаше ли един филм, където куче разкри самоличността на убиеца? — започна да размишлява Дорлинг. — Мисия, че то лаеше всеки път, щом се появеше престъпникът. Мислите ли, че вашата котка ще направи същото?

Дорлинг се оказа детски писател и художник-илюстратор. Тя го попита дали пише за своите деца, но двамата с Джулия нямаха деца.

— Искан да остана в Оксфорд — обясни той. — Много от нас никога не си тръгнаха оттук. Умните, като Брайън, защитиха докторантура и после получиха университетски постове, а глупаците, като мен, трябваше да намерят друг начин да изкарват прехраната си. Но аз винаги съм рисувал добре и Брайън ме уреди при негов приятел в издателския бизнес. Героят от книгите ми, който се казва Дики — малкият дракон, ме направи платежоспособен. Длъжен съм да пиша по три истории годишно и банковият мениджър е щастлив.

— Всичко е твърде фройдистко — намеси се Джулия.

— Моля? — каза Тери.

— Драконовските му истории. Имам предвид, че той нарече проклетото същество Дики, когато започна. Не е задължително да си гений, за да разбереш, какво символизира^[1].

Дорлинг се ухили дружелюбно, вероятно чувал тази интерпретация на благоверната си много пъти.

— Трябва да ти покажа историите — продължи Джулия — за да разбереш какво имам предвид. Всичките са за този дракон, който читателите очакват да бъде голям, силен и жесток, но всъщност е колкото един малък пудел. И огънят, който бълва, все угасва. Трябва постоянно да яде къри, за да го запалва отново.

— Звучи сладко — каза любезно Тери.

— Също като тревогите на Дорлинг за големината на пениса му, но щом ни издържат, какво ми пука — Джулия вдигна рамене и се отдалечи да изучава тълпата.

Тери не искаше да се забърква в семейния спор, затова промени темата.

— Чувствам се ужасно, защото тук никого не познавам.

— Наистина ли? — измърмори Дорлинг. — Аз пък се чувствам ужасно, защото познавам всички.

За неин късмет, някой спря и я погледна:

— Не мога да повярвам. Тери?

— Алисън!

Не я беше виждала, откакто напусна Оксфорд, но ѝ беше приятно да я види сега. Усмихна се, каза довиждане на Ван Глат и си проби път през тълпата.

— Май току-що те спасих? — попита Алисън.

— Да. Дали само аз се чувствам така, или партито е много странно?

— О, Брайън харесва странните неща. Оставаш с усещането, че това са съмишленици, а не приятели. Може би така се чувстваш, когато те покажат по телевизията.

— Ти съмишленичка ли си?

Алисън се засмя.

— Не, за бога. Мъжът, с когото се срещам, ме доведе, но се изгуби някъде.

— Мъжът, с когото се срещаш? Значи вече не си с американеца?

— Това е дълга история. Да, не съм с него. А ти как си? Тук ли е Дейвид?

— Не. Разделихме се.

За нейна чест, тя не каза, че съжالياва. На Тери ѝ беше писнало да считат развода ѝ за тежка загуба.

Карла Идън мина покрай тях, огледа Тери и се отдалечи.

— Какво знаеш за госпожа Идън? — попита Тери.

— Мисля, че беше студентка на Брайън. Сладка е, но не е умна като него. Предполагам, че в един брак има място само за едно гигантско его.

— Тя не е много любезна с мен. Мисли, че мъжът ѝ ще се опита да ме сваля.

— А той ще опита ли?

— Кой знае? В това е проблемът. Ако се опита, ще трябва да го разкарам, но не мога, преди да е направил първата крачка. Между другото, той само си играе тези странни игрички.

— Говорѝ за жена му през цялото време. Това обикновено помага. Гледай, говорим за вълка...

Тери се обърна. Брайън се приближаваше към тях с бутилка шампанско. Истинско шампанско от скъп сорт грозде, забеляза тя. Той успя да напълни чашата ѝ с жест, излъчващ еротика. Тя си каза, че не бива да е такава параноичка.

— Ловът май върви добре? — каза той с тих глас, като посочи Алисън.

„Той знае за мен и Мо“ — помисли Тери. Изведнъж параноята ѝ се стори нормално състояние на мозъка. Тя се усмихна и запали цигара.

— Харесва ми да гледам красиви жени, които пушат — продължи той. — Така изглеждат опасни. Смятам, че цигарените компании грешат, като намаляват все повече катрана в тях. Тъкмо триминутният допир със смъртта ги прави толкова атрактивни. Това, което трябва, е да ги направят още по-смъртоносни. Може ли? — той посочи пакета. Тя му даде една цигара, но да бъде проклета, ако му я запалеше.

— Първата ми цигара от пет години — замислено каза той, като изпусна първата струйка дим през пухкавите си устни, преди да го вдиша с наслаждение обратно. — Какво странно въздействие имаш над мен, скъпа.

Тери не каза нищо. Този мъж беше невъзможен.

— Тъкмо си говорехме за прелюбодеянието, Брайън — каза Алисън и погледна Тери дяволито.

— Имате предвид сексуалните връзки, а не моето шампанско, нали? — попита той невъзмутимо. Тери го наблюдаваше. Никога не

беше виждала някой да си играе така умело с цигарения дим. Всеки момент той го издишваше през носа си, като при древен ритуал, а после го вдишваше през стиснатите си устни, сякаш надуваше тромпет, кашляйки след всяка изречена дума.

— Това, естествено, е оригиналното му значение. На латински *adulterare* означава да подправиш или разредиш, като да развалиш хубаво вино, доливайки му евтина течност. На всеки му е ясно защо това се е считало за смъртен грях. Другото му значение е модерната му интерпретация с доста по-малка значимост. Извинете ме, трябва да отида при останалите — той огледа пак бюста на Тери и се отдалечи.

— Умен задник — отбеляза Алисън, когато той се присъедини към следващата група.

— Пълно лайно — съгласи се Тери. За съжаление, независимо от добрата ѝ преценка, тя осъзна, че намира Брайън Идън доста привлекателен. Беше умен, самоуверен кучи син, от оня тип мъже, които по някаква причина тялото ѝ желаше.

Ядосана на себе си, тя каза:

— Искаш ли да се махнем оттук? Хайде да отидем и да пийнем по едно. У нас имам бира.

— Съгласна съм. Омръзнаха ми тези ексцентрици тук.

Като се увери, че Брайън ги видя, Тери я избута през навалищата. Очите им се срещнаха за момент и той повдигна вежди, каквото и да значеше това.

— Значи, бяхме заедно три години, когато визата на Харни изтече. Това беше сложна ситуация: ако се оженеше за мен, можеше да остане. От друга страна, ако не беше визата, може би никога нямаше да заговорим за брак.

— Какво стана?

— Той искаше, но аз не бях готова. Мисля, че след няколко години щях да съм готова, но ние няхмахме още няколко години — въздъхна тя. — Така че му показах пътя.

— Това е ужасно — каза Тери възмутена. — Каква несправедлива система.

— Стават и по-лоши неща. Както и да е, доста съм заета. В момента съм аспирантка, нещо като обучаваща се транссексуална, но

всъщност работя здраво и — тя сви рамене ходя на много партита. Спя с много мъже. Това е нормално. Може някой ден да напиша книга за себе си тя отпи от уискито. — А при теб как е?

— Аз веднага започнах нова връзка. Но вече я приключих.

— Така бързо? Толкова ли беше отвратителен?

— Не, не беше. Отначало отношенията ни бяха приятелски, но после станахме любовници. Това е трудното, защото не искам да загубя тази личност като приятел — господи, беше успокояващо да го споделиш с някого дори така неясно. — Нанесох се само за няколко седмици, тъй като нямаше къде да живея, и неочаквано станах част от една страстна и красива връзка.

— Тогава защо се разделихте? — Алисън посегна към бутилката.

— Не знам. Предполагам, че се уплаших. Тази личност ме обичаше.

— Тери? Може ли да те попитам нещо лично?

Тя се засмя.

— По-лично от това?

— Ти не го наричаш „той“. Непрекъснато повтаряш „тази личност“.

— Да, правилно си забелязала — Тери отпи голяма глътка. — Името ѝ е Мо. Забравих, че си психолог.

— Не ми направи впечатление заради това. Моята специалност са опитните мишки. Правя им дисекция, вместо да се ровя в емоционалния им живот. Просто забелязах. Това е — тя се изправи. — Чакай да си наля малко вода и после ще ми разкажеш всичко.

Майлс Ламбърт си търсеше сексуален партньор. Но досега без голям успех. Погледна часовника си. Беше почти два, а все още не беше установил даже и контакт с очи, камо ли да свали някого. След деветседмична ваканция в родния си дом, който се намираше в заспало, скучно градче, без гейове, той беше напълно отчаян.

Пробва се в „Червения лъв“, където беше претърпено с пияни студенти. Последната мания беше да си поръчаш безалкохолна бира в кутия, да захапеш отвора и да засмучеш, преди да се разлее пяната. Цялото заведение беше в бира и пяна. Гадост, помисли Майлс, и се измъкна, за да се пробва и „Шотландското пони“.

„Шотландското пони“ беше единственият гейклуб в Оксфорд. Той срещна няколко познати, които разговаряха за убийството в края на миналия семестър. Майлс не искаше да говори за него. Искаше да прави секс.

— Ясно какво е станало — продължаваше разказа си Грант. — Харесали се, легнали в тъмнината и той е грабнал най-близкия предмет, който му е бил подръка. „Ооо... малко си горещ“ е казал — той се изкикоти. — Какъв страхотен начин да стигнеш до оргазъм.

— Хайде стига — възмути се Майлс, — та той е мъртъв. Не говори така за него.

— О, тя е чувствителна тази вечер. Да не си неразположена, Майлс?

— Майлс ли? По-добре да го наричаме „педала“ след това, което чух — заяви Пол, приятелят на Грант. — Кой иска по още едно?

— Чухте ли за момчето, което е било изнасилено в парка миналата седмица? — прошепна театрално Грант.

Майлс не беше чул.

— Какво момче?

— Рупи Джонсън е бил прелъстен от едър космат мъж с нож — той се изкиска. — Някои хора са големи късметлии.

— Подал ли е оплакване в полицията? — заинтересува се Майлс.

— О, да. Тръгнал си е оттам с изкълчена китка — той посочи с пръст Майлс. — Ще трябва да сме по-внимателни, Майлс.

Майлс измънка някакво оправдание и се измъкна. Грант и Пол много го провокираха.

Той свърши обиколката си в „Говън“ — нощен клуб, който работеше до три часа и беше до гарата. Тук се събираха както хетеросексуални, така и хомосексуалисти, което ги правеше по-труднодостъпни. Поговори си с един французин, който учеше английски. Той му обясняваше на развален английски, че не е обратен, че е дошъл да си намери жена на дансинга. Изчезна за малко, но после се върна, като флиртуваше мързеливо. Накрая Майлс загуби търпение и си тръгна. Зад дискотеката имаше заден двор, където можеше да остане сам. Не търсеше това, но беше по-добре от нищо. Излезе навън и запали цигара. Чу шум в храстите и различи силуетите на двама мъже. Единият беше прав, а другият — на колене пред него. Изправеният погледна към Майлс и се изхили. Майлс хвърли цигарата

и се отдалечи. Може и да беше отчаян, но нямаше да се нареди на опашка. Тъкмо завиваше зад ъгъла, когато зад себе си чу стъпки. Обърна се. Помисли, че е французинът. В този момент нещо светна, но не бяха нито очите на другия, нито очилата му. Другият го гледаше през плувни очила и черна плътно прилепнала вълнена шапка. Всичко, което можеше да се види, бяха очилата, които се подаваха през отворите на шапката, и малък процеп за устата. Майлс замръзна.

Мъжът имаше нож и го размаха точно пред лицето му.

— Обърни се.

Той се опита да направи това, което му казаха, но го беше страх да мръдне, защото крайниците му нямаше да го послушат, а мъжът прие бездействието му като знак на съпротива. Той пак размаха ножа пред лицето на Майлс и повтори инструкциите си. Този път Майлс се обърна. Не беше сигурен дали нападателят му мразеше хомосексуалистите или беше крадец, но и в двата случая щеше да бъде ужасно.

— Свали си панталоните! — нареди мъжът и докато се подчиняваше, Майлс си помисли, че иска да го изнасили.

Няма да умре.

Мъжът опря ножа в гърлото му и си разкопча панталоните. Последва много силна болка. Майлс извика, но ножът притисна гърлото му и писъкът замря, преди да е извикал.

Той коленичи и подпря ръце на земята под тежестта на мъжа, и те продължиха. Мъжът постави ръка на слабините му, като се опитваше да го стимулира.

— Гадна проститутка — просъска той — Май ти харесва, а?

Щом свърши, се отдръпна. После бутна с крак Майлс на една страна и застана над него, като държеше пениса си. „Той ще се изпикае върху ме“ — мина през ума на Майлс, но мъжът още беше възбуден, изсумтя и пъкна пениса в панталоните си. После замахна към лицето на Майлс. Майлс почувства силен натиск по бузата си и изкрещя, но мъжът се изхили и му показа ръката си. Сега държеше нещо малко и заоблено, което приличаше на химикал.

— Хареса ти, а, кучко — каза той и се отдалечи.

Майлс се изправи, като хълцаше, и си вдигна панталоните. Можеше да върви, макар че го пробождаше остра болка в тестисите, която го караше да прикляка. Върна се в университета и отключи

входната врата. Някакви познати студенти го задминаха в преддверието и му извикаха:

— Здравсти, Майлс. Ще дойдеш ли да пийнем по едно?

— Не, благодаря — отговори той. „Защо се държа така естествено?“ — запита се Майлс. Стигна до стаята си и влезе в банята. Изкъпа се с гореща вода и се опита да се изчисти с руло тоалетна хартия. Влезе във ваната. Водата го удряше там, където го беше разкъсал мъжът, и той наблюдаваше как розовата струйка се стича между коленете му, като струйка от олио. Дълго време остана така. Можеше да отиде в полицията, по всички знаеха какво представлява тя. Трябваше да обяснява какво е правил в задния двор на „Говън“. Не че това беше необходимо. Полицията беше наясно какво ставаше там. Щяха да кажат, че сам си го е търсел. Щяха да го разпитват дали се е съпротивлявал. Естествено, не беше. Така щяха да кажат: сам го е искал. Искаше ли го той обаче? Когато мъжът го бе стимулирал, той се възбуди. Майлс погледна пениса си, който се втвърдяваше. „Не може да бъде помисли той. — Това не може да бъде“ — затвори очи и бавно свърши. Да докосва себе си го успокояваше, отвличаше го от мислите му. Щом свърши, се погнуси от себе си. Легна във ваната и цял час гледаше тавана и се мразеше. Когато излезе от ваната и се погледна в огледалото, видя, че мъжът го беше надраскал по лицето с червило.

---

[1] Dick (англ.) — мъжки полов член. — Бел.пр. ↑

СЕДЕМ

Беше хубава утрин. Прозорците на къщата ѝ още бяха без пердета. Тери се събуди в шест часа от красивия изгрев и нахлулите в стаята слънчеви лъчи. Тя се изпъна и реши да стане. Беше ден за велики дела, като например да шпаклова банята. Вдигна роклята от пода, където я беше захвърлила, сложи я внимателно на една закачалка, а после облече работния си гащеризон. „Какво нещо е модата — помисли тя — може да те превърне от развратница в мъжкарана.“ Но истината беше, че тя се чувстваше по-секси в работния си гащеризон. Харесваше ѝ допирът на твърдия плат по голата ѝ кожа. Отне ѝ около час да свали старата мазилка, като носеше защитна маска за носа и устата. Там, където мазилката бе пропита от влагата и мухъла, се свличаше по-лесно. Отделяше се от голите тухли като мокро тесто, но на други места трябваше да се стърже сантиметър по сантиметър. Скоро цялата плувна в пот. Това беше работата, която ѝ допаднаше най-много, толкова увлекателна и раздвижваща тялото, както танцът, и в същото време позволяваше на мислите ѝ да се реят свободно. По някакъв странен начин чувстваше, че това я приближава повече до къщата, като сваляше протритата ѝ долна фуста и износен грим, изстъргвайки мазилката и хоросана до самите тухли, за да започне отново цикълът на живота ѝ.

Тя работеше от час и половина, когато сънената Алисън подаде рошавата си глава през вратата.

— Добро утро — промърмори тя. Хвърли бърз поглед на банята, която сега беше пълна с остатъците от гипса. — Няма възможност да се изкъпя, нали?

— Зад вратата има душ. Ще приготвя закуска.

Алисън размаха ръце.

Никакво ядене — изстена. — Само кафе.

Докато стояха прави в кухнята, Тери можеше да види част от градината на Брайън и Карла. За нейна изненада партито още продължаваше. Шестима от гостите със замъглени очи се мотаеха наоколо, някои от тях пушеха, а други си подаваха един хляб, като си чупеха парчета от него. Тя видя как две жени излязоха от къщата и казаха нещо на един от мъжете. И двете момичета бяха облечени официално, но боси. Мъжът взе сакото си и ги последва вътре в къщата. Беше странна, по-скоро живописна сцена. *Petit dejeuner sur l'herbe*^[1].

Алисън трябваше да си отиде вкъщи, да се преоблече, преди да изнесе първата си лекция, и това устройваше Тери, защото означаваше, че можеше да продължи с банята. Но дори и така стана десет часът, когато свърши с цялата предишна мазилка, за да започне с новата смес. Да шпаклова беше един от истинските ѝ таланти, нещо, с което се гордееше. Дейвид беше платил на майстор да шпаклова стените в първата им къща, но Тери бе огледала свършено изваяната синьо-зелена мазилка, нежна като кожа, и реши да се научи да го прави сама. Целият ден тормози бедното момче, докато работеше, като го караше да държи ръката ѝ, за да се усъвършенства в сложните кръгови движения, които ѝ приличаха на безкрайните движения на тай-чи. Сега, след пет къщи не беше още съвсем професионалистка, но само един специалист можеше да забележи това. Малко след като бе започнала, звънецът иззвъня. На Тери ѝ се прииска да не му обръща внимание, но след това се сети, че може би беше някой, който идваше да си потърси котката.

— Влезте — извика надолу по стълбите. — Слизам след минутка. Но това беше лъжа. Наистина не можеше да спре работата си сега.

— Можете ли да се качите? — провикна се. — В банята съм.

Чу стъпки по стълбите и след малко едно двапетгодишно момиче подаде глава през вратата. Като видя Тери, очите ѝ се разшириха от учудване зад големите ѝ старомодни очила.

— Много се извинявам — каза тя притеснено.

— Няма нищо — отвърна Тери, без да мисли. — Щом си тук, какво мога да направя за теб?

— Извинете, всъщност нищо. Тръгвам си.

Едно от нещата, които предизвикваха лошата страна на Тери, бяха жените, които се колебаеха.

— Е, все нещо искаш — каза ѝ строго. Знаеше, че ще се чувства виновна след това, но някои жени наистина си просека да се държиш лошо с тях. Като подплашена газела, която се приближава до храната си, момичето направи няколко крачки напред. Тя държеше неловко букет цветя, сини перуники и яркожълти нарциси. „Боже мой — помисли си Тери, — тази глупачка е дошла да ме посрещне с букет цветя.“ Тя изчака, като разбърка гипса с мистрията да не се втвърди. Момичето стоеше и мълчеше.

— Този букет за мен ли е? — подкани я. Може би така се чувстваше кралицата, когато петгодишно дете ѝ поднася цветя.

Но за нейна изненада, момичето пророни:

— Не. Не съвсем. Те са за... — тя отново млъкна.

— Те са за?

Момичето изрече бързо:

— Те са за Хю. Аз само... Аз си помислих, че е добре да ви поискам позволение. Щях да ги поставя на тротоара пред къщата, където беше неговата стая, когато се сетих, че някой вече се е нанесъл, и ми се стори невъзпитано да не ви попитам.

— След като си тук — каза Тери ядосано — защо не му сложиш и надгробна плоча? Хубав камък с череп и кости, на който да пише: Тук умря еди-кой си — тя въздъхна. — За бога, това е къща. Не е нито мавзолей, нито гробище, нито параклис и със сигурност не е проклет туристически център. Това е моята къща. Мястото, където живея.

Последва гробна тишина и на Тери ѝ се прищя да не беше изрекла това, а очите на момичето се напълниха със сълзи.

— О, боже! Съжалявам — промълви Тери и остави мистрията. Не знам защо наговорих всичко това. Малко съм махмурлия, а и не обичам да ме прекъсват, когато работя.

— Вината е моя — изхлипа момичето. — Нямах право да те притеснявам. Мислех си за него през цялата ваканция и просто исках да направя нещо.

— Приятел ли ти беше? — попита я внимателно Тери, за да поправи казаното преди малко, а и защото от опит знаеше, че не можеше едновременно да се плаче и говори.

— Бяхме любовници — заяви театрално момичето. Свали очилата и избърса очите си с ръкав.

— Виж, защо не сложиш чайника и не приготвиш един чай? Естествено, че можеш да оставиш цветята отвън. Сигурна съм, че той щеше да е трогнат.

— Не, нямаше — призна момичето — щеше да го сметне за глупаво. Те са повече за мен, отколкото за него. — Тя се огледа наоколо за нещо, с което да си издуха носа, и Тери ѝ предложи ролката тоалетна хартия.

— Как се казваш?

— Емили Харис.

Името ѝ се стори познато.

— Студентка първи курс английска филология?

Момичето се изненада.

— Откъде знаеш?

— Видях името ти в списъка на Редж. Аз съм Тери Уилямс, една от неговите бивши студентки. Сигурно ще ти преподавам по-нататък.

— О, господи. Какво неудобно положение.

— На мен ми е по-неудобно — каза ѝ твърдо Тери. — Аз съм тази, която се държа грубо. Какво ще кажеш за чая? Можеш да ми говориш, докато шпакловам.

— Това, което ме смущава — продължи Тери, когато Емили се върна с две чаши върху подноса и бутилка мляко и захарница, защото момичето не беше сигурно как го пие Тери — е, че от начина, по който Хю е убит, останах с впечатлението, че е бил хомосексуален.

Тя внимателно я наблюдаваше, за да види няма ли отново да се разплаче, но сега момичето изглеждаше спокойно.

Тя поклати енергично глава.

— О, не. Не и Хю. Все пак щях да го знам.

— Е, не е задължително. Някои го правят и с жени — каза Тери, без да е сигурна в наивността на Емили.

— Знам, но Хю не беше от тях. Той беше завършил частно училище, тъй че обратните не му правеха впечатление. Но със сигурност не беше от тях. Не харесваше „мъжки момичета“ или нещо от рода. Имам предвид, погледни — той беше цицман. Винаги го твърдеше.

Това беше вярно. Емили бе закръглена, с голям бюст.

Тя се изчерви и добави:

— Всъщност не бях такава, когато се запознахме. Но цялата ваканция се тъпчех, защото бях много нещастна.

Така значи. Край с теорията по Марлоу. Както беше казал криминалният инспектор — запален хетеросексуален тип. Това можеше и да означава, че е влизал в безразборни сексуални контакти със случайни партньори.

— Каза ли на полицията, че си била гаджето на Хю? — попита Тери.

Емили се изчерви.

— Не можех. Не му бях точно гадже. Поне не официално.

Ах, тези сложни младежки връзки!

— Колко неофициална, ако нямаш нищо против?

— Всъщност, Хюи беше зает с неговото гребане и работата си — обясни Емили. — Макар и да излизахме понякога, не бих казала, че не можехме един без друг.

Тери имаше странното усещане, че чува ехото от думите на мъртвото момче, изречени някога от него пред Емили.

Като че ли отгатнала мислите ѝ, момичето продължи упорито да разказва.

— Първите няколко пъти, когато си легнахме, не правихме нищо. Искам да кажа, че той искаше, но аз не съм толкова лесна. През цялото време бях с бикини.

„Това — помисли си Тери — прозвуча като най-новия вид предпазни мерки против забременяване.“

— Но най-накрая си свали бикините, нали?

— Тестисите му изглеждаха много зле — поясни Емили — нали знаеш колко е болезнено за мъжете да ги възбудиш, а после да не ги облекчиш.

Тери повдигна вежди, но не каза нищо.

— Е, отначало правехме други неща, но не е същото. А и не бях девица — тя въздъхна. — Никого не съм обичала така, както обичах Хю.

Не беше в природата на Тери да дава съвети на други жени за личния им живот. Тя колебливо каза:

— Ще има и други, Емили. Хубаво е, че скърбиш за него, но ти си жива, а той — мъртъв. Каквото и да правиш, не му позволявай да

бъде пречка за бъдещия ти живот — прозвуча като нелепо клише от списание, но имаше огромен ефект върху момичето, което пак започна да плаче. Беше по-скоро заради мисълта, че ще бъде занапред без гадже, отколкото заради смъртта на Хю, предположи Тери. Като проследи хода на мислите си, тя добави: — И аз нямам приятел в момента. Така че и двете сме в едно и също положение.

Емили остана поразена.

— Нямах ли? Защо?

Сега не бе моментът да се впуска в подробности от сложния си личен живот.

— Със съпруга ми се разделихме. Сега нямам нужда от никого.

Но дали наистина е така? — зачуди се тя.

— Проблемът е в това — призна ѝ Емили — че ме привличат мъжете тип Хитклиф.

„Това е, защото още търсиш някого, когото да боготвориш“ — помисли Тери, но ѝ каза:

— Значи такъв човек бе Хю? Тип Хитклиф?

— Не съвсем. Но беше висок и хубав. Беше гребец в университетския отбор. И всички го харесваха. Беше наистина забавен и самоуверен. Имаше голяма стойност.

„Като се замисли човек — разсъждаваше Тери — това беше особен начин за описание на едно човешко същество.“

Накрая Емили си тръгна с повишено настроение от чая и оживената дискусия за мъжете от Шекспировите пиеси, с които най-силно желяеха да преспят. Докато разговаряха, Тери успя да завърши едната стена, но беше доволна, че пак ще се съсредоточи върху работата си. Намери местна станция на радиото и се върна към заниманието си, като се смееше, докато слушаше лондонските обяви, чудатите реклами, че местният „Плод и зеленчук“ ти предлага сам да си избереш аспержите или че в магазина на улица „Ботли“ за коли втора употреба се продава чисто нова кола, които изглеждаха идилично провинциални. Даже новините имаха местен оттенък — след новините за валутната криза в Германия следваше обирът в пощата в Уиткомб, сякаш и двете събития бяха еднакво значими.

Тъкмо влезе в темпо и заработи по-бързо, когато звънецът пак иззвъня. Единственият човек, когото не очакваше да види, беше застанал на прага — Карла Идън.

— Извини ме, ако те притеснявам — каза тя, докато разглеждаше изцапания ѝ с мазилка работен гащеризон.

— Не ме притесняваш. Влизай — каза Тери. Още не се бе съвзела от изненадата. — Не мога да спра, но ела да пийнеш едно кафе. Ще говорим, докато шпакловам.

Те влязоха в кухнята. Тери се зае с чашите, като се чудеше дали тази среща нямаше да прерасне в кавга, но хладината, която Карла афишира на партито, беше изчезнала.

— Чудех се дали не си загубила една обещана миналата нощ — обясни ѝ тя. — Намерихме я днес на килима. Изглежда доста скъпа. Затова се мотая из острова, като принца, който търсел Пепеляшка, и я предлагам на всеки, за да видя на кого му приляга.

Докато говореше, тя размахваше обещаната, така че диамантът заблестя на светлината. С късата си червена коса и зелени очи, тя приличаше повече на слугата на принца, отколкото на красивия принц.

— Боя се, че не е моя — каза Тери. — Не носех обеци.

— Може ли да е на... ох, забравих името ѝ. На момичето, с което си тръгна? — тя постави ударението на „тръгна“.

— Алисън ли? Не съм сигурна.

— Ще я видиш ли скоро? Може би ще провериш?

— Мм... не съм сигурна. Но ако искаш, мога да ѝ оставя бележка в университета — каза уклончиво Тери, като се чудеше каква бе причината за посещението — обещаната или явното проучване относно връзката ѝ с Алисън.

Усетила мислите ѝ, Карла каза:

— Извини ме, нямах намерение да си пъхам носа в личния ти живот. Сигурно смяташ хората тук за много любопитни. Истината е, че никой на острова няма тайни. Ние сме като едно малко село, а Шийла Гибсън е нашата селска телефонистка.

„Шийла Гибсън. Естествено. Съседката, която ги беше хванала с Мо в недвусмислена поза.“

— Аха. Значи трябва да благодаря на Шийла, че всички са наясно с моя личен живот.

— Мисля, че да. Но твоят личен живот не ме притеснява. Надявам се, че се подразбира, без да го казвам.

— Всъщност... — започна Тери, но после млъкна. Ако те държаха да я считат за стопроцентова лесбийка, може би трябваше да

им позволи. Трябваше да е луда да разкрие повече подробности от сексуалния си живот, за да го раздухат.

Качиха се на втория етаж. Карла се разположи на капака на тоалетната чиния и наблюдаваше как работи Тери.

— За да съм съвсем откровена, ще ти кажа, че малко ти завиждам — изрече тя, като отпи глътка кафе. — Завърших девическо училище. Знаеш какво е там. После, като дойдох в Оксфорд, срещнах Брайън. Той беше мой преподавател и ние се оженихме. Разбира се, бракът не означава непременно, че спираш да експериментираш — добави тя умислено.

— Хм... — каза Тери и си помисли, че може би вече ѝ е изневерил. Спомни си как се почувства, когато разбра, че Дейвид ѝ изневеряваше.

— Е, зависи от брака.

Разговорът — каза си Тери — взима много странен обрат.

— Чела ли си някоя книга на Брайън? — попита Карла.

— Нямах достатъчно време — призна Тери.

— Никога не съм била привърженичка на тази велика секта — Карла започна замечтано да рецитира:

*Душата ми до болка те обича,
но тая ми любов светът нарича
със грозно име, за да я откъсне
от своя срам и своите мисли мръсни!
Да беше майка ни една и съща
или пък името, с което се обръща
сърцето ми към друга, да дяляхте
като сестри със нея, да блестяхте —
два лъча във една безкрайност —
даже тогава то не щеше да изкаже
доколко аз съм твой!... Ти, бедна птица,
не твой съм аз — а от тебе съм частица^[2]!*

— Шели — отгатна Тери. — „Епипсихидион“. Но ако това го чувствате и двамата, защо завиждаш на хората, които не са женени?

— Умен въпрос. Може би не е това причината да ти завиждам. — Тя изпи чашата си и стана да огледа шпакловката на Тери. Поглади я с върха на пръстите ти. — Как го правиш толкова гладко? — учуди се тя.

— Практика — започна Тери. После, за нейно учудване, Карла вдигна ръката си, обърна лицето ѝ към себе си и я целуна по устните. Тя почувства краткия хлъзгав допир от нейния език, преди да се отдръпне. За миг зелените очи я изгледаха озадачено.

— И ти си помисли, че съпругът ми беше този, който те сваляше — каза тихо тя и се усмихна. — Благодаря за кафето. По-добре да си вървя. Обмисли го.

Беше стигнала до средата на стълбите, преди Тери да се опомни и да я последва.

— Госпожо Идън?

Карла се обърна.

— Моля те, наричай ме Карла — тя още се усмихваше.

— Искам правилно да ме разбереш — каза решително Тери. — Няма какво да обмислям. Аз съм човешко същество, а не експеримент.

Тя видя как усмивката замря на лицето на госпожа Идън и се зачуди дали не беше твърде рязка.

— Много съжалявам — добави по-меко.

Карла я погледна.

— Да — рече глупаво тя и си тръгна.

Мамка му — помисли си Тери. — Точно от това нямаше нужда: емоционални усложнения със съседката. Дали не трябваше да подходи по-уклончиво към тази ситуация.

Десет минути по-късно се появи посетител номер три. Звънецът иззвъня и тя чу да се отваря вратата.

— Има ли някой тук? — чу се мъжки глас.

— Тук съм — обади се тя отегчено. Това напомняше онези пиеси, в които една врата се отваря, за да пропусне на сцената следващия герой, когато предишният си тръгва.

— Здравсти. Аз съм Джайлс Чокър — каза хубавият млад мъж, който подаде главата си през вратата.

— Влизай. Почти свърших — каза Тери. Тя изтриваше с парцал гладката мазилка, за да обере грапавините, останали по нея.

— Видях бележката ти в магазина — каза той.

За разлика от Емили, която пристъпваше от крак на крак пред вратата, или Карла, която седна на тоалетната чиния, Джайлс се качи на мивката, скръсти ръце и я зяпна с нескрито възхищение. Тя му обърна гръб, макар че усещаше погледа му.

— Относно котката.

— Твоя е, нали?

— Не съвсем. Бях приятел на Хю. Той живееше тук. Ти знаеш ли?

— Знам — потвърди тя.

— А... всъщност е малко сложно.

— Котката на Хю ли беше? — подкани го тя.

— Не съвсем. Имахме си клуб. Всъщност това е една шега.

— За „Катамитите“ ли говориш?

— Да — той се изненада, че тя знаеше за тях. — Нещо като магьосника на Бамбузлер.

— Катамитите? — подкани го отново тя.

— Да... Значи Хю измисли идеята за животното-талисман. Животното беше бездомно и той един вид го осинови. — Кажете ми — продължи Тери, като се обърна, за да види очите му — ти или твоите приятели, горели ли сте тази котка с цигари? Или с нещо друго?

Джайлс изглеждаше истински шокиран.

— Господи, не.

— Ами Хю? Би ли извършил подобно нещо?

— Никога. Хю обичаше животните. Ходехме заедно на лов.

— Истински любител на животните — отсече тя язвително.

— Това, което искам да кажа, е, че той винаги имаше кучета и всякакви животни около себе си. Беше много разстроен, че не можа да доведе лабрадора си в Оксфорд.

— Този клуб даде ли име на котката?

— Да, Писи Галор.

Типично — помисли Тери.

— А искате ли си писаната обратно?

— Ами... малко е сложно. Мисля, че ще ни затворят клуба.

— Предполагам, знаеш, че си има и малки?

Той изглеждаше ужасен.

— Ами да, ние организирахме доста диви партита. Не съм учуден, че Писи Галор е успяла да се присъедини към забавлението.

— Не мисля, че котките го правят за забавление.

— Виж... Ако искаш, ги задръж. Ще ти бъдем страшно благодарни.

— И защо трябва да го правя? — не отстъпваше Тери. — Скъпо е да ги храня, а и къщата ми ще съсипят.

Той изглеждаше объркан.

— Мислех си, че може би...

— О, Господи — изстена Тери. — Само защото съм жена, трябва да се грижа за всичко, което е сладко и безпомощно. И само защото си мъж, си освободен от всякаква отговорност. Добре дошъл в двадесети век, момче. Нещата вече не са както някога.

— Значи няма да ги задържиш? — попита я той неспокойно.

Тя преброи до три.

— Разбира се, че ще ги задържа — процеди тя през зъби. — Всичко друго е по-добре, отколкото да ги оставя на вашите нежни грижи.

Джайлс се ухили.

— Браво, моето момиче.

Тери го стрелна с поглед.

— Кажете ми още веднъж — изрече тя ядосано — и ще натъпча всичките котки в дебелия ти богаташки врат.

— Извини ме. Ще ти кажа нещо. За благодарност, ще те поканим на помена на Хю.

— Да бе, страхотно.

— Не, ще бъде забавно. Истинска оргия. Ако ще ни закриват клуба, поне ще го направим с трясък.

— Мислиш ли, че ще бъде проява на добър вкус?

Той кимна с глава и косата падна над очите му. Отметна я назад е бърз жест, като че ли сваляше шапката си.

— О, да. Оргията е точно това, което Хю би искал.

— И ти мислиш, че ще участвам в оргия с теб и приятелите ти?

Той кимна отново и пак повтори жеста, с който си оправяше косата.

— Всъщност аз много те харесвам. Особено сега, както цялата си потна. Това ме възбужда.

Тя го погледна за миг, като преценяваше какви са възможностите. Бърз удар с коляно в слабините. В тясното пространство на банята нямаше как да се измъкне. Но след като всичко беше казано, той все пак си оставаше едно голямо дете. Привлекателни, чаровни, самонадеяни момчета, като него, я бяха влудявали, когато беше несигурна в себе си студентка, но само защото тя не знаеше колко самовлюбени бяха те.

— Благодаря ти за поканата — отвърна тя. — И за двете. Но няма да дойда.

— Може би друг път? — каза той, и за да се отърве от завладяващото му мъжко присъствие, тя промълви:

— Може би.

Той се престори, че пада в краката ѝ от възторг.

— Вън — тя го подритваше и се смееше.

Но щом по-късно се замисли, не беше чак толкова смешно, особено когато той пак отвори външната врата с пърхащи мигли, стискайки в ръка букета с цветя, който Емили беше оставила на тротоара, като мимически актьор, изпълняващ ролята на Ромео.

Този път мина около час, преди да звънне звънецът на вратата и гласът на Джулия Ван Глат да се понесе по стълбището.

Тя уж беше дошла да каже на Тери, че госпожа Фелбс, която живееше на съседната улица, търсеше коте за подарък на дъщеря си, но скоро стана ясно, че истинската причина за посещението ѝ беше да се оплаче от мъжа си. Тери продължи да шпаклова. Без да се притеснява, Джулия седна на тоалетната чиния и се впусна в заплетен разказ за недостатъците на съпруга си, като избягваше летящите пръски мазилка, без да прекъсва излиянията си. Тери подозираше, че щом Джулия я беше избрала за нейна довереница, това изискваше много изпълнени със съчувствие кимвания. Това беше нещо, което Тери откриваше постепенно: както лекарите не могат да отидат никъде, без другите да им разказват за бележките си, така някои жени предполагаха, че един разведен щеше да разбере проблемите в брака им. Според Тери това беше налудничаво, тъй като съветът от някого, чийто брак се е провалил, не можеше да бъде съвет от специалист. Джулия отиде да приготви кафе и се върна с един плик.

— Имаше писмо на изтривалката пред вратата. Искаш ли да го отворя вместо теб. Ръцете ти са изцапани.

— Не, благодаря — каза бързо Тери.

Отвори го и хвърли поглед на съдържанието. Беше бележка от три реда, написана на пишеща машина. На евтина А5 хартия. Нямаше никакво обръщение.

Ще се зарадваш да чуеш, че някой ви наблюдаваше двете миналата нощ. Моля ви продължавайте (и не дърпайте пердетата). Повярвай ми, когато казвам, че малкото ви шоу беше страхотно.

Тери го прочете още веднъж, по-бавно, търсейки ямбични пентаметри. Повярвай ми, когато казвам, че малкото ви шоу... дъ дъм, дъ дъм, дъ дъм, дъ дъм.

Изведнъж осъзна, че Джулия я питаше нещо.

— Моля?

— Попитях, нямаш ли пердета? — Джулия беше прочела бележката, докато стоеше зад гърба ѝ. Тя я дръпна от ръката ѝ.

— Нямам. Поръчах ги, но ще мине време, докато ги ушийт. В „Джон Луис“ ми казаха три седмици и това беше най-бързото, което успях да намеря.

— Аз нямаше да се притеснявам. Сигурно е някой воайор.

— Воайор ли?

— Този район се слави с голямата им бройка. Всички влюбени двойки слизат долу на реката, затова воайорите отиват там, при малката пътечка край брега, с биноклите си. Ако не успеят да намерят нещо край реката, се мотаят из целия остров. Ще ти кажат, че търсят пернат дивеч, но никои не им вярва. Не бих казала, че особено ме интересуват, но аз, Тони Стронг, съм необузdana ексхибиционистка. Дай им знак и ще тичат километри.

Преди Тери да я спре, тя сгъна бележката и я накъса на малки парченца.

— Ето. Това е единственото, което можеш да направиш за тях.

— Нямам много обожатели в моята къща.

Джулия я изгледа насмешливо.

— Скъпа, в Оксфорд няма да ти липсват обожатели. Тук гъмжи от здрави, млади мъже. Или каквото ти харесва.

Значи и Джулия беше от клюкарите. Тери измънка нещо и за да смени темата, попита:

— Като говорим за млади мъже, тази сутрин ме посети една приятелка на Хю Скот.

— Аха. Това обяснява цветята на тротоара. Имаше много от тях след смъртта му.

— Какво момче беше той?

— Хю ли? Не знам. Изглеждаше наред. Трябва да попиташ Брайън и Карла. Те бяха близки с него — тя въздъхна. — В къщата живееха четирима. Роланд и Триш бяха двойка, и Хю и Ани, които не бяха. Всичките бяха шумни и велосипедите отвън също бяха проблем. Хората с детски колички се оплакваха, че няма място за минаване по тротоара. Всъщност, типични студенти.

— Днес някой спомена, че Хю бил от висока класа.

— Да не е било момичето с цветята?

Тери кимна.

— Сополива малка студентка. Какво, по дяволите, знае тя? — изрече Джулия. Тя се подсмихна лукаво. — Ако искаш да разбереш нещо по този въпрос, трябваше да попиташ Карла. Тя го наричаше Хюдж^[3].

— Не мисля, че е имала предвид... Да не искаш да кажеш, че Хю и Карла са имали нещо помежду си? — попита Тери шокирана.

— О, боже. Аз и тази моя уста — Джулия се замисли за момент. — Носеха се някакви клюки. Това е. Ще помислиш, че сме много любопитни, щом някой е умрял, но има куп други неща, с които да се занимава човек, освен да се рови в личния живот на другите.

Тя се озърна.

— Имаш ли друга тоалетна? Ще се напикая.

— Не. Виж, аз ще изляза.

— О, не се притеснявай. Не съм срамежлива, ако и ти не си.

Джулия се изправи и започна да разкопчава дънките си.

— Не, чакай — Тери излезе смутена от банята и я изчака, докато тя свърши.

— Имам цистит — сподели Джулия, като излезе. — Пих много червено вино миналата вечер.

По-късно, когато Тери се върна да хвърли един поглед на късчетата от отровното писмо, тя осъзна, че Джулия го е хвърлила в тоалетната чиния и после е пуснала водата.

---

[1] Petit dejeuner sur l'herbe (фр.) — Закуска на тревата — картина на френския художник Клод Моне. — Бел.пр. ↑

[2] „Епипсихидион“ — Пърси Биш Шели, превел от англ. Цв. Стоянов, изд. Народна култура, 1959 — Бел.пр. ↑

[3] Huge (огромен) и Hugh (Хю) — непреводимо игрословие. Алюзия за огромния член на Хю. ↑

ОСЕМ

Тя шпакловаше последната стена, когато позвъни петият посетител за деня.

— А, ти ли си? — каза тя.

Ако Брайън Идън беше будувал цяла нощ, това не му личеше.

— Може ли да вляза? — попита той весело.

— Шпакловам. Можеш да се качиш, ако ми обещаеш да не ми пречиш. И те предупреждавам — без номера. Днес вече счупих главата на един мъж. — „Няма да спомена, че жена ти се опита да ме сваля“ — помисли тя.

— Бъди по-внимателна, когато говориш такива неща.

— Защо? — тя тръгна нагоре по стълбите и той я последва, плътно прилепнал зад нея.

— Струва ми се, че побърканите феминистки са първи в полицейския списък на заподозрените.

— Аха. Още една предпоставка. И не се опитвай да кажеш нещо остроумно. Можеш да ме предизвикаш и повярвай, няма да ти хареса.

— Както искаш — промърмори той. Верен на думата си, остана извън банята и я наблюдаваше как работи.

— Всъщност искаш ли нещо? — попита го тя след продължително мълчание.

— Ммм... не съвсем. Забелязах, че си тръгна рано от партито. Само исках да се уверя, че не са те накарали да се чувстваш като натрапница.

Не й хареса накъде бие.

— Съпругата ти беше резервирана към мен — каза тя, като натърти на думата „съпруга“.

Той повдигна рамене.

— Тя знае, че те намирам привлекателна, но това не я притеснява. Просто смята, че ако спя с теб и се разчуе, това ще се отрази зле на кариерата ми.

Изненадана от откровеността му, тя се обърна, готова да се нахвърли.

— Какво?

— Ние имаме отворен брак — отговори той, като наблюдаваше реакцията ѝ.

— Значи, добре е да знаеш, че това въобще не ме интересува.

— Естествено. Напълно разбирам защо, щом си говорила с Шийла. Сърдиш ли се, че бях откровен?

— Никак — процеди през зъби Тери.

— Впрочем, може ли да взема назаем книгата, която ти подарих? Искам да направя справка за издателя ми, а нямам друго копие в момента. Ще ти я върна колкото се може по-скоро.

— Не е тук. В университета е, в личното ми шкафче. Утре ще я взема.

Той поклати глава с благодарност. После си тръгна.

Най-накрая свърши с шпакловката и изчисти отпадъците по пода на банята, но не можеше да я ползва, докато шпакловката и боята не бяха изсъхнали напълно. Реши да позвъни на госпожа Фелбс, жената, за която Джулия ѝ беше казала, че иска коте. Някакво момиченце вдигна телефона и каза, че щели да дойдат веднага да си изберат едно, ако било удобно. Няколко минути по-късно на вратата стояха жена и около седемгодишно момиченце. Не беше трудно да отгатне защо искаха да ѝ подарят коте. Майка ѝ беше бременна и котето явно щеше да компенсира пренасочването на родителското внимание.

— Мисля, че няма какво толкова да се види — обясни Тери и ги заведе при кашона. Очите на котетата бяха вече широко отворени и те имаха по малко козина, но не бяха още достатъчно големи да се движат сами.

— Може ли да ги взема? — попита момиченцето.

— Разбира се. Само ги постави обратно, ако видиш, че майка им се ядосва.

Момиченцето взе едно котенце и го допря с ентузиазъм до бузата си.

— Мамо, искам това коте.

Тери и майката си размениха доволни погледи.

— Сигурна ли сте, че ще ни го дадете? — попита майката.

— Естествено. Доволна съм, че някой иска да вземе едно. Още не можем да го отделим от майката, но ви уверявам, че няма да го дам на никой друг, освен на вас. По-добре помисли какво име да му дадеш.

— Дики! — каза момиченцето, без да се колебае.

— Луда е по книгите на Дорлинг за малкия дракон — обясни майка й. — Нали, скъпа?

— Той не беше голям и не беше висок, драконът Дики беше много, много малък — изпя момиченцето щастливо.

— Е, добре, нека първо проверим дали е мъжко — предложи Тери, като взе котето от момиченцето и го обърна по гръб. — Мисля, че една женска котка едва ли ще е съгласна да носи мъжко име... Трябва да измислиш друго име.

Момиченцето смръщи лице и се замисли дълбоко.

— Ребека.

— Звучи добре — каза Тери. — Нека да е Ребека.

— Защо те наричат Тери? Това не е име на момиче — полюбопитства момиченцето.

— Не бъди невъзпитана — смъмри я майка й.

Тери се засмя.

— Няма нищо. Това е съкращение от Тереза. Майка ми решила да го смени, след като съм се родила.

— Може ли да дойда и да видя Ребека някой път?

— Разбира се. Идвай, когато поискаш.

— Наистина ли може? — попита момиченцето с широко отворени очи.

На Тери й стана ясно, че тя ще идва по-често, отколкото й се искаше, но беше късно да се отмята от предложението си.

— Когато пожелаеш — добави тя уверено.

Беше много уморена. Изпи чаша вино, легна си с работните дрехи и след секунди заспа. Когато се събуди, беше минал девет часът и беше тъмно. Все още замаяна от спането, тя тръгна надолу по стълбите да си приготви сандвич. Забеляза, че вратата на предната стая е отворена, но не се замисли над това. Предишната стая на Хю изпълняваше в момента ролята на килер и беше натъпкана с купища

чували с дрехи и кашони с книги. Писи Галор също видя отворената врата. С всеки изминат ден тя отбелязваше с възмутено мяукане всяка промяна, която Тери правеше в стария ѝ дом.

Тери я последва, без да се замисли защо. В тъмнината едва го видя. Беше парче бяла връв, която висеше от една кука на стената и бял гащеризон, който висеше от тавана. Макар че видя тези неща, част от мозъка ѝ казваше, че не беше оставяла нито връв, нито гащеризон в това положение. Запали лампата. Не извика. Викът замря в гърлото ѝ. На стената пред нея, върху тъмните тапети, някой беше начертал с тебешир силует. Беше грубо очертание на фигура, както полицията очертава трупа, за да маркира позицията му. Но който бе нарисувал това, беше добавил еректирал огромен фалос, груб и недодялан, като символ на плодовитостта. На пода пред него лежах чифт смачкани бикини на Тери, стар чифт, изваден от чувалите с дрехи. Тя едва не повърна. Джъдлър пристигна след десет минути — още едно доказателство колко е малък Оксфорд в сравнение с Лондон. Той опря полицейската си карта на прозореца на входната врата, така че тя да я прочете, преди да го пусне.

Хвърли бърз поглед към очертанията, после я дръпна настрана.

— Обадох се в управлението — каза той спокойно. Още я държеше за лакътя и тя осъзна, че цялата трепери.

— Ще искат да направят снимки и да снемат отпечатьци. Това значи, че на теб също ще вземат отпечатьци. Поисках да изпратят полицайка.

— Не — каза тя бързо. — Искам ти да останеш с мен.

— Разбира се — съгласи се той. — Виж, искам да те попитам за няколко неща, за които съм длъжен да питам. Видя ли нещо? Чу ли нещо? Каквото и да е?

— Не — зъбите ѝ затракаха, когато го изрече. Тя ги стисна здраво, за да спре.

— Идвал ли е някой тук през последните двайсет и четири часа? Някакви посетители? Дори и телефонни обаждания?

Тя се изсмя неудържимо.

— Това е най-смешното нещо, което някога съм чувала.

Той я наблюдаваше загрижено.

— Не се притеснявай, не съм изпаднала в истерия — увери го тя, като спря да се смее. — Тук беше по-претъпкано и от площад

„Пикадили“. Имаш предвид от вчера, нали?

— Да.

Тя ги изброи:

— Една приятелка, която срещнах на партито, дойде и преспа тук. Днес дойде едно момиче на име Емили Харис, студентка в „Сейнт Мери“. После се отби Карла Идън. След нея Джулия Ван Глат. После Джайлс, как му беше фамилията, Джайлс Чокър. Брайън Идън. Госпожа Фелбс и дъщеря ѝ от съседната улица. Ти. Легнах по-рано на втория етаж. Някой може да е влязъл, докато съм спяла. У Брайън Идън миналата вечер имаше парти със стотина гости. Всеки от тях, щом ме е видял там, може да е сметнал, че къщата е празна.

— И ти не забеляза нищо необичайно?

— Не — потвърди тя.

Той усети, че още държи ръката ѝ и я пусна.

— Да идем в кухнята. Ще направя чай.

— Не искам чай — каза тя, но той не ѝ обърна внимание. Тя го наблюдаваше как обилно сипва захар в две порцеланови чаши и си помисли: „Той смята, че съм изпаднала в шок.“

„Две чаши — беше следващата ѝ мисъл. — И той има нужда да пийне нещо. Страхува се за мен.“

Стомахът ѝ се сви на топка.

— Кой друг има ключ?

— Никой. Не... не знам. Не съм сменяла ключалката, откакто се нанесох. Всеки би могъл да има. Аз дори невинаги заключвам вратата. Съжалявам.

Той си водеше бележки в полицейския бележник. Щом чу последното изречение, въздъхна, но не каза нищо.

— Може ли да е бил убиецът? — Направи му чест, че не ѝ пробута някаква баналност.

— Възможно е. Не виждам причина да не е. Ти си привлекателна жена, живееш сама и не взимаш никакви мерки за сигурност. Вероятно просто е бил някой смахнат, който е искал да те изплаши.

— Джулия ми каза, че на острова има много воайори.

— Истина е, макар че между воайорството и това има известна разлика.

— О, боже, това ми напомни за... — тя прокара длани по косата си. — Днес получих писмо, по-скоро бележка. В нея беше написано,

който и да го е писал, че се любувал, докато ме наблюдавал миналата нощ.

— Къде е това писмо?

— Няма го. Джулия... Госпожа Ван Глат го унищожи. Но всъщност не е могло да бъде написано от воайор. Който и да го е писал, е излъгал. Миналата нощ нямаше нищо за гледане. Казано направо — снощи не правих секс.

— Каза ли това на госпожа Ван Глат?

— Не — Тери сви рамене. — Тя и останалите са помислили, че си тръгнах от партито с човек заради... да де, по тази причина.

Джъдлър погледна записките си.

— Ти каза, че снощи тук е нощувала твоя приятелка?

— Да. Алисън Дакуърт. Тя учи в университета „Сейнт Хю“.

Джъдлър си записа информацията без коментар, макар че изглеждаше замислен.

— Имаш ли представа, кой може да ти изпрати подобна бележка?

— Не съвсем.

Той я погледна.

— Какво имаш предвид?

Тя си пое дълбоко въздух.

— Беше много кратка, но съм сигурна, че беше написана в ямбични пентаметри. Също като бележката, която ти бе изпратена.

Той си записа това, после взе една книга от купа на кухненската й маса.

— За какво ти е тази книга? — любопитства той.

Тя я взе от ръцете му. Беше „Жената-детектив“ на Ан Лигейм.

— Това е един от основните трудове в тази област. Защо да я нямам?

— Както те посъветвах, когато се запознахме, остави детективската работа на полицията.

Тя се изсмя.

— Нищо не разбираш. Това не е наръчник за детектив-аматьори. Това е изследване на криминалната литература от женска гледна точка. Това е обектът на моето изследване, инспекторе.

— О, разбирам. Предположих... Кой друг би могъл да я види?

— Всеки от хората, които споменах. Всички бяха в кухнята, повечето — сами.

— Възможно е някой от твоите посетители да е решил, че възнамеряваш да разследваш лично смъртта на Хю Скот — обясни той.
— Още един въпрос. Университетските преподаватели използват ли тебешир? За черната дъска?

Тя леко се усмихна.

— Не, още от Средновековието.

— Добре. Просто ми мина през ума. Имаш ли тебешир вкъщи?

Тя поклати глава.

Чуха се сирените на полицейските коли и сини снопове светлина изпълниха стаите без пердета. Малката ѝ къща изведнъж се изпълни с мъже и една униформена полицайка, на която Джъдлър тайно кимна да се оттегли и да помогне на колегите си в другата стая.

— Не мърдай оттук — той я остави за момент и се върна с малък тампон за печати в кутийка, която приличаше на детски комплект за подпечатване.

— За отпечатъци — обясни ѝ.

Постави пръстите ѝ един по един върху тампона, като ги въртеше от всички страни, за да могат добре да се напоят с мастило и после внимателно ги наложи върху лист хартия. Беше особено успокояващо да се остави в неговите ръце.

В стаята влезе полицай.

— Свършихме, сър.

— Изтрихте ли го?

— Още не.

Джъдлър посочи с глава.

— В мивката има мокър парцал.

Не е мъж, който много говори — осъзна Тери.

Той внимателно я погледна.

— Мога да оставя тази нощ тук една полицайка — предложи той.
— Поне за малко.

Тери поклати глава.

— Не можеш ли ти да останеш?

— Дежурен съм — обясни ѝ той. — А и това е задължение на някой униформен. Те ще са будни цяла нощ. Смяната им свършва сутринта.

И двамата знаеха, че тя имаше предвид друго.

— Нямам нужда от никого. Наистина. Преди обаче да си тръгнеш, искам да ти кажа нещо, което не съм ти споменавала.

— Да?

— Нека сключим сделка. Искам да ми кажеш как е умрял.

— Няма да сключвам сделки — отвърна ѝ хладно той, за да избегне повече въпроси.

Тя го погледна подигравателно.

— Не те моля да се съгласиш на споразумение. Моля те да ми разкажеш подробностите около смъртта му. Както можеш да се досетиш, мога да ги науча от всеки архив на стари вестници.

— Сигурна ли си, че искаш наистина да знаеш?

— Да.

Погледна я и после взе решение. Отиде в съседната стая, изчака я да го последва и посочи към мястото под прозореца.

— Бил е намерен тук — посочи той — но чак на следващата сутрин, когато един от неговите съквартиранти, Роналд Данрутър, си е помислил, че Хю ще изпусне влака и е дошъл да го събуди. Той усетил мирис на изгоряло, но предположил, че е от партито.

— Продължавай — настоя Тери.

Полицайте си тръгнаха. Един от тях извика:

— Лека нощ, сър.

Джъдлър им махна с ръка и продължи:

— Хю Скот е лежал по лице чисто гол. На практика е бил залепен към леглото от собствената си кръв. Един поялник, включен в контакта на стената, е бил вкаран със сила в ректума му и е разкъсал долните му вътрешности, като е изгорил всички артерии и органи на тялото в радиус от седем милиметра около раната. Умрял е от шока, от загубата на кръв и от частичното задушаване. Убиецът вероятно е седял на врата му, за да не може да му окаже съпротива. От тестовите на останките от трупа, патологът определи, че смъртта е настъпила между полунощ и пет часа сутринта. За последно са го видели към един и половина, когато партито е било към края си.

Тери кимна.

— Както казах, той не е могъл да се съпротивлява на убиеца, който седял на гърба му, но патологът все пак е открил такава силна концентрация на алкохол в малкото кръв, която му беше останала, че едва ли е могъл да направи нещо повече, освен да се олюлява насам-

натам и да пее пиянски песни. От изследванията на пениса му смятаме, че е имал полово сношение същата вечер, макар че следите от сперма може да са последица от шока на простатата, докато е изгаряла. Нямахме следи от влизане с взлом, а и от разпитите на другите обитатели на къщата стана ясно, че обикновено не са заключвали вратата — той я погледна. — Както правиш и ти.

— Утре ще купя нова ключалка, резета за прозорците, верига и всичко останало.

— По поялника нямаше отпечатащи. Убиецът вероятно е бил с ръкавици. Бил е стандартен поялник, двадесет и пет вата, същият вид, който може да се намери както в университетската работилница, така и навсякъде другаде. Общо четиридесет и осем различни отпечатащи от пръсти бяха взети в отделните части на къщата. От тях седемнадесет са още неизвестни. Предполагаме, че повечето принадлежат на гостите от партито, но не можахме да ги идентифицираме, защото домакините не бяха правили покани или списък на гостите. Много от онези, които са дошли, са били непознати на тримата оцелели наематели, а вероятно и на Хю.

— А надписът на стената?

— Както вече знаеш, с червило, макар че го държахме тайна до следствието. Беше само думата „ИЗНАСИЛВАЧ“, но червилото е било използвано, за да надраскат раменете и гърба на жертвата. Това е било последното нещо, което убиецът е направил, преди той или тя да си тръгне.

— Какъв цвят беше червилото?

— Огненочервено. Огненочервено, както е подчертано в моя бележник. Доколкото знам, това не е цвят, който носят дами в напреднала възраст. Но червило, което може да се купи във всеки козметичен магазин.

Тя примигна, като усети, че той свърши.

— Това ли е всичко?

— Това е всичко, което мога да ти кажа.

— Благодаря.

— Моля. Какво щеше да ми казваш?

— Емили Харис, момичето, което дойде днес да ме види. Каза, че няколко пъти е спала с Хю.

— Добре — отбеляза си го Джъдлър. Не изглеждаше изненадан.
— Ще поговорим с нея.

— Още нещо. Това е само слух, но все пак ще ти го кажа. Карла Идън и Хю май са имали любовна връзка — тя внимателно го погледна, но той не си го записа. Значи вече знаеше. Или слуховете не се брояха.

— Котката е била на Хю. Можеш да се увериш, като поговориш с Джайлс Чокър, приятеля му, който живее в къщата отсреща. И... — тя млъкна.

— Да? — подкани я той.

— Онези бележки. Мисля, че ги е написал Брайън Идън.

— И защо мислиш така? — попита предпазливо той.

Тя отиде до спалнята си и донесе книгата на Брайън Идън за Шели, като му показва краткото посвещение.

— „На Тери Уилямс, която се възхити от моята маска“ — прочете тя на глас.

— Не разбирам — призна й той.

— Дай ми химикала си — тя написа обяснителни бележки, както преди с писмото. — Дъ-дъм, дъ-дъм, дъ-дъм, дъдъм. Ако направиш лека елизия на фамилията ми име, стана идеален ямбичен пентаметър, точно като този в писмата. Пее изненадващо, като се има предвид, че този човек прекарва дните си в изучаване на поетите от Романтизма.

— Това не е доказателство — рече замислено Джъдлър, като почукваше зъбите си с химикала.

— Ами писмото! Сестрите, незнаещи пощада е почти буквален превод на *La Belle Dame Sans Merci*^[1], поема от Джон Кийтс, съвременник на Шели.

— Хм. Това още не е доказателство.

— Брайън Идън и съпругата му са големи флиртаджии. Предполага се, че Карла Идън е имала връзка с Хю Скот. Така че Брайън е имал мотив да го убие. Написал онази дума на стената и в писмото, за да ти отвлече вниманието — едва като го изрече на глас, тя осъзна колко беше очевидно и ужасяващо. — Фактът, че Хю е имал нещо с Карла, е бил равностоен според него на изнасилване. Той е достатъчно егоцентричен.

Джъдлър беше затворил бележника си и втренчено я гледаше.

— И още нещо. Отидох она ден да видя преподавателя си. Той на практика ми призна, че по принцип университетът, и по-специално Брайън Идън, се опитват да скрият обстоятелствата около смъртта на Хю Скот. Защо ще го правят, ако той не е замесен?

Криминалният инспектор въздъхна.

— Умна си — призна той.

— Е? Какво ще направиш по въпроса?

— Чакай. Може да си умна, но също си и доста арогантна. Мислиш ли, че сме толкова глупави да не се сетим за всичко това? Разбира се, без поезията. Но първите неща, които търсим при всяка подозрителна смърт са нещата, които са очевидни — секс, любов, пари и ревност. Първият ни заподозрян беше Брайън Идън. Разпитахме го, най-щателно го разследвахме, а после пак го разпитахме. И в резултат, той е един от малцината, чието алиби за нощта на убийството се потвърди сто процента.

— Къде е бил? — поиска да разбере Тери.

Той направи дълга пауза, преди да отговори.

— Участвал е в голяма научна конференция в хотел „Хайят“ в Бирмингам — каза най-сетне. — Казвам ти го, за да те уверя, че не живееш до самия убиец. Това е поверителна информация.

— И Карла ли е била там?

— Тя е с непохватимо алиби.

— За цялата нощ ли?

— Почти.

— А, разбрах — отбеляза, като съзнаваше, че не иска да й каже всичко. — Това не ме изненадва.

Той повдигна рамене.

— Личният живот на хората не ме интересува.

— Но дори и да не е убиецът, може би е авторът на писмата.

— Това е така. От всичко, което знам за доктор Идън, съм сигурен, че е достатъчно глупав да си мисли, че може да направи такава неща и да се измъкне безнаказано. Тези университетски типове живеят в някакъв измислен свят.

Тя се усмихна едва забележимо и той продължи:

— Присъстващите правят изключение.

— Не съм обидена.

— Ще поговоря с него да се уверя, че това не е някоя глупава игра, която играе — той понечи да си върви.

Патрулираща полицейска кола беше инструктирана да обикаля всеки път, когато е в района тази нощ.

— Запомни, че ако нещо те безпокои, винаги можеш да ми се обадиш вкъщи. Ето телефонният ми номер — той го написа на визитката си и я остави на масата.

— Жена ти сигурно е бясна — отбеляза тя, като хвърли поглед на часовника. — Вече минава един часът.

— Женен съм за работата си отговори тихо той.

— В такъв случай може да вземете едно коте, инспекторе. То изисква много по-малко от една съпруга.

Той се засмя.

— Наричай ме Ричард.

— Ще те наричам, както искаш, ако вземеш едно от котетата.

— Съжалявам, но този въпрос не подлежи на обсъждане. В момента съм под наем. Къщата остана на съпругата ми.

— По дяволите, не знаех...

Той махна с ръка.

— Неотдавна се разделихме.

— И аз се разведох наскоро — тя се замисли за миг. — Остани тази нощ, Ричард. Ще хапнем нещо и после ще си легнем, като двойка възрастни, каквито всъщност сме.

Той примигна.

— Сигурна ли си?

— Никога не предлагам нещо, ако не съм сигурна.

— Ще звънна един телефон.

— Почакай — каза подозрително тя. — Мислех, че си свободен.

— Не съм — усмихна се той — трябва да отменя патрулната кола.

— А пък аз — каза тя бързо, — ще отида за пердетата.

---

[1] La Belle Dame Sans Merci (фр.) — Красивата дама без милост.
— Бел.пр. ↑

ДЕВЕТ

— В много отношения — говореше Тери — криминалният роман не е роман. Когато през осемнайсети век романът бил създаден, той е бил напълно нова форма в литературата, дословно и автентично роман. Дотогава е господствал предположението, че авторът е бил длъжен да преразкаже истински истории и предания. Достоверността като художествено понятие дотогава не е съществувала — със сигурност няма да откриете автентичен сюжет при Шекспир или Чосър. Дори когато сюжетът не е бил използван преди това в литературата, като историята за Макбет, от писателя се е очаквало да покаже, че спазва определени общоприети изисквания към сюжета — правилата за формата на трагедията например, формулирани хиляда години по-рано от Аристотел.

Романистите са отрекли всичко това. Романите им — „Мол Фландърс“, „Робинзон Крузо“, „Клариса“ и т.н., са били истории за реални личности и единствената истина, която са признавали, е била истината от личните преживявания. С други думи те са казвали, че героят създава сюжета, вместо обратното — *cogito, ergo sum*, както е казал древният философ, вместо *sum, ergo cogito*. Но криминалният роман е нещо различно. Той е структурно построен, като основата е сюжетът и в крайна сметка е предсказуем. Това не е защото криминалните романи са лоши романи, а защото корените им могат да се проследят назад в една литературна традиция, много по-стара от романа, т.е., средновековния любовен роман.

Любовните романи са поетични разкази, но за времето си, те са били също, както холивудските касови хитове, разказвани на висок глас от странстващи трубадури, които са кипели от дворец на дворец и са поставяли пиеси, както киностудиите представят нов филм по цял свят. Подобно на романтичния герой, детективът е търсач, някой, който търси отговора на въпроса. И в хода на неговото търсене, той се сблъсква с различни изпитания, заблуди и врагове. За да премине през тях... за да ги разреши, ако така ви харесва повече, се изисква не

толкова интелигентност, колкото проникателност, не само знание, а и самопознание. Достигането до самопознание, естествено, е действителната цел на търсенето, макар че отначало той може да не го осъзнава. Класически пример е рицарят, който намира Свещения граал, за да разбере, че след цялото му търсене той е щастлив да го остави там, където го е намерил. Предполагам, ви е позната трактовката на това от Елиът в „Четири квартета“:

*Няма да престанем да изследваме,
и свършекът на нашето изследване
ще ни довежда в нашето начало,
и пак ще го узнаваме за първи път^[1]*

Интерес предизвиква фактът, че самият Елиът е бил страстен привърженик на криминалната литература. Един от триковете му по време на вечерни пиршества е бил да смайва другите с изчерпателните си познания на калифорнийския закон, взет от романите на Реймънд Чандлър. И първият детектив на Чандлър се е казвал Малори, по името на автора на романтичния цикъл „Смъртта на Артур“.

Тери направи пауза, и отпи малко вода, докато оглеждаше редиците с места пред себе си. Както всички зали за лекции в катедрата по английска литература, зала 6А беше конструирана да побира около стотина нетърпеливи студенти. Около дванадесет се бяха събрали да я слушат, разпръснати по един или двама в огромната зала. Поне повечето от нейните студенти бяха дошли. Тя ги смяташе за нейни, макар че всъщност бяха на Редж. Не очакваше да дойдат повече, защото знаеше от собствен опит, че студентите по английска литература в Оксфорд имаха много по-интересни занимания за прекарване на времето си, отколкото да посещават лекции. Като плановик в рекламната агенция, тя редовно правеше презентации пред бордовете на международни компании, които се състояха от мъже, чиито месечни заплати заедно можеха да покрият разходите по тригодишното обучение в университета на тази група студенти, но днес тя беше доста нервна. Всъщност беше доволна, че нямаше повече слушатели. Но знаеше, че Мо, която седеше търпеливо отзад, щеше да сметне ограниченото присъствие за пълен провал.

— Като казвам „той“, имам предвид рицаря-детектив — продължи тя — защото това важи за повечето детективи, които споменах. Не трябва обаче да забравяме, че поначало в криминалния жанр са преобладавали жените-писателки и главните героини често са били жени. Дороти Сейърс и Агата Кристи създават така наречения Златен век на детективския роман. В наши дни съществуват толкова разнообразни писателки, като П. Д. Джеймс, Рут Рендъл, Патриша Хайсмит. — Тя направи пауза, като осъзна, че нарушава разпоредбите на Редж да говори само за мъртви писатели.

— Това, което е по-неизвестно, е, че жени-детективи в литературата е имало дори преди Конан Дойл да публикува първия си роман за Шерлок Холмс през 1887 г. „Откровенията на жената-детектив“ на Хейуърд и „Жената-детектив“ на Форестър са били публикувани съответно през 1861 и 1864 г. Любопитното е, че техните главни героини са работели за Скотланд Ярд двайсетина години преди полицията за пръв път да назначи там жени.

До известна степен това е така, защото детективската работа е по-скоро следене, отколкото убиване, с други думи, се разчита на традиционните женски добродетели, като любопитство, клюкарство, интуиция и, разбира се, интелигентност.

Окуражена от слабия смях на момичетата в залата, Терм продължи:

— Но аз мисля, че има и нещо друго, нещо, което може по-добре да се обясни, като направим сравнение с рицарските романи.

Някои от вас при изучаването на „Изгубената земя“ ще се сблъскат с теорията, че самите рицарски романи са фолклорни останки от по-стара литературна традиция, а именно митовете за смъртта и прераждането, които са съпровождани първите религиозни ритуали на човечеството. Тази религия е издигала в култ жените: целта ѝ е била да осигури плодородието на земята. Ако се вгледате внимателно в някои детективски романи, ще можете да различите слаб отзвук от същата разказвателна структура. Да вземем само един пример — Мис Марпъл на Агата Кристи е описана в духа на английската провинция, съвременна вълшебница, непрекъснато сравнявана от самата авторка с Немезида, богинята на справедливостта и отмъщението в гръцката митология. — Тери хвърли бърз поглед на местата пред нея и видя, че

публиката ѝ беше оклюмала. Едно момче явно спеше, опряло глава на папката си.

— Накратко — заключи тя — имаме убедителен аргумент да разглеждаме криминалния жанр в основата си като женски, затова и той е толкова примамлив за жените-критици днес. Това е темата, върху която ще работим следващите седмици, и се надявам, че може би повече от вас ще се присъединят. Имате ли въпроси?

Никой нямаше въпроси. Те вече прибираха записките в папките си и подреждаха книгите в раниците си.

— Поздравления — каза Мо, когато всички си бяха отишли. — Беше страхотна.

— Не, не бях. Бях дяволски нервна и малко се изхвърлих като за първокурсници. Всичко, което искат от мен, е да мина набързо през съдържанието на книгите, за да им спести труда да ги четат сами. Истинската работа е в индивидуалните часове с всеки студент.

Те слязоха по бетонните стълби на факултета и излязоха навън. Примижаха под ослепителния блясък на слънчевата светлина.

— Какво искаш да правиш този ден? — попита Тери. — Аз не съм планирала нищо.

Мо сви рамене.

— Сега съм туристка. Какво правят туристите тук?

— Е, ние сме до университетския парк, ако имаш желание за разходка. Реката е ей там, а и денят е приятен. Можем да се разходим и да поседим на слънце, докато решим какво да правим после.

— Звучи ми добре.

Докато се разхождаха из парка, Мо взе ръката ѝ в своята. Заедно те представляваха поразителна гледка и Тери чувстваше удивените погледи на студентите от мъжки пол, изтегнали се на тревата. Тя се почувства неловко и беше доволна, когато Мо си дръпна ръката, за да си сложи слънчевите очила.

Сега между тях имаше дистанция, която тя почувства, че до голяма степен беше по нейна вина. Въпреки че бяха разговаряли по телефона, не беше същото, като да споделяш една къща. Телефонните разговори, според нея, бяха не по-различни от лошия секс. Едната от тях започваше първа да разказва какво е правила и чак тогава идваше ред на другата. А сега се появи и друго усложнение, което никоя още не беше споменала — как ще спят тази нощ.

Над хълма пред тях около дузина мачти от цял свят се поклащаха във въздуха, като пики на турнир. Мо се учуди, докато не стигна до брега и видя, че реката под тях беше пълна с лодки. Водата беше висока, а повечето от лодкарите изглеждаха неопитни.

— Ами да — каза Тери. — Бях забравила. Първи май е. Днес е началото на гребния сезон.

— Може ли и аз да опитам?

— А Микеланджело може ли да рисува? Искаш ли едно кръгче?

— И още как.

— Изненадваш ме — каза ѝ Тери. — Мислех си, че ще го сметнеш за упадъчно.

— Казах ти, сега съм туристка. Откъде ще вземем лодка?

Тери я преведе по краткия път, който минаваше през игрището на училище „Дрейгън“. Там около тридесет малчугани, не повече от десетгодишни, облечени в бяло, като миниатюри на възрастни, играеха крикет.

Като наблюдаваше идиличната гледка и вдъхваше мириса на прясно окосена трева, на Тери ѝ беше трудно да го сравни с ужаса, който беше преживяла, когато намери изображението в дома си. Мо сякаш прочете мислите ѝ.

— Крикет и убийство — отбеляза тя. — Като в някой от твоите криминални романи.

— Не се шегувай. Никой няма да разобличи иконома в гостната стая — тя въздъхна. — Особено пък аз. Ако някой е нарисувал това да ме сплаши, определено успя.

— Ти още мислиш, че е мазникът от съседната къща, нали?

— Ако не е бил той, тогава този, който е написал писмото, се е занимавал, като него, с научна работа. Но полицията е категорична, че той не е замесен в убийството, тъй че ще трябва да им се доверя. Изглежда, че знаят какво правят, независимо че още не са хванали убиеця.

Мо изсумтя.

— Полиция, която знае какво прави? Ще повярвам сам като го видя.

Тери не каза нищо. Тя беше описала на Мо повечето събития, които се бяха случили, но още не бе събрала кураж да ѝ признае за отношенията си с Ричард Джъдлър. При навес за лодки „Черуел“

имаше голяма опашка. Изправени пред възможността да чакат повече от час, Тери тъкмо се готвеше да се откажат, когато видя познато лице на една от идващите лодки. Беше Джайлс, студентът, който идва да я види онзи ден с група приятели. Бяха много пияни и силно крещяха. Един от тях носеше каса празни бутилки, които хвърляше във водата, като едва не улучи една от другите лодки. Едно от момичетата в лодката беше цялото мокро, изглежда, бе паднало във водата. То се заливаше от смях.

— Ето го и цветът на младото поколение — отбеляза възмутено Мо.

Те вързаха лодката и както се опасяваше Тери, Джайлс я забеляза. Той се олюля.

— Тери — обяви той високо. — Тери, единствената моя любов. Плашещата ме Тери. Кажй, че ме обичаш. Или ми кажи, че това прекрасно създание с теб ме обича — извика той, докато оглеждаше Мо.

— Да го ударя ли? — попита Мо, като преценяваше разстоянието между тях.

— Моля те, Мо — прошепна й Тери. — Тук има един милион студенти, а аз съм от персонала. Бъди дипломатична.

Мо сладко се усмихна на Джайлс.

— Моля, красиви дами, вземете нашата лодка — предложи им той. — Седалките са мокри, но това е една хубава лодка.

— Нали има опашка? — попита Тери.

— Не и за тази лодка. Тя е на университета. Докато пазите този син билет, тя ще бъде ваша.

— Благодарим ти — каза Тери и взе билета. — Мо, скачай.

— Можеш да ми върнеш, когато пожелаеш — обяви Джайлс, докато ги оглеждаше похотливо с пияния си поглед.

Тери му се усмихна, допря края на пръта в корема му и се отблъсна. Той седна на земята, а те се отдалечиха от кея.

— Срещу течението или надолу по течението? — попита Мо.

— Ще минем покрай „Удоволствието на пастора“, ако тръгнем срещу течението — предупреди я Тери.

— Какво е това?

Тери се изкикоти.

— Ще ти покажа. Всъщност ще ти хареса.

— Какво да правя с това? — попита Мо, като размахваше малкото дървено гребло. — Трябва ли да гребя с него?

Не, то е за спешни случаи. Просто седни и се отпусни.

Тя добре управляваше лодката, оставяше алуминиевия прът да се изплъзне от ръката ѝ, като изчакваше да чуе металния звук при допира му с водата, преди да го насочи пак с тренирано ритмично движение. Скоро те настигнаха новациите, въртящи се в безкраен кръг около навеса за лодки. Огромните мъже, мокри и потни, които с всички сили се опитваха да преодолеят инерцията на водата, я гледаха гневно, по същевременно в погледите им се четеше похот и завист, че ги подминаваше без никакво усилие.

— Тайната е — поясни Тери — да изправиш лодката, преди да загребеш.

— Не знам защо си губиш времето да ми обясняваш — каза Мо. — Докато си в лодката, няма да помръдна и малкия си пръст.

Те плуваха, без да продумат нищо. Мо си свали чорапите и провеси единия си крак във водата. Минаха покрай лодка, пълна с млади момчета; едно от тях им подсвирна с възхищение. Мо му показва среден пръст, което за нея беше сравнително небрежен отговор.

— Този, когото видяхме при навеса за лодки, изглеждаше приятно момче — рече тя след известно време.

— Звучиш като майка ми.

— Предполагам, че това място е пълно с млади мъже, които те харесват. Не само като тези идиоти.

Тери измънка нещо неопределено.

— Това, което се опитвам да кажа, е... — Мо направи пауза. — Не се чувствай длъжна да ми искаш разрешение. Когато времето дойде...

— Благодаря — каза Тери с облекчение. — Ти също.

Мо се ухили.

— Не съм те питала. Миналата седмица ходих в „Дики-ю-лайк“ и си взех момиче.

— Браво на теб — отбеляза Тери.

„Дики-ю-лайк“ беше най-известният и скандален лесбийски клуб в Лондон, пълен с момичета, облечени в кожа, и супермодели, които

добре се разбираха. Мо я беше завела там само веднъж и тя си бе тръгнала след половин час.

— Ами ти?

— Да, и аз. Пригответи се да те шокирам, Мо.

— Нищо не може да ме шокира. Знаеш го.

Тери си пое дълбоко въздух.

— Името му е Ричард и е полицай.

— Мамка му. Полицай — Мо се изсмя. — Е, добре, успя да ме шокираш.

Те направиха завой към „Удоволствието на пастора“. Тери погледна закъснялата реакция на Мо, която се опита да запази спокойния израз на лицето си. Всъщност днешният ден не бе от най-лошите. Макар че времето беше слънчево, водата бе още студена и имаше само неколцина кокалести голи тела, които се перчеха, докато се разхождаха в малкото заградено пространство, представляващо нудисткият плаж на преподавателите от университета. Възрастни мъже с провиснали задници, които гордо развяваха, лакомо ги наблюдаваха, докато лодката минаваше покрай тях. Приличаше повече на сцена от някаква източноевропейска лудница, отколкото на нещо, което човек очаква да види в туристическите околности на Оксфорд. Някакъв старик с тънки посивели бакенбарди започна енергично да разтрива почти еректирания си пенис, когато улови погледа на Тери.

— Тери — обърна се към нея Мо — въобразявам ли си, или този набръчканият мастурбира? — Гласът ѝ се извиси над водата, а преподавателят се изхили с беззъба усмивка.

— Не ме питай — каза Тери безразлично.

— Е, добре, нека му покажем нещо, за да му помогнем.

Тя пъргаво се изправи и лодката се разклати застрашително, извърна се с гръб към него, разкопча дънките си и му показа задника си.

— Хубаво гледай, провиснал дъртак такъв. Надявам се това да ти докара сърдечен удар — извика тя през рамо. — Е, добре, Тери — рече, като си закопчаваше дънките. — А сега да се махаме оттук.

Тери увеличи скоростта и скоро стигнаха до следващия завой на реката.

— Тук е тъпкано с ексцентрици — отбеляза Мо и поклати глава. — И все пак си мисля, че няма да ни забравят бързо.

— И без това скоро ще им напомним за себе си — отбеляза Тери.

— Какво искаш да кажеш?

Тери се изсмя.

— Има само един път за връщане, Мо, и това е пътят, по който току-що дойдохме. Ти ще гребеш на връщане, не аз, така че ще имаш време да ги ангажираш в творчески диалог.

— Предпочитам те като лесбийка — измърмори Мо, като затвори очи. — Те не са така гадни като вас, хетеросексуалните момичета.

Накрая те вързаха лодката за едно дърво на брега, за да си починат — дотогава Тери беше гребала обратно по реката — след един кратък удар с греблото, когато лодката се понесе назад по течението в срещуположната посока на тази, която отиваха, Мо категорично отказа да гребе повече, като отстояваше мнението, че да държиш гребло напомня много на усещането да държиш пенис, нещо непоносимо за една истинска лесбийка. Смрачаваше се, духаше хладен вятър, а „Удоволствието на пастора“ беше празно.

— Жалко — каза Мо. — Можехме да те уредим с някой младеж.

Мо изглеждаше в настроение да опита от всички туристически атракции, Тери я заведе в „Браунс“. Този път нямаше как да прескочат опашката и те пийнаха по едно бананово дайкири, докато чакаха за маса.

— Трябва да ти призная нещо — започна Мо след второто дайкири. — Падам си по сервитьорката.

— Ще ти кажа нещо — каза тя след третото — тази сервитьорка продължава да ме гледа.

След четвъртото, когато симпатичната сервитьорка ги заведе до масата с усмивка, Мо се наведе и драматично прошепна в ухото на Тери:

— Тя си го проси.

— И ти си хлътнала — каза ѝ Тери.

И двете знаеха, че е истина, но това беше едно от правилата на диалога, а именно Мо да отрече възмутено. Беше характерно за нея да се прави на момче. Тери добре я познаваше и знаеше, че щеше да се откаже, преди да стигне фазата на отегчение.

— Ами покани я тогава — предложи Тери закачливо.

Мо се престори на шокирана.

— И за двете ли? Няма да играя втора цигулка.

— Можеш да я заведеш в празната стая.

— Аха, празната стая.

Тери сметна, че е по-добре да не казва нищо.

— Стаята за гости. Стаята за гостите, които отсядат през уикенда.

— Сложих легло в нея. Зависи от теб, Мо. Наистина. Ако искаш довечера да спим и двете на едно легло, аз нямам нищо против. Не искам да загубя най-добрата си приятелка — изрече тя забързано.

— Без секс ли?

Тери не каза нищо.

— Между другото, боядиса ли стената? Заличи ли нашето творение?

Тери се протегна, взе ръката на Мо и я целуна, без да мисли какво ще си кажат останалите.

— Не, оставих го. Ще бъде там, докато аз живея в къщата.

— Благодаря ти — рече Мо. Тя се пооживи. — Хей, мислиш ли, че трябва да се подпишем под него?

Накрая си легнаха поотделно, но през нощта Тери се събуди от топлината на тялото, което се промъкна в леглото при нея. Мо измърмори, че сънувала лош сън. През остатъци от нощта те се сгушиха доволни. Когато имаха нужда един от друга, и двете знаеха, че между тях съществува здрава приятелска връзка.

Беше след полунощ, когато Едуард Пиърс влезе в гимнастическия салон на сградата, където се съхраняваха лодките. Беше работил над есето си цяла вечер и бе твърде развълнуван, за да заспи.

Набързо свали горницето на анцуга си и взе няколко гири. Щом загрея, се прехвърли на ергонометъра и постепенно увеличаваше скоростта, докато наблюдаваше работещото пред него колело и движението на седалката, която се мърдаше напред-назад при всяко движение. Скоро вратът му лъсна от пот.

Реши да почине. Точно тогава вдигна глава, защото му се чу някакъв шум. Тренировъчната зала беше отделена от другите помещения в сградата с големи семпли стъкла. Сградата представляваше склад, в който се съхраняваха лодките, обърнати

наопаки и подредени върху стойки. Не беше запалил главното осветление, а само това в гимнастическия салон. Напрягна се да види нещо в тъмното помещение до салона и му се стори, че съзря фигура, която го наблюдаваше. Но не беше сигурен.

— Има ли някой? — извика той. Гласът му прозвуча тънък и хленчещ и отекна в голямото помещение.

Отговор нямаше. Тъкмо щеше да се върне обратно към упражненията си, когато едра фигура изскочи от тъмнината.

— А ти ли си?

— Добър вечер, синко — поздрави го Роди. — Защо си тук толкова късно?

— Обичам да тренирам, преди да легна — отвърна Едуард. — Нали нямаш нищо против?

— Не, синко. Тъкмо щях да заключавам, но ще те изчакам. Моля, продължавай.

Едуард се обърна и продължи упражнението на уреда, но му беше неловко, когато Роди го наблюдаваше.

— Започваш да дърпаш много рано. Ето, ще ти покажа кога.

Роди сложи ръка върху голия гръб на Едуард и го буташе, щом той трябваше да се плъзне напред по движещата се седалка.

— Много добре — похвали го той след малко. — Усещаш ли разликата?

— Да — отвърна задъхано Едуард.

— Добре. Достатъчно за днес. По-добре си почини.

Роди запали цигара, докато Едуард дишаше запъхтяно и рече:

— Не съм те виждал от известно време. Късно идваш, нали?

Едуард кимна, като още дишаше учестено.

— Имам много за учене — произнесе той на един дъх. — Трябва да настигна останалите. Смених си специалността.

— Чух. На мястото на Хю Скот, нали?

Едуард кимна отново.

Роди постави ръка на рамото му.

— Не е лесно да вършиш две неща наведнъж — учене и гребане — каза той със съчувствие. — Но ще ти кажа едно нещо. Ако продължиш с гребането, имаш голям шанс да влезеш в първата лодка.

— Наистина ли? Това е страхотно — каза Едуард. Той мислеше какво ще каже на стареца. „Виж. Мога да си сменя специалността и да

вляза в лодката.“

Роди продължи, сякаш четеше мислите му:

— Нали баща ти беше гребец? Помня го Пиърс. Не беше ли на петдесет и пет? Ти ще бъдеш добър поне колкото него.

Със свободната си ръка той разроши мократа коса на Едуард. После неохотно рече:

— Но сега си върви. Трябва да заключа.

Той наблюдаваше как Едуард си облече горницето на анцуга, извади връзка с ключове от джоба си и му кимна за лека нощ, докато излизаше през вратата.

---

[1] „Четири квартета“ — Томас Елиът, превел от англ. Владимир Свинтила, изд. Народна култура, София 1981 г. — Бел.пр. ↑

ДЕСЕТ

В понеделник сутринта, в единадесет часа, Джъдлър имаше среща с Брайън Идън и адвокатата му в полицейското управление. Той бутна писмото на бюрото пред него и зачака.

Идън го прочете и спокойно го подаде на адвокатата.

— Какво искате да знаете, инспекторе?

— Искам да знам, дали вие сте писали това?

— Хм. Разбирам. Какво ви кара да мислите, че съм аз?

— Отговорете на въпроса, сър.

— Клиентът ми не е длъжен да отговаря на въпроси, които могат да го обвинят в престъпление, инспекторе, и вие добре го знаете. Съветвам ви да не отговаряте на това Брайън — довърши небрежно адвокатът.

Той беше внушителен, гладко избръснат мъж, от когото едва доловимо се носеше аромат на афтършейв. Джъдлър настойчиво гледаше Брайън Идън.

— „Хю Скот беше убит, защото беше мъж“ — прочете Брайън на глас. — Защо, по дяволите, бих написал такова нещца?

— Ако имате някакви доказателства, които свързват моя клиент с това писмо, вие сте длъжен да ни кажете.

— Знам това. И вашият клиент не е обвинен в никакво престъпление, макар че който е написал това писмо, ще бъде обвинен, че губи времето на полицията. Ние просто зададохме въпрос.

Последва дълго мълчание. Джъдлър добави многозначително:

— Сигурен съм, че ще се съгласите с мен, господин Идън, че ние бяхме изключително отзивчиви, когато ни помолихте за помощ.

Брайън се изчерви и се опита да подаде писмото обратно.

— Не съм го виждал никога преди.

— Забелязахте ли, че е написано в ямбични пентаметри? — попита Джъдлър. Той държеше ръцете си на масата и след момент Идън погледна отново писмото. Повдигна вежди и бавно кимна.

— Четете ли поезия в хода на работата си, господин Идън?

— По-интересен е въпросът дали вие четете, инспекторе? Видяхте ли това? Да не би да се занимавате през свободното си време с Колридж или с Уърдсуърт през уикендите? Или може би пишете *terza rima* в стола на управлението? Или някой друг ви е навел на тази мисъл? Може би някой от моите скъпи колеги? — той млъкна, като че ли пронизан от внезапна мисъл. — Не е била тази тъпа кучка от съседната къща, нали? Тъкмо се нанесе и вече помага на полицаи при неговото разследване. Нека ви предупредя, инспекторе, губите си времето с нея. Тя обещава повече, отколкото е способна да даде. Тя е една от последователките на Лесбос, ако разбирате какво имам предвид.

Адвокатът постави ръка на рамото му и той млъкна.

За цели дванайсет секунди Джъдлър го гледаше втренчено, без да трепне.

— Интересно, че вие го казвате — каза той най-сетне. Джейн Хюз, която тихо седеше зад него, се изненада, като усети лека нотка на гняв в иначе спокойната му реч.

— Тя също беше жертва на сексуален тормоз в изключително отвратителен вид. Чудя се кой е отговорен за това?

— Не и аз, инспекторе.

— Тогава, щом сте специалист в тази област, може би ще ни кажете откъде да започнем.

— Достатъчно — отсече адвокатът, — това е непрофесионално. Искате клиентът ми да повтори някакви си слухове.

— Не искам да повтаря нищо — каза спокойно Джъдлър.

— Всъщност, опитвам се да се уверя, че нищо не е повторно. Както не повтаряме малките лудории от миналата седмица, ако са били лудории. Доста слухове се носят за вас из околността, господин Идън, и вие най-добре от всички трябва да знаете колко лесно плъзват слуховете.

Идън се беше изправил.

— Всичко в моите показания е поверително, освен свързаните със следствието — просъска той. — Това ми беше гарантирано от хора с ранг, по-висок от вашия, инспекторе, ако вие пак се опитате да ме заплашвате, ще ги насоча към вас.

— Мисля, че и двамата изразихме становищата си — Джъдлър стана и се извиси над него от другата страна на: бюрото. — Благодаря

ви, че дойдохте, господин Идън.

— Какво мислиш? — попита той полицайката, когато Идън и адвокатът му си бяха отишли.

— Трудно е да се каже, сър. Но ако съдя по реакцията му, мисля, че е много вероятно той да го е написал. Който и да е писал писмото обаче, е знаел за изнасилването.

— Може да го е научил отвсякъде. От онзи, който пръв го е разпитал в деня след убийството. Или по-скоро от някого от онези висшестоящи полицаи, за които той говореше.

— Беше ли сериозен, когато каза това?

Джъдлър се протегна. Не беше осъзнал колко напрегнат беше по време на разпита.

— Ами да, разбира се. Ще бъдеш изненадана на колко много топ ченгета ще им хареса понякога да ги поканят на едно от онези висши пиршества. Дадоха ми да разбера, че трябва да стъпвам внимателно там, където е замесен университетът. Да не споменавам за загадъчните разговори със забавните момчета, когато отивах до тоалетната.

— Значи ти мислиш, че Идън е написал писмото?

— Не трябва да правим заключения, без да имаме доказателства. Но като се вземе предвид и онова, което госпожа Уилямс ни каза, си мисля, че го е написал, макар че никога нима да си признае. Получихме писмото, преди да открием неговата малка тайна, спомняш ли си? Вероятно е имал идея как да отклони вниманието от собствените си постъпки.

— Значи, ако Идън е написал писмото и все още сме убедени, че не е замесен в убийството, докъде ни води това в разследването на убийството?

— Имаме и надписа на стената. „Изнасилвач“ и употребил на червило навеждат на мисълта, че е жена — отбеляза небрежно Джъдлър.

— Почакай. Ами ако думата „Изнасилвач“ се е отнасяла по самия убиец, а не до Скот? Нещо като подпис, а не обвинение — предположи Джейн. — Скот може да е бил изнасилен, преди да е убит. Поялникът може би е разрушил всички следи от това. Кой знае, убиецът може би е

знаел за ДНК теста и преднамерено го е убил с поялник, за да избегне теста.

— Много добре — каза Джъдлър. — Сега ще се върнеш да провериш всички досиета за насилствена содомия през последната година. Търси нещо, което да има връзка със Скот. И кажи на Боб да отиде при патолога и пак да направи най-щателно изследванията.

— Остава червилото. Може да е на някой от гостите на партито.

— Това ужасно парти. Добре, нека още веднъж да проучим гостите. Студентите са се върнали, така че ще е по-лесно, отколкото преди шест седмици. Искам плакати, обръщение по телевизията, молба за съдействие към ректорите на университета. И отново провери всички приятелки на Скот, за да видиш дали някоя от тях не е носела такова червило.

Майлс Ламбърт седеше в залата, без да чува и дума от лекцията. От два дни не беше напуснал стаята си. Той преживяваше изнасилването отново и отново. То се въртеше главата му като безкрайна филмова лента. Всеки път образът ставаше все по-вял и по-неясен, но още заличаваше всичко останало. Понякога той се хващаше, че си измисля алтернативни сценарии — какво щеше да стане, ако беше хукнал да бяга, или се беше съпротивлявал, или беше приятелски настроен, или пък носеше оръжие, или беше предложил на мъжа да му духа. Понякога се усещаше, че гледа лентата като порнофилм и се възбуждаше. Това беше ужасната част — подозрението, че изнасилвачът е бил прав, като каза, че се е наслаждавал толкова, колкото и той самият. Това беше срамно. Но беше също така, по някакъв странен и ужасен начин, най-хубавата част. Понякога той си се представяше в ролята на изнасилвача, маскиран и въоръжен, който се приближаваше крадешком към някой безпомощен и го изнасилваше зверски. Или пък как гледаше непознати в библиотеката и си ги представяше как яростно го влачеха и изнасилваха. Тогава се възбуждаше и започваше да трепери, като захлупваше глава в ръцете си, докато възбудата отмине.

Веднъж хетеросексуално момче, което беше прелъстил и с което беше спал, му каза след това, че е отвратителен педераст, защото бил готов да направи всичко заради секса. Той го беше пропъдил от

мислите си, но сега си спомни за него и се зачуди дали наистина беше различен от другите хора. Сигурно никой друг нямаше да реагира по този начин, след като е бил нападат. Изнасилените жени, беше чел, че се чувстват засрамени и отвратени. Но това беше нещо различно: те се срамуваха от случилото се, не от начина, по който бяха реагирали.

Страхуваше се и да не е пипнал СПИН. Трябваше да си направи кръвен тест и не беше сигурен какво ще се случи, ако отиде при университетския лекар и поиска да му го направят.

Изведнъж осъзна, че ръководителят му и неговият помощник Дейвид го гледаха.

— Извинете, какво казахте? — попита той.

Ръководителят му въздъхна.

— Попитах те дали си се готвил върху произведението „Principia“ на Мур — измърмори той кисело.

Той беше прикрит хомосексуалист от тридесет години, който не можеше да скрие неприязънта си към безочливите млади гейове, които пристигаха в Оксфорд с късо подстригани коси и обеци.

— Но ти със сигурност мислеше за нещо доста по-важно от философия на етиката.

— Съжалявам — измънка Майлс. — Сега вече слушам.

Джулия Ван Глат се отби при Брайън и го завари в отвратително настроение. Пиеше китайски чай и пушеше малки пури.

— Много хубаво. И аз бих изпила чаша чай.

Когато той не се помръдна, тя сама сложи чайника.

— Какво те е разстроило така?

Той посочи с пурата към стената.

— Тази кучка в съседната къща разправя разни истории за мен.

— О, скъпи, виждам, че вече не ти е любимка — добави тя дяволито. — Някой ми дължи голяма услуга.

— Защо?

— Защото някой й беше написал една глупава бележка, която аз скъсах и хвърлих в тоалетната.

Той изсумтя.

— Познавам те, Брайън Идън. Наслаждаваш се на предизвикателството, нали? — тя пресуши чашата си. — Наминах да

видя дали ти се е приискало нещо. Дорлинг — или може би трябва да го наричам Дикий Драконлинг — все още отказва да изпълни съпружеските си задължения.

Той я погледна.

— Мисля, че всичко свърши.

Джулия смело се усмихна.

— Щом казваш.

Тя стана и сложи чашата си в мивката.

— Колко жалко, че не съм Тери Уилямс, нали?

Брайън се усмихна.

— Да, наистина е много жалко.

Това беше първият път, когато Тери се забавляваше в новия си дом. Агнешки бут цвъртеше във фурната, имаше бутилка вино до печката и цветя на малката кухненска маса.

— Извини ме, че закъснях — каза Джъдлър, когато се появи в осем и половина. — Надявам се, че не съм провалил вечерта.

— Не, всичко е наред — увери го тя. — Смятах да хапнем покъсно, а и още не съм направила салатата. Можем да си поговорим, докато готвя.

Тя миеше марули в мивката, а той се протегна и си сипа малко вино. Целуна я по врата и щом тялото ѝ реагира на неговото, той остави чашата и я хвана за гърдите.

— Прасе — тя го удари с мокрите си ръце. — Аз ти робувам тук, а всичко, което ти правиш, е да ме опипваш.

— Последният път, когато ме нарекоха така — каза той сериозно, докато я милваше нежно — ги пребих от бой и измъкнах признание от тях.

— Пребий ме и ще ти го върна — измърмори тя, без да се замисли над смисъла на думите си. Той пхна ръка под роклята ѝ, напипа бикините ѝ и рязко ги свали. Тя се изви чувствено и покорно вдигна първо единия си крак, а после и другия, за да го улесни. Бикините лежаха захвърлени на пода.

— Ръцете ми са мокри — каза тя, докато той разкопчаваше панталоните и насочваше ръката ѝ. Той се изсмя дрезгаво, когато пръстите му напипаха по-различен вид влажност.

Без много приготовления те правиха любов.

— Съжалявам — каза той след няколко минути. — Бях твърде бърз.

— Аз пък изнасилена — прошепна тя шеговито. И после добави по-сериозно: — Не се тревожи, ще си взема моето по-късно.

Изядоха агнешкото, а краката им бяха преплетени под масата.

— Брайън Идън се опита да ми внуши, че си била лесбийка — каза небрежно той, докато приготвяше кафе.

— Видял си Брайън? Кога?

— Днес. Просто го предупредих. Ако има нещо общо с тези опити да те сплаши, не мисля, че ще го направи отново.

— Моят герой — иронизира го тя.

— Защо обаче той си мисли, че си обратна?

Тя не намери никакъв смисъл да го лъже.

— Бях за кратко време. Т.е., имах връзка с приятелка. Един съседка я видя, когато ми помагаше да се преместя тук, и събра две и две. Това притеснява ли те?

— Разбира се, че не.

Тя се изсмя на тона, с който го произнесе.

— Никога не съм разбирала защо мъжете мислят, че двама мъже са гротескна гледка, а две жени са сладки и даже невинни.

— А аз никога не съм разбирал, защо жените винаги правят изводи за това, какво е мнението на противоположния пол.

— Добре казано — отбеляза тя — но си доста рязък.

— А ти си прекалено снизходителна. Боже мой, колко съм умен. А отговорът на предишния ти въпрос е, защото това, което правят две жени, е просто по-малко плашещо. Същото е, като любовната игра между мъжа и жената, и изглежда по-невинно.

Тя се вгледа в очите му.

— Ако бях сигурна, че би могъл да понесеш това, без да застраши твоята мъжественост, щях да ти покажа някои от нещата, на които ме научи моята приятелка, и те ще продухат малкия ти полицейски мозък.

Той се усмихна.

— Опитай.

— Каж ми защо постъпи на работа в полицията? — промени темата Тери.

Но по-късно същата нощ, когато бяха изпили още една бутилка вино и си легнаха, тя взе една от играчките, които бяха използвали с Мо, и му показа малко, съвсем малко, какво беше имала предвид по-рано тази вечер. Беше неин ред. Не беше същото като с Мо. Двете тела с меки гърди и твърди задници се люшкаха и плъзгаха, и образуваха безкраен кръг от удоволствие, който продължаваше да я замайва дни след това. Но това тук също беше добро. Със сигурност беше доста добро.

Когато се събуди, той вече се бе облякъл. Погледна към будилника. Беше шест и половина.

— Крос ли ще правиш?

— Ще правя изявление пред пресата. В девет. Искам да съм сигурен, че съм добре подготвен.

Тя се засмя.

— Знам, че това, което направих снощи, не беше обичайно, но дава ли основание за изявление пред пресата?

Той се пъкна в леглото и я хвана за китките.

— Всъщност дамите и господата от пресата идват да чуят нещо по случая, а не да слушат подробности за сексуалния живот на инспектора. Боже, опази!

— Защо? Какво се е случило?

— Изглежда, бяхме прави да търсим мъж-убиец. Нищо не е окончателно, но в действителност това е история за полицейската некомпетентност.

— Разкажи ми — каза тя, като се освободи от хватката му и седна.

— Преди години създадохме център за помощ на претърпели насилие в полицейското управление „Сейнт Олдгейт“. Нали знаеш — удобни дивани вместо бюра, специална стая за прегледи, отделен вход. И целият персонал се състоеше от жени-полицайки. Целта беше да се създаде по-малко плашеща обстановка.

— Е, и какво стана?

— Може би не е чудно, че в центъра развиха малко антимиъжко отношение. Както и да е, помолих да бъдат прегледани докладите за сексуални нападения срещу мъже и се оказа, че има един случай

отпреди няколко седмици. Млад мъж дошъл в центъра и казал, че бил изнасилен. Отпратили го. Обяснили му, че центърът е само за жени и че трябва да докладва за нападението в полицейското управление. Всъщност центърът не беше създаден да помага само на жени. Явно персоналът там сам си е извадил такова заключение. Няма подадено оплакване в криминалния отдел, така че, както се предполага, той е решил да се откаже. Не съм учуден, след като са се отнесли с него по такъв начин. Но когато моята помощничка е говорила с тях, служителката от центъра, регистрирала посещенията, си спомнила, че първоначално го е взела за травестит или гей, защото е имал червило по лицето си. Но не го бил поставил добре, а бил нацапан по цялото лице.

— Господи. Значи ти мислиш, че изнасилвачът го е намазал с червило по лицето?

— Да, напълно е възможно.

— И ще разкажеш всичко това на пресата?

— За бога, не. Единственото нещо, което полицията никога не прави, е да си извади мръсните дрехи на показ. Не, в центъра бяха мъмрени и им беше наредено следващия път да вземат полицай, когато при тях отиде пострадад мъж. В изявлението пред пресата ще помоля за помощ всеки мъж, който е бил изнасилен или е жертва на сексуално нападение в Оксфорд, и ще призова всички студенти, които са били партито за края на семестъра. Все още не сме идентифицирали повечето отпечатъци.

— Защо не ми го каза снощи?

Ричард изглеждаше озадачен.

— Защо, трябваше ли?

Тя се изсмя с явно раздражение.

— Защото аз ти дадох тази идея. И защото съм замесена.

— Как така си ми дала тази идея? Това беше идея на един от моите подчинени. Ти си извън всичко това.

— Извън всичко това? Как мога да бъда извън него? Нали още живея тук?

— Виж, Тери. Ако аз си мислех, че по някакъв начин си замесена в това разследване, нямаше да съм тук. Нямаше да мога да съм тук. Щеше да е против правилата. Твоето участие свърши. Останалото е

работа на полицията, която дори не трябва да обсъждам с теб. Полицията не гледа с добро око на разговорите в кревата, нали знаеш.

— Разговори в кревата — каза презрително. — Нали това е разговор в кревата?

— Наистина не разбирам какво толкова те подразни — каза той, докато ставаше от леглото и се протегна да вземе вратовръзката си. — Повечето съпруги на полицаи са изключително доволни, ако мъжете им не носят работата си вкъщи.

— Прости ми, ако съм се въздържала да ти посоча очевидното — каза тя кисело.

Тя пак си легна и не му обърна внимание, докато той се обличаше. Когато я целуна за довиждане, тя му позволи само символична целувка по бузата, преди да си обърне главата на другата страна.

ЕДИНАДЕСЕТ

Тори седеше между един от най-умните математици в страната и един от най-видните геолози в света и копнееше да бъде другаде. Дори ако седеше четири метра по-надясно, щеше да се чувства несъмнено по-добре: тогава щеше да е сред група развеселени професори по музика и богословие.

Да си поканен на такъв прием беше един от професионалните рискове за една аспирантка в Оксфорд. Студентите, които готвеха докторантура, бяха канени, като ги редуваха, но толкова много от преподавателите бяха гейове, неженени или имаха неподходящи любовни връзки със студентите си, че даже когато и партньорите им присъстваха, за да има баланс между двата пола, това беше невъзможно, ако не идваха по-често момичета като Тери, вместо колегите ѝ мъже.

Храната, естествено, беше ужасна. Нямаше изобилие от печени патици, пълнени с пастет от гъши дроб, защото университетът „Сейнт Мери“ беше един от най-бедните. И дори и да имаше, фирмите-доставчици, които отговаряха за университетските кухни, щяха да ги направят с вкус на агнешки котлети. Основната им работа беше да готвят за двеста студенти на възможно най-ниска цена; изисканата кухня не беше част от задълженията им.

Във всеки случай едни хубаво приготвени ястия за тези около нея щяха да бъдат само загуба на време. Тери се опита да не обръща внимание на математика, който непрестанно си пъхаше пръста в ухото и го въртеше винаги когато отпиваше от виното си. Тя погледна към чашата му и беше отвратена както от мръсната зацапана с мазнина чаша, така и от тялото му.

Като капак на нейното неудобство, никой от мъжете край нея не притежаваше никакво умение да води разговор и всички бяха неспособни да я приобщат, освен ако не се брояха случайните жадни погледи, които хвърляха към бюста ѝ. Не че имаше желание да се включи в спора им: най-големите умове изглеждаха заинтересовани

единствено в дискутирането на университетските клюки и се оплакваша един на друг. „Толкова — помисли си тя — за Редж и неговата Красота, Истина и Доброта“.

Естествено, убийството на Хю Скот беше най-горещата тема в дискусиата им.

— Чувам, че някои от нашите възхитителни студенти са се обявили срещу продажбата на къщата, в която е извършено убийството — отбеляза геологът.

Тери наостри уши.

— Защо? Да не би да искат да я задържат? — попита някой от отсрещната страна.

— Не, не е това. Те по-скоро са загрижени за постъпленията. Над сто хиляди лири, които смятат, че трябва да се вложат отново в студентски жилища.

— Това е смешно — подигра се математикът. — Парите са на „Сейнт Мери“, а не техни. Както и да е, сега е абсурдно да се купува.

— Обаче имат морални доводи. Един студент е убит и нашият отговор е да продадем къщата, като по този начин тласнем повече студенти към съмнителната безопасност на крайпътните хотели.

Математикът сви устни.

— Под морал разбирам, че имаш предвид емоционалност, а не етичност.

— Нямам предвид нито едно от двете. Имам предвид, че след като не сме задължени от закона да им осигуряваме жилища, поне сме задължени да им осигуряваме безопасност... Има, разбира се, и практическо измерение: ако студентите се обидят и започнат да упражняват натиск върху университета за повече къщи, накрая те ще ги получат със силата на численото си превъзходство, което в последна сметка ще означава по-малко пари за изследвания и стипендии за научна работа.

— Това място щеше да бъде къде-къде по-хубаво — намеси се математикът, — ако изобщо нямаше студенти.

Тери имаше усещането, че това бяха изтъркани доводи — пълнеж, който позволяваше на участниците да се отдадат на ритуалното чесане на езици.

— Ние всички сме студенти — присъедини се отново геологът. — Още повече че тези, които ще седнат на тези места в бъдеще, също

ще са били студенти.

„Във всеки момент — каза си Тери — ще изкрещя заради безсмислеността на целия този разговор“. Но не го направи. Вместо това сдържа прозявката си.

Чиниите от пудинга бяха отсервирани. Тя съзря Брайън Идън, който стана от другата страна на масата и тръгна към нея, като държеше чаша с вино. Той потупа човека, който седеше срещу нея по рамото.

„О не — помисли си Тери — това е като капак на всичко“.

— Вие се отегчавате, госпожо Уилямс — каза важно той.

— И по тази причина аз, като се позовавам на правило номер тридесет и осем от университетския правилник, ви моля да разменим местата си — обърна се той към преподавателя срещу нея.

— Гледай си работата, Брайън — каза раздражено преподавателят. — Няма такова правило.

Но такава беше силата на личността на Брайън, че той въпреки това стана и отиде на неговото място. Геологът и математикът седяха мълчаливо и наблюдаваха предпазливо Брайън.

Той не ги погледна, а се обърна направо към Тери.

— Напоследък не съм те виждал. Трябва да се отбиеш да ни видиш.

Тя се опита да се усмихне любезно.

— Благодаря.

— Ние обсъждахме твоя бивш съсед, Брайън, горкичкия! — каза геологът. — Тъкмо споменах, че ужасната му смърт...

Брайън го прекъсна, като продължаваше да се усмихва, впери поглед в Тери и започна да цитира:

*Той жив е! Той не спи под тоя свод!
Той само буден е след дълъг сън!*

— Не мога да позная този стих — каза геологът.

А ние гоним призрака — Живот

Тери продължи цитата:

*... и в унес луд се хвърляме навън
срещу незнаен и невидим враг.^[1]*

Брайън остави чашата си на масата и започна да я аплодира бавно и иронично. Това накара няколко глави да се обърнат към тях и да се заслушат.

— Браво. Не знаех, че си почитателка на Шели. Или това е благодарение на книгата, която ти подарих?

— Не бих казала, че съм почитателка — каза тя. — Ако трябва да бъда напълно откровена, намирам, че е трудно да се възхищавам на поезията му, когато презирам неговия морал.

„По дяволите — помисли си тя — този «прецизен» математик ще ми каже, че нямам предвид морал, а етика“.

Но той не го направи. Вместо това Брайън каза:

— Аха, баналният стар довод на феминистките. Вероятно имаш предвид първата му жена?

— Неговата първа жена, която се е удавила в езерото в лондонския Хайд парк, когато той избягва с Мери Годуин. Но е имало още много други. Той е имал връзка със сестрата на Мери, Клеър, а да не забравяме и Джейн Уилямс.

— Всъщност доведената ѝ сестра — поправи я той. — Но той е бил поет, Тери. Джейн Уилямс го е вдъхновила да напише едни от най-хубавите си любовни поеми. Би ли искала всички тези стихове да не бяха никога написани?

— Ако това е означавало по-малко човешко страдание, тогава да, бих искала — отвърна тя. — Поетите не са по-различни от останалите хора.

Очите му се разшириха от мнима изненада.

— Точно тук грешиш. Поетите са царе на неразбраното въображение, огледалата на гигантските сенки, които бъдещето хвърля над сегашното, думите, които изразяват това, което не разбират, тромпетите, които обявяват битката и не чувстват какво внушават, въздействието, което не е подтикнато, но подтиква... — той ѝ смигна, предизвиквайки я да продължи.

— Поетите са непризнатите законодатели на света. Много полезна философия за някой, който напълно е пренебрегнал всичките форми на закона.

— Аха — заинтригува се той. — Законът. Сега разбирам накъде биеш. Предпочиташ криминалните романи пред поезията, нали? Секстън Блейк пред Уилям Блейк, Конан Дойл пред Колридж, изпълнителите на закона, а не законодателите. Така ли е?

— Наистина готвя докторат върху криминалния роман. Но в края на краищата първата творба на Шели не е ли била детективен роман?

— Написал го, когато е бил още ученик в Итън — отвърна той презрително. — После го е надраснал.

Не беше в свои води и тя го знаеше. Опита се да смени темата.

— Всъщност не съм против повечето романтици. Кийт например не е бил нито шовинист, нито ограничен идеалист, за разлика от Шели.

— Идеализмът е по-далечен реализъм — отвърна той.

Видя, че тя се намръщи, докато се опитваше да се сети за този цитат и се усмихна.

— Брайън Идън. От предговора на моята книга.

— Но никой от идеалите на Шели не е станал реалност, нали? — попита тя невинно. — Или имаш предвид по-далече и от двайсети век? — сега беше негов ред да заеме отбранителна позиция. Сграбчвайки възможността, тя ги изброи на пръсти. — Той е предрекъл края на брака. Това още не се е случило, нали? Предрекъл е също, че Англия ще стане република. И това не е станало. Мислел е, че лирическата поема ще стане по-широко разпространена от романа. И по тази точка е сгрешил.

— Философията е била начин за постигане на целта. Помогнала му е да създаде велика поезия.

Беше като един от вълшебните двубои в народните приказки, помисли си тя: той се превръща в мишка, за да изплаши твоя слон, а ти се превръщаш в котка, за да подгониш неговата мишка. Всички бяха прекратили разговорите и ги слушаха. Преподавателите около тях ги слушаха с любопитство, а тези в по-далечния край на масата бяха обърнали глави, за да ги чуват.

— Това е субективно мнение — присмя му се тя. — Какво беше казал Спендър за Шели — телата и душите на брата и сестрата са се

слели. А и после онзи самосъжаляващ се вик: „Оставете ме на тревата! Умирам! Призлява ми! Провалям се!“

Брайън Идън сви рамене.

— Не трябва ли поетът да бъде съден не по личния му живот и дори не по неговата най-лоша поезия, а напротив — по най-доброто, което е създал? Като не преставаше да я гледа, той изрецитира:

*Потоците се вливат във реката,
реките пък моретата намират,
а ветровете горе в небесата
във сладостно вълнение се сбират.
И всички те се търсят и обичат,
от обич няма кой да ги лиши.
Душите на нещата се привличат —
защо не нашите души?*

Думите отекнаха в голямата зала, тяхната непорочна красота отне всяка възможност за отговор, който тя можеше да даде.

— Както знаеш, било е посветено на негова любовница. Ако никога не е имал любовни връзки, това нямаше да съществува. Романтизмът не е начин на писане, той е начин на живот. Всичко или нищо. Повечето от нас нямат куража да постигнат всичко.

Настъпи дълго мълчание.

— Някой ми беше казал — намеси се геологът — че Кийтс е слагал пипер на езика си, когато е пиел бордо, за да засили усещанията.

— Сигурно е пил толкова отвратително вино, колкото това тук — предположи математикът. — Кога ректорът ще отпусне малко пари за по-добри вина?

Брайън, макар че не каза нищо повече, още я наблюдаваше триумфиращо. Около тях разговорите отново се оживиха. Тери се проклрнаше. Какво я беше накарало да спори с Идън, и то на тема, по която е специалист?

Но макар че загуби, трябваше да си признае, че за няколко минути вечерта ѝ не беше толкова отегчителна.

За кафето те се преместиха в другата зала. Още веднъж Тери се почувства изолирана. Беше направила всичко възможно да изглежда като декорация, защото за това я бяха поканили. Тя се преструваше, че разглежда портретите по стената на бивши ректори и бележити преподаватели. От време на време долавяше насмешливите погледи на преподавателите около себе си. Явно историята с импровизирания дебат се беше разнесла бързо.

Почувства, че някой я хваща за лакътя и подскочи, като разля кафето си. Видя Идън и се успокои.

— Беше изключително удоволствие да споря с теб — каза той, като се приближи още повече. — Мисля, че това беше първият смислен разговор, който съм водил на това място.

— Няма нужда да бъдеш снизходителен. Ти избърса пода с мен и всеки го знае.

— Е, да. Но това, което само ти и аз знаем, е колко много се забавлявахме.

— Водихме академичен спор за мъртъв поет — престори се тя, че не го е разбрала. — Какво ти забавление?

— Това не беше спор — отвърна той развеселено. — Това беше любовна игра.

— Не ставай смешен.

Нищо на света не е само за себе си — прошепна ѝ той.

— Тъкмо резервирах двойна стая в хотел „Олд Пасънидж“ горе на пътя. Румсървис ще ни донесе цветя и шампанско: ако вървим бавно, ще стигнем там в същото време, в което и те ще са готови.

Тя го погледна и видя, че беше напълно сериозен.

— Ами жена ти? — процеди ледено.

Той се засмя, като вълк, готов за плячката си.

— О, и тя може да те има. Но не тази нощ. Тази нощ те искам за себе си.

— Нямах това предвид — започна тя, но спря. — Какъв е смисълът? — погледна го право в очите. — Иди и си играй игричките с някой друг.

— Игрички? — присмя ѝ се. — Изобщо не са игрички. Наведе се, долепи устни до ухото ѝ и задъхано изрече:

*В апогея на нашия живот
идва тъма — плод на праха,
без бодлите на розите,
и любовта по-жестока е от похотта.
Времето отминалите дни осмива,
любовта към телата или жените ни,
и раздялата, и бракът, и смъртта,
живота ни в безмислие обричат.*

— Глупости — оживи се Тери. — Щом има рима, не означава, че е истина.

— Аз пък си мислех, че ще ми отвърнеш със също така красив цитат от философията на Еркюл Поаро — присмя се той.

— Ако си искал да ме вкараш в леглото си... — тя млъкна.

— Да?

— Щеше да ми позволиш да те победея — тя му подаде чашата си и се отдалечи. Но не беше достатъчно далече, че да не чуе какво извика след нея:

— Не. Не мисля, че това е истинската ти същност.

---

[1] Избрана лирика — „Адонайс“ — Пърси Биш Шели, превод от англ. Цв. Стоянов, изд. Народна култура, 1959 г. — Бел.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТ

Тери стисна с две ръце тежкия чука и присви рамене, като играч на голф, който се готви да запрати топката много далеч. Всъщност разстоянието до стената беше само няколко стъпки, но пък стиковете за голф не тежаха девет килограма. Стената изглеждаше като всички стени, на които се готвиш да пробиеш дупка — ужасно твърда.

Тя вдигна чука на височината на раменете и се олюля, щом усети ударната вълна, която завибрира в китките ѝ при удара. Къщата прокънтя. Отново. Замахна с чука, описа голяма дъга и... бум. Хоросанът се зарони. Къс мазилка с големината на чиния се откърти от стената.

Още два последователни удара и тя пресметна, че все ще стигне донякъде. Вдлъбнатина с големината на люк се появи в стената пред нея. Тя спря, за да почисти праха от маската си и отново замахна. Този път ударът срещна по-малко съпротивление. Тухлите се разлетяха като карти за игра и се натрупаха на купчина от другата страна на отвора. Прахът беше много — не само белият прах от разбитата мазилка, който падаше от тухлите, както глазурата пада от сватбена торта, но и розовите късчета от натрошените тухли и сивия прахоляк от хоросана. За няколко минути тя почувства диво ликуване от разрушителната си сила: вълнуващата сила да направиш всичко на парченца. Веднъж щом дупката беше пробита, разширяването ѝ беше лесно и тя скоро стоеше върху купчината отпадъци, като дишаше тежко и оглеждаше огромната стая на първия етаж, където по-рано бяха две.

Преди да прави каквото и да е, тя взе новия трегер, дълго парче стомана, което временно стоеше на две подпори. Доколкото можа, разшири подпорите, като ги удряше с острието на чука, после почисти краищата им. Имаше някакъв грозен тапет на отсрещната страна. Той висеше целият разпокъсан. Смъкна го и го хвърли на земята.

В най-горния ъгъл на предишната всекидневна стая, още имаше парче тапет. Тя се качи на клатеца се камара от тухли и го достигна. Дръпна рязко и той се разкъса на множество парчета, които полетяха

към земята. Не, не беше скъсан. Парчето тапет беше в ръката ѝ все още цяло. Тогава какви бяха тези парчета хартия?

Наведе се и взе няколко от тях. Те бяха еднакво широки, около инч и нещо, макар че всяко беше с различна дължина. Всичките бяха от фина хартия за списания. Цветна снимка на едно от парчетата привлече вниманието ѝ. За миг осъзна какво точно вижда. Беше грубо изрязана от списание. На нея имаше гол женски задник. Половината от лицето на момичето липсваше, но можеше да се разбере, че се бе ухилила с празен поглед през рамо и беше сложила ръка между бедрата си за пред камерата. Тери взе друго парче. И то беше странно изрязано. Този път се виждаха три четвърти от бедро, като цялостният ефект не беше толкова еротичен, колкото функционален, сякаш този, който беше изрязал парчетата, не се бе опитвал да се съсредоточи върху нещо определено.

Така. Изрезки от порносписания, скрити зад тапета. И това, разбира се, беше стаята, където е било извършено престъплението. Тя предположи, че трябва да ги занесе в полицията, но те единствено доказваха това, което всички знаеха, че Хю, макар и юноша, си падаше по жени.

Тя взе третото парче. То беше на същата тънка хартия като останалите, но снимката беше напълно лишена от порнографско съдържание. Всъщност Тери можеше да се закълне, че е реклама на цигари. Обърна листа и осъзна това, което не разбираше — причината да бъдат изрязани снимките така беше, че човек трябваше да ги погледне от другата страна, където бяха изрязани правилно. Целта на този, който ги беше изрязвал, бе обратната страна, а не снимките. На всяко парче имаше текст. „Скъпа Линзи“, прочете тя в горната част на едното. Това беше писмо. Накрая то беше подписано: Карла, Оксфорд.

— Мили боже — изрече Тери на глас. Свали маската от лицето си, седна и зачете:

Скъпа Линзи,

Аз съм на двадесет и осем години и със съпруга ми сме женени от седем години. Винаги сме имали чудесен сексуален живот и заедно сме осъществили много диви фантазии. Както и да е, имахме една особена фантазия,

която често обсъждахме, но никога нямахме възможност да я изпробваме, а именно размяна на съпрузите. Когато правехме любов, аз се чудех какво ли е чувството да има и трети мъж. Скоро и Брайън ми призна, че обича да наблюдава, докато друг ме обладава.

— Обзалагам се, че е така — измърмори Тери и продължи да чете.

В този момент, излишно е да казвам, ние, момичетата, бяхме доста възбудени и докато Брайън налее нещо за пиене, Мери и аз направихме стриптийз пред мъжа ѝ. После дойде нашият ред. Върнахме се обратно в леглото и позволихме на мъжете да ни доведат до върховен оргазъм. Докато Брайън се забавляваше с Мери, аз се наслаждавах на красноречивия език на Джон и едвам се въздържах да не стигна до оргазъм. После Джон ме обърна, застана зад мен и вкара огромния си член в моята недокосната вагина, като започна да се движи напред-назад с бавни движения, които ме подлудяваха.

— Бла, бла, бла... — измърмори Тери и взе друго.

Скъпа Линзи,

Аз съм двадесет и осем годишна жена и съм омъжена от няколко години. Казвали са ми, че все още съм привлекателна, но по една или друга причина сексът със съпруга ми не ме удовлетворява напълно и от известно време си представям, че спя с друг мъж. Не съм мислила, че някога ще се осмеля да осъществя фантазиите си, но тогава се случи нещо...

Тук написаното свършваше. Нещо подсказваше, че това беше долният край на страницата, значи трябваше да има още един отрязък, където колонката продължава. Тя потърси нещо, което да прилича на горната част на страницата. И го намери.

... което ме накара да променя решението си.

Имам червена спортна кола, която, според съпруга ми, обичам най-много на света. Една много топла сутрин карах със свален покрив и се приличах на слънцето. Червеният цвят на колата блестеше на слънцето, косата ми се вееше на вятъра и аз се усетих, че карам все по-бързо и по-бързо.

Фрагментът свършваше тук, защото писмото беше напечатано около снимка. Тя взе следващия отрязък, който ѝ попадна пред очите.

неговият огромен пенис ме прониза отзад и ме чука, докато не видях звезди. По-късно той ми призна, че макар и винаги да е искал, никога нямаше да посмее да се доближи до мен, ако не бях направила първата крачка. След това, когато мъжът ми го нямаше, Хю се отбиваше да правим секс — никога не бях правила по-добър секс преди, както с младия си похотлив партньор.

Оттогава ние правихме страхотен секс няколко пъти във всякакви пози. Хю призна, че получава възможно най-доброто образование, а що се отнася до мен, смятам, че той е забележителен ученик.

Карла, Оксфорд

Ако вярваше на писмата, съседката ѝ беше или нимфоманка, или имаше силно развито въображение. А и споменаването на Хю със сигурност потвърждаваше слуховете, че Хю и Карла са имали любовна връзка. Тя внимателно прибра изрезките. Щеше да продължи работата си, докато реши какво да прави с тях. Сега идваше трудният момент да

се изнасят тухлите; по четири-пет наведнъж трябваше да ги пренесе през кухнята в задната градина. Но това също беше удоволствие — да почисти след бъркотията, самото удоволствие да построи квадратна купчина от тях, която нямаше да, се срути. Тя работи, докато не стана време за обяд, после се отби до магазина, както си беше по работни дрехи, да купи пай с месо.

Може би защото умът ѝ беше някъде другаде, тя не разбра какво става. Едва не събори някаква жена, която се оказа пред вратата ѝ, и бегло забеляза, че тя беше елегантно облечена и говореше на някакви хора от другата страна на улицата.

— Извинете каза тя и мина покрай нея.

Точно тогава един от отсрещната страна на улицата извика:

— Стоп.

И жената я изгледа неодобрително, когато осъзна какво беше станало. Беше излязла извън обсега на телевизионната камера, но когато чу мъжът да казва: „Добре, Джем, още работи“, тя забави крачка и погледна назад. Водещата на предаването оправи полата си, без да се смущава, и започна отново.

— Три, две, едно. Хю Скот, студент в Оксфорд, брутално убит в тази къща през февруари, може да е станал жертва на сексуална атака на друг мъж, според новата теория на полицейското управление „По долината на Темза“. Те призовават мъже, станали жертва на подобна агресия, да им помогнат в разследването. Както в много други университетски градчета, и в Оксфорд има процъфтяваща общност на хомосексуалистите; говорителят им реагира тревожно на новината, че сред тях се крие садистичен секс-убиец. Местният съветник Джери Феърбенкс вярва, че това е трагедия, която се е очаквало да се случи, като резултат от политиката на съвета, твърде либерална спрямо половите малцинства. Това твърди той — тя направи пауза. — Свърших.

Тери се върна бавно към входната врата. В този момент тя не възнамеряваше да каже нещо, но когато жената въпросително я погледна, тя взе мигновено решение.

— Винаги ли бълват хомосексуални глупости? — като начало не беше точно остроумно, но постигна желанния ефект. Очите на репортерката се разшириха и тя отстъпи неспокойно назад.

— Това е моята къща и моята входна врата и ако искате да снимате тук, трябваше да ме попитате — продължи заплашително Тери.

Усети, че камерата е насочена към нея и си спомни за едно интервю с известен политик, в което той беше казал, че единственият начин да не бъдеш излъчен по телевизията бил да псуваш непрекъснато. Тя си пое дълбоко въздух и започна:

— Всички вие, скапаняци, давате по телевизията невежи скапани фашисти, като разбирам, че целите да накарате всеки в този проклет град да мрази неистово хомосексуалистите. Вие, тъпи идиотки — прибави тя за всеки случай. После влетя в къщата. Е, почти влетя, защото трябваше първо да намери ключа, за да отключи, и затръшна яростно вратата.

Погледна се в огледалото и се засмя. „Господи — помисли си тя — трябва да съм била ужасяваща“. Цялата покрита в прах и облечена в работния гащеризон на бившия си съпруг, който ѝ беше много голям.

Не разбра защо се вбеси. Вероятно заради накърняването на личната ѝ собственост: някаква кучка ѝ беше влязла в територията и Тери я изпъди. Но беше повече от това. Тери беше, както Мо весело я наричаше, безцветна лесбийка, защото бе много лоялна. Освен с приятелите на Мо, тя никога не беше излизала с обратни. Но да бъде проклета, ако им обърнеше гръб сега, когато ги нападаха.

Краищата на новата дупка бяха още назъбени и тя започна да сваля с чука стърчащите тухли. Това беше трудно, защото тухлите здраво се държаха за останалата част от стената и тя се обля в пот. Затова се зарадва, когато звънна звънецът на входната врата и щеше да си почине. За нейна изненада беше Карла. Изглеждаше нервна.

— Може ли да вляза?

— Предполагам — отстъпи назад Тери. — По-добре да влезем в кухнята. Навсякъде е бъркотия.

Тя я поведе през новата стая.

— О... — каза Карла — дочух тропота, но не мислех, че го вършиш сама. — Тя вдигна рамене. — Няма я вече стаята на Хю.

— Не беше практично да има две малки стаи — отбеляза Тери.

— Виж, дойдох да... Имам предвид, исках да се извиня. За това, което казах оня ден. Беше глупаво от моя страна.

— Да, беше — съгласи се Тери, която не видя защо да я улеснява.

— Предполагам... Предполагам, че се държах по начин, по който — тя се изчерви и преглътна — по който бих сваляла мъж.

Така беше — помисли си Тери. Не бяха много мъжете, които щяха да отхвърлят покана от слаба, зеленоока червенокоска, колкото и грубо да беше отправена.

— Добре, да го забравим — каза Тери. — Макар че докато си тук, бих искала да ти кажа, че открих някои твои писма зад тапетите.

Карла изглеждаше озадачена.

— Какви мои писма?

— Твои... въъ... — Тери се опита да измисли някакъв евфемизъм. — Интимни писма. Намерих ги в стаята на Хю.

Карла още не можеше да разбере.

— Виж, ти може би си разбрала, че спях няколко пъти с Хю. Всички наоколо го знаят, така че не е голяма тайна. Но защо ще му пиша писма? Той живееше точно до нас.

— Не писма до него. Писма за него. А също и за другите.

— Какво имаш предвид?

По-лесно щеше да е просто да ѝ покаже една от изрезките. Очите на Карла се разшириха, тя сложи ръка на устата си и започна да се смее.

— Кое е толкова смешно? — попита Тери.

— Не е ли очевидно? Може и да са подписани с моето име, но половината от тези писма в секс-списания не се пишат от жени. Хю вероятно ги е написал сам. Аз със сигурност не съм. Не че съм писала нещо по-дълго от пощенска картичка през последните десет години — Карла или беше много добра артистка, или казваше истината. Прочете още. — Малък мръсник — добави нежно тя.

— Значи, не те притесняват? — попита Тери. — Това са били неговите фантазии.

Карла я стрелна с развеселен поглед.

— Я стига. Падах си по него заради тялото му, а не заради ума.

— Но защо ги е задържал? — зачуди се Тери на глас.

— Може би гордост на автора. Кой знае? Искаш ли да ги изгоря вместо теб?

— Не, мисля, че трябва да ги види полицията. След като нямат нищо общо с теб — Тери ловко дръпна изрезките от ръцете ѝ.

— Както искаш — сви рамене Карла.

Тери постави изрезките в пощенски плик, като усилено разсъждаваше. Вероятно Карла беше права и писмата бяха написани от Хю; те можеха да бъдат полезни и да хвърлят светлина върху неговата личност. Също така, ако Карла знаеше за тях, но лъжеше, на Джъдлър сигурно щяха да са му казали, че тя крие нещо. А имаше и нещо друго, нещо, което тя прочете в писмата и не можеше да схване.

Карла гледаше към трегера, където беше стената.

— Откъде беше сигурна, че няма да се срути къщата?

— О, това не беше носеща стена. Не се притеснявай, знам какво правя.

— И ти разби тухлите с чука, докато паднат?

— Нещо такова. Искаш ли да опиташ?

Карла изглеждаше толкова объркана, сякаш ѝ беше предложила да изхвърли боклука или да почисти тоалетната.

— Много е приятно, повярвай ми — каза ѝ тя меко.

— Едва ли бих могла. Пък и не съм силна като теб.

— Не, това е просто техника. Ето — тя ѝ подаде чука и ѝ помогна да го вдигне. За момент почувства, че тялото на Карла се изви в дъга, като котка, която инстинктивно се изтяга да я погалят. — Сега замахни, колкото можеш повече. Гледай точката пред коленете си и гравитацията ще ти помогне.

Карла замахна доста непохватно, но постигна желанието ефект.

— О! Цялата къща се залюля — рече тя, останала без дъх. Отстъпи настрана. — Хайде. Покажи как трябва да го направя.

Тери удари с всичка сила няколко от стърчащите тухли и беше доволна, като ги видя да падат.

— Какво ги правиш после?

— Редя ги в градината. Смятам да направя по-късно барбекю, през лятото — тя погледна дрехите на Карла. — Боя се, че ще се напрашиш.

Карла схвана намека.

— Добре, тръгвам си.

Щом отново остана сама, Тери пусна Хендрикс на касетофона и се върна към работата си. Но дори като откъртваше последните стърчащи тухли, не можеше да се начуди на това, което научи от Карла.

Защо тя отричаше да е написала писмата? Наистина, те не бяха нещо, с което би се гордяла в изискана компания, но като се имаше предвид, че Карла и съпругът ѝ се опитаха да я свалят, че и двамата говореха за отворения си брак, не изглеждаше логично Карла да отрича от стеснение, особено когато винаги можеше да поиска от Тери да ѝ ги върне.

Не, Карла казваше истината. Тогава единственото обяснение беше, че Хю сам ги е написал. Но защо тя чувстваше, че нещо ѝ се изплъзва?

Обади се на Джъдлър в управлението, но беше излязъл. Остави му съобщение да ѝ звъне, щом се върне. Изнесе всичките тухли и мина с прахосмукачката. Макар че беше покрила с хартия полиците с книги, се подразни, като видя, че прахът е проникнал навсякъде и академичните ѝ текстове бяха покрити с дебел розов и сив пласт от него. И бездруго нямаше защо да ги чисти, докато не шпаклова стената. С малко късмет щеше да свърши това утре.

Тя изгледа новините, понеже искаше да види дали няма да я покажат по телевизията. Дадох я, макар че бяха ограничили момента с къщата само до няколко секунди. Слава богу, дадох я само как минава намръщена и със сива от праха коса. На екрана се появи снимка на млад мъж, облечен в официалната униформа на университета, вероятно направена за приемните изпити. Отнасяше се до Хю Скот и Тери осъзна, че гледаше жертвата. Тя се сепна. Беше зловец след толкова време да поставиш лицето до името.

Хю беше красив млад мъж, около 180 см висок, но с достатъчно мускули, за да не изглежда като върлина. Русата му коса беше опъната и къдрава като карфиол, и макар че снимката беше черно-бяла, Тери забеляза, че е синеок. На снимката беше намръщен, което го правеше по-привлекателен. Типичен англичанин, помисли си тя.

Репортажът продължаваше. Съветникът, за който спомена репортерката, когато се появи Тери, говореше как с парите на данъкоплатците се субсидират „гей това, гей онова, гей всичко“. Някаква жена от девическия колеж посочи, че на всеки сексуално нападнат мъж се падат триста изнасилени, пребити или сексуално тормозени жени. Но независимо от този кратък изблик на здрав разум, цялостният тон на откъса беше истеричен. Един отрязък показва доктор, говорещ за разпространението на СПИН сред

хетеросексуалното население — беше без коментар, но бе, в смисъл че дори перверзният тип да не те прободне с нож, той пак може да те убие. Те свършиха с образа на Дъждълър, който гледаше загрижено и призоваваше за повече информация. След като репортажът свърши, показаха говорителя в студиото, който започна да говори за селскостопанското шоу, в което местен фермер спечелил първа награда.

В полицейското управление „По долината на Темза“, на улица „Киддингтън“, Дъждълър също гледаше репортажа. Той въздъхна и изгаси телевизора. Никога не можа да свикне, че изглежда просташки по телевизията. Запаля цигара и започна да преглежда купчината съобщения на бюрото си. Най-горното беше от Тери. Навъсен, той реши да не го отлага повече.

— Съжалявам за вчера — каза той, щом тя вдигна телефона.

— Не се притеснявай. Успокоих се, докато събарях стените. Виж, имам нещо да ти кажа.

Разказа му за писмата и теорията на Карла, че ги е написал Хю.

— Вероятно е права — съгласи се той. — Въпреки че авторството може да се докаже по един или друг начин, май си спомням, че ти ми казваше...

— Това е така, когато имаш само един текст. Съществуват безброй компютърни програми, които могат да сравнят няколко текста и да ти кажат дали са написан от един и същи човек.

— Какво имаш предвид под компютърни програми? — Един подчинен влезе с доклад и той го прегледа набързо, отбелязвайки важните места с маркер.

— Те преброяват броя на подчинените изречения или на предлозите и т.н., не знам точно, и ги съпоставят с друг текст със същите граматични особености. Предполагам, както при отпечатъците. Мой колега използва такава програма, за да докаже, че една стара английска поема е била написана от същия човек, който е написал друга, по-известна поема.

— Звучи прекрасно — каза той и пусна рапорта в едно чекмедже.

Гласът ѝ се изпълни с гняв и това пак привлече вниманието му към телефона.

— Целта не е да звучи прекрасно, инспекторе. Смисълът е, че ти ме попита дали може да бъде доказано авторството и аз ти обясних, че може.

— Съжалявам — потръпна той. — Права си. Умът ми беше някъде другаде. — Започваше да осъзнава, че връзката с Тери Уилямс нямаше да бъде спокойна, нито пък някога можеше да смята, че му е в кърпа вързана.

— Следващият моля — извика сестрата. Майлс се изправи, краката му трепереха. Той се приближи до гишето и се опита да се усмихне.

— Имате ли направление? — попита го тя.

— Какво направление? — попита на свой ред той.

— Кой ви изпраща за кръвна проба?

— Никой — отвърна. — Мислех, че просто мога да си направя.

— Изчакайте за момент — каза сестрата и се отдръпна.

Майлс се зачуди дали да не избяга. След малко излезе млад доктор и го покани в една от кабините.

— Ако искате да си направите кръвен тест, първо трябва да отидете при личния си лекар — обясни той. — Личният лекар попълва талон и вие ни носите талона.

— Не искам да минавам през личния си лекар — измънка Майлс.

Докторът го погледна със съчувствие. Имаше само една причина, когато в наши дни млад мъж настояваше да му вземат кръв.

— Добре, можем да направим теста и да ви изпратим резултатите лично — предложи той и извади един талон. — Но ако е за HIV тест, ще трябва да се консултираме с вас, преди да са готови резултатите. Име?

— Радклиф — излъга той. Това беше нелепа лъжа. Намираха се в болницата „Джон Радклиф“. Той си уговори среща за консултация, после попълни и адреса си.

ТРИНАДЕСЕТ

С чаша бира в ръка, Тери се беше опряла на колоната и наблюдаваше врявата, която представляваше поменът на Хю Скот.

Гледката беше внушителна. „Катамитите“ бяха наели балната зала в хотел „Рандолф“ за цялата нощ, а според слуховете — и стаите на горния етаж. Просторната зала беше цялата украсена в черни драпирани завеси и беше осветена с черни свещи в огромни сребърни свещници. В центъра на стаята имаше маса с черна покривка, на която бяха поставени две широки купи за пунш, пълни с „Черно кадифе“, шампанско, смесено с тъмна бира, оградени от кутии със скъпи черни цигари, подноси със стриди върху раздробен черен лед и блестящи чинийки с хайвер. Шумът беше оглушителен. Бяха поканени около двеста души и въпреки масивните бодигардове, които стояха отвън, повече от тази бройка бяха успели да влязат. В единия ъгъл струнен квартет се опитваше да надсвири оглушителния рев на тълпата от хора, които се блъскаха, но когато челюстката не успя да използва лъка си и да освободи малко място, те се отказаха и си тръгнаха отвратени.

Тери дойде импулсивно. Поканата стоеше на кухненската ѝ маса от дни. Широка бяла картичка, отстрани с черно, беше поставена в същия плик, върху чийто гръб беше щамповано дяволско изображение. Самата картичка беше напечатана със златни букви. „Ръководството и приятелите на клуб «Катамитите» имат удоволствието да ви поканят на помен в чест на починалия наскоро Хю Харфорд Скот. Облекло: червено, черно, лесно за събличане.“

Някой, вероятно Джайлс, беше написал в горната част: „Надявам се да дойдеш.“

Макар че никого не познаваше и не възнамеряваше да стои повече от час, тя реши, че е забавно да погледа развлеченията на днешните богати и разглезени студенти. Единствената ѝ черна рокля беше марковата рокля на Озбек, с която беше на партито у Брайън, но тя имаше къса червена рокля от сатен, която разголваше краката ѝ.

Пристигна към единадесет и беше съборена от пияно момиче, което си събличаше роклята пред група зяпащи студенти, за да покаже черното си бельо. Тери се отдръпна, застана на по-спокойно място и се огледа. Дневният ред беше писъци, крясъци, пиене и опипване. Забеляза Дорлинг и Джулия Ван Глат в тълпата, но не им обърна внимание. Тогава чу, че някой я вика и видя преподавателя си Редж, който стоеше до един много пълен мъж.

— Какво правиш тук? — тя се опита да надвика врявата.

— Винаги им харесва да канят нови преподаватели. Мислят, че събиранията им стават по-правдоподобни — провикна се той. — Познаваш ли Роди?

Тя се здрависа с дебелия мъж. Той огледа мускулестото ѝ тяло и извика:

— Гребкиня ли си?

Тя поклати глава.

Някой отзад я прегърна и обсипа врата ѝ с целувки. Обърна се и видя Джайлс. Беше много пиян.

— Този човек ми спаси живота — каза той несвързано, като сочеше към Роди. — Обичам го. — Хубаво младо момиче ги наблюдаваше от разстояние и плахо се усмихваше.

— Достатъчно пи, Джайлс — извика дебелият мъж. — Хайде да излезем навън.

Той и момичето го хванаха под мишниците ѝ го изведоха навън.

— Роди е треньор на университетския отбор по гребане — поясни Редж. — Всъщност аз тъкмо си тръгнах. Наближава моментът, когато не трябва да съм тук.

— Мисля, че днешните студенти са скучни — каза Тери и се отдръпна назад да даде път на момиче с гол бюст, което се опитваше да се промуши покрай нея.

— По принцип са, но богатите се различават от масите. Те завършват скъпи частни петстотингодишни училища, живеят в петстотингодишни къщи, получават доходите си от петстотингодишни фондове и после идват тук. Не се трогват от нещо толкова преходно като рецесията. Те просто показват по-малко въображение. Това е всичко.

Тя видя как скъпо облечено конте, което минаваше покрай нея, отпи от пунша, сграбчи най-близкото момиче и впи устните си в

неговите. Течността се разля по брадичката ѝ и окапа роклята.

— Като птички, които хранят малките си — отбеляза Редж. — Всичко е една безобидна шега.

— Смятам да се присъединя към теб, ако си тръгваш. Видях всичко, което ми трябваше.

Навън съзряха Роди, който подпираше Джайлс до една стена, като му говореше нещо тихо, но строго. Той беше опрял късия си пръст в гърдите му, изтъквайки гледната си точка. Момичето на Джайлс, явно незаинтересовано, говореше с приятели на няколко метра от тях. Двойка папараци се разтакаваха пред входа, но очевидно чакаха нещо по-специално и не им обърнаха внимание.

— Момчето има нужда да се прибере вкъщи — каза Роди.

— Може да дойде с мен — каза Тери. — Живея точно срещу тях. Заедно те заведоха Джайлс до едно от чакащите таксите.

— Остров Осни — каза тя на шофьора, като се качи от другата страна.

— Добре ли е приятелят ти? — попита я шофьорът с местен акцент. — Ако повърне в колата, ще трябва да ми платиш петдесет лири за миенето.

В този момент на Джайлс започна да му се повдига.

— По дяволите — ядоса се Тери.

Тя изскочи от колата, заобиколи я и отвори вратата. Наведе се и се опита да го дръпне навън. Джайлс се олюля, залитна към нея и повърна в канавката. Тери се отдръпна назад и роклята, която подчертаваше краката ѝ, сега показваше много повече от тях. Светнаха фаровете на кола и тя чу мъжки смях.

Грант и Пол си тръгнаха последни от „Шотландското пони“. Беше тиха вечер. Някои техни приятели участваха в новата постановка и те бяха отишли на партито по този случай. Театърът беше почти празен и актьорите бяха унили.

— Каква мрачна вечер, скъпи — повтаряше Грант, докато се връщаха обратно. — Какъв тъп, тъп ден. Боже, толкова бях отегчен тази вечер, че почти ми призля.

— Ей! — извика някой.

Грант се обърна. Група млади момчета вървяха след тях.

— Не им обръщай внимание, скъпи, много са груби — каза Пол. Един от тях се приближи и им се усмихна.

— Извинете, да знаете колко е часът? — Кожено яке, прическа „Елвис“ и дънки „Левис“.

— Виж го тоя — каза Грант с крайчеца на устата си. Вместо да му отговори направо, той протегна ръката си. Беше умишлен двусмислен жест; другият мъж можеше да погледне часовника сам, ако целта му беше да види часа, или да хване ръката му да не се мърда, докато гледа часовника. Той почувства пръстите на момчето около китката си и намигна на Пол.

Внезапно другият изви ръката зад гърба му и го повали с ритник на земята. Грант забеляза, че останалите тичат към тях („за да ме спасят“ — помисли си той), докато не чу Пол да крещи. Последва силен удар в ребрата, толкова силен, че главата му, която лежеше на земята, подскочи и отново се удари в нея, а ушите му писнаха. Асфалтът се замъгли пред очите му и той почувства нещо топло да се стича от носа му. Още един удар в кръста и той изненадан осъзна, че нещо в него се раздвижи, под кожата, там, където човек смята, че всичко е твърдо.

— Шибани педали — извика гласът.

В отговор се чуха викове, после той припадна.

Дойде в съзнание, после пак припадна, пак дойде на себе си, като видя, че е в линейка и Пол ридае до него. Докторът започна да го преглежда.

— Всъщност сега съм добре — изрече и отново припадна.

Следващия път, когато дойде в съзнание, се намираше в болнична количка в някаква стая. Пол седеше до него. По цялата дължина на бузата си имаше драскотина.

— Надявам се, че изглеждам по-добре от теб — каза немощно Грант.

— Бяхме нападнати от момчета, които мразят хомосексуалистите — поясни Пол. Той изглеждаше така, сякаш отново се готвеше да заплаче. — О, скъпи, опитах се да те спася, по не можах.

Грант стисна ръката му. Докторът — китаец, дойде и попита:

— По-добре ли се чувствате? Нека да видим.

Той прегледа местата, за които Грант дори не си спомняше, че е ударен. После дойде полицаи и го разпита за случилото се. Отбеляза

си някои подробности, но беше очевидно, че нямаше да ги заловят.

Полицаят — детектив Страдлинг, затвори тефтера си и отиде да потърси телефон, за да докладва. Инспекторът беше предвидил, че ще има поток от инциденти като този, след изявлението пред пресата — такава беше цената на публичността.

Беше късно след полунощ, когато Тери успя да довлече пияния Джайлс до дома му и да плати на разярения шофьор. След като повърна, той се почувства по-добре, но тя знаеше, че не може да го остави на дивана и да си тръгне. Можеше отново да повърне или да припадне. Отиде в кухнята и приготви кафе за двамата. Когато се върна, той още седеше отпуснат, но очите му се бяха прояснили.

— Най-сетне само двамата каза той с плътен глас, докато взимаше чашата от ръцете ѝ. Кафето се разклати застрашително, когато го поднесе към устните си.

Тери въздъхна.

— Не започвай пак с това.

— Я, стига. Нали и двамата искаме малко секс?

— Не, Джайлс. Първо, ти си студент, а аз не спя със студенти, и второ, си почти десет години по-малък от мен.

— Това не е пречка за някои хора — измънка той.

— Имаш предвид Карла ли? — заинтригува се тя.

— Карла. Не само Карла — той постави пръст на устните си. —

Гроб съм.

— За какво?

Той поклати глава.

— Най-добрият ми приятел. Сега е мъртъв. Бедният Хю.

— Да — съгласи се тя. — Бедничкият Хю. И на теб не ти е лесно.

— Познавам го, откакто беше, откакто бяхме малки момчета. Малки момчета, които ходеха на училище — каза той тъжно.

— Разкажи ми за Хю и Карла — предложи тя.

За момент той сякаш беше готов да ѝ разкаже. Предпазливостта обаче надви пиянството.

— Няма да е честно спрямо Хю — каза той накрая.

Тя въздъхна.

— Хайде, Джайлс. Трябва да си лягаш.

Той я изгледа похотливо.

— Ще ме сложиш ли да легна?

Тя се усмихна и се изправи.

— Лека нощ. Пийни малко вода. Утре сутринта ще се почувстваш много зле.

Тери се ядоса, когато най-после стигна до леглото си, но откри, че изобщо не ѝ се спи. Въздъхна, стана и запали лампата, отиде до бюрото, за да си намери някаква работа. Изрезките от порносписанието бяха още там и тя ги взе. Не успя веднага да свърже изрезките, но след няколко минути сглоби три отделни писма, които лежах в три колонки пред нея. Тя започна внимателно да чете:

Скъпа Линзи,

Аз съм двадесет и осем годишна жена и съм омъжена от няколко години. Казвали са ми, че все още съм привлекателна, но по една или друга причина сексът със съпруга ми не ме удовлетворява напълно и от известно време си представям, че спя с друг мъж. Не съм мислила, че някога ще се осмеля да осъществя фантазиите си, но тогава се случи нещо, което ме накара да променя решението си.

Имам червена спортна кола, която, според съпруга ми, обичам най-много на света. Една много топла сутрин карах със свален покрив и се приличах на слънцето. Червеният цвят на колата блестеше на слънцето, косата ми се вееше на вятъра и аз се усетих, че карам все по-бързо и по-бързо.

Изведнъж видях зад себе си синя светлина и две млади ченгета ме накараха да отбия. Те бавно излязоха от колата си и се приближиха. Единият беше тъмнокос, почти приличаше на чужденец. Брадата му беше набола и имаше трапчинка на нея. Другият беше рус, с много хубаво телосложение. Казах им, че бях превишила скоростта и че бих направила всичко, за да избегна глобата. „Всичко ли?“ — попита тъмнокосият, като хвърли на другия многозначителен поглед. Начинът, по който го каза, не остави у мен никакво съмнение относно намеренията им.

Аз още седях в колата, а те стояха прави. Очите ми бяха на нивото на циповете на панталоните им и аз зяпах как подутините в тях започнаха да растат и да се втвърдяват.

„Добре — каза най-после вторият. — Ела в нашата кола.“ Качих се в тяхната кола, разкривайки, че съм без бикини. Единият протегна ръка, вдигна небрежно миниполата ми и стисна задника ми. Изпищях, но ми хареса и тогава им стана ясно, че нямаше да се съпротивлявам, каквото и да направеха. Дотогава бяха разкопчали коланите си. Чернокосият пъкна пениса си в устата ми и докато се занимавах с него, другият галеше цялото ми тяло. Накрая разкопча сутиена и започна да си играе със зърната ми. После мина зад мен, докато другият ни наблюдаваше. Беше доста груб, но на мен ми хареса.

В това време по радиостанцията им съобщиха, че трябва да спрат някаква кола. Не искаха да ме изпуснат и ме настаниха на задната седалка. Русият караше невероятно бързо, докато тъмнокосият продължи да ме чука. Когато хванаха откраднатата кола и арестуваха шофьора, той ме видя на задната седалка и за да му затворят устата, ме предложиха и на него. Беше възхитен, защото знаеше, че отива в затвора, където имаше само хомосексуалисти, така че това беше последният му шанс за секс през следващите седем години. Качиха ме на капака на колата и тримата ми се изредиха.

Най-накрая ме върнаха при колата ми и тъмнокосият скъса акта, който беше започнал да ми пише. После те се отдалечиха; аз също, като се чувствах натъртена и разранена от секса, който получих. Спермата капеше по седалката ми.

Това е. Надявам се четенето на писмо да ви е доставило такова удоволствие, каквото на мен ми достави писането му.

Карла, Оксфорд

Скъпа Линзи,

Аз съм на двадесет и осем години и със съпруга ми сме женени от седем години. Винаги сме имали чудесен сексуален живот и заедно сме осъществили много диви фантазии. Както и да е, имахме една особена фантазия, която често обсъждахме, но никога нямахме възможност да я изпробваме, а именно размяна на съпрузите. Когато правехме любов, аз се чудех какво ли е чувството да има и трети мъж. Скоро и Брайън ми призна, че обича да гледа, докато друг ме обладава.

Преди една година ние получихме тази възможност, когато го придружих на конференция в Брайтън. Макар че беше организирана голяма вечеря за делегатите, друга двойка и ние бяхме на мнение, че е много скучно. По-добре да отидем някъде другаде сами. Открихме малък италиански ресторант и започнахме да играем някакви тъпи игри — и като резултат и четиримата се напихме. Другата двойка — Мери и Джон, явно обичаха сексуалните приключения и бяха освободени от всякакви задръжки. Те се хранеха един друг със спагети и правеха голямо шоу, като се облизваха след това. Ние направихме същото и когато малко от соса падна върху блузата ми. Джон бързо натопи кърпичката си във вода и започна да ми бърше гърдите с нея. Жена му се смееше и се шегуваше, че знаела с кого Джон щял да прекара нощта. Както и да е, всичко това беше шега и макар че доста се бяхме разгорещили, си тръгнахме от ресторанта, без някой да го вземе насериозно.

Когато се върнахме в хотела и поискахме ключовете за стаите си, човекът на рецепцията си помисли, че Джон ми е съпруг, а Брайън е на Мери. Джон веднага взе ръката ми в своята, за да се пошегува, и каза на Брайън: „Харесва ли ти новата ти жена, Брайън?“ Съпругът ми веднага отвърна, че не бил сигурен, след като не бил изкарал още първата брачна нощ. „Обещавам ти, че няма да те разочаровам“, каза Мери и я видях как го докосна през панталона. Човекът на рецепцията не можеше да види нищо, защото стояхме много близко до рецепцията, но по усмивката на Брайън знаех, че това му харесваше.

Джон продължаваше да държи ръката ми, докато се качвахме. Продължавахме да се смеем и шегуваме и когато ме въведе в стаята си. После каза нещо от сорта „Най-после сами“ и страстно ме целуна. Толкова бях възбудена, че можех да правя секс там в този момент, но след няколко минути казах, че е по-добре да идем да видим какво правят другите. Не бяха заключили вратата и когато влязохме, получих най-силния шок в живота си: Мери беше налапала члена на съпруга ми, който стоеше прав със смъкнати панталони.

Брайън щеше да спре, когато влязохме, но Мери го държеше здраво и очевидно нямаше да го остави да ѝ се измъкне. Тази игра се играе от двама, така че се обърнах към Джон и му казах: „Изглежда, че са ни изпреварили“ и прокарах ръка по издутите му панталони. „Предполагам, че можем да ги настигнем“ отвърна ми той с палава усмивка. Седнах на ръба на леглото и му разкопчах панталоните. Членът му беше огромен и твърд като камък. Като го сграбчих с едната си ръка, започнах да си играя с него, като с гигантско червило. Това винаги кара Брайън да полудее от удоволствие и ако съдех по стенанията над мен, имаше същия ефект и върху Джон. После го поех в устата си и си играех с език. Доста скоро видях, че колената му се разтрепериха и той свърши. Бихме другите с няколко секунди и когато се обърнах, видях, че мъжът ми се беше изпразнил в устата на Мери.

В този момент, излишно е да казвам, ние, момичетата, бяхме доста възбудени и докато Брайън налее нещо за пиене, Мери и аз направихме стриптийз пред мъжа ѝ. После дойде нашият ред. Върнахме се обратно в леглото и позволихме на мъжете да ни доведат до върховен оргазъм. Докато Брайън се забавляваше с Мери, аз се наслаждавах на красноречивия език на Джон и едвам се въздържах да не стигна до оргазъм. После Джон ме обърна, застана зад мен и вкара огромния си член в моята недокосната вагина, като започна да се движи напред-назад с бавни движения, които ме подлудяваха.

Смътно осъзнавах, че Мери беше възседнала мъжа ми и го яздеше шумно. В един момент тя се наведе към Джон и го целуна, аз направих същото с Брайън и когато Мери най-накрая се протегна към мен и започна да мачка гърдите ми, извиках: „Господи, ще свърша.“ И свърших, като се облях в страхотни вълни от удоволствие. Мери също свърши, после Брайън и накрая Джон, така че състезанието приключи с равен резултат.

След минута почувствах как провисналия penis на Джон излезе от мен. И четиримата бяхме твърде изтощени, за да продължим, макар че си разменихме адресите и си обещахме да се срещнем на следващата конференция. Досега не сме ги видели, но със сигурност това преобрази интимния ни живот. Брайън ми призна, че му е харесало толкова много да ме гледа с Джон, че би искал да ме види с няколко наведнъж, но нищо подходящо не се е появило досега и той продължава да търси.

Карла, Оксфорд

Скъпа Линзи,

Неотдавна един много красив студент се нанесе в къщата до нас. Съпругът ми отбеляза, че Хю, така се казва младежът, изглежда доста влюбен в мен. Преди не го бях забелязала, но щом го спомена, бързо осъзнах, че беше прав. Хю непрекъснато ме гледаше с нескрито желание и веднъж, когато се бях качила на стълбата и миех прозорците, а той минаваше с велосипед, толкова се отплесна по краката ми, които се криеха под късата ми пола, че едва не падна.

Трябва да призная, че бях поласкана от вниманието му и реших да го вкарам в леглото си. Освен че беше млад, беше и стеснителен и скоро стана ясно, че той няма да направи първата крачка.

В началото само го дразнех. Когато беше горещо, правех слънчеви бани без горнище в градината, като се уверявах, че той е наоколо. После една вечер, когато

съпругът ми не беше вкъщи и знаех, че Хю е сам, отидох и го помолих да ми помогне да поправа леглото, чийто крак беше паднал. Хю дойде с отвертка и легна по гръб под леглото ми, като се опитваше да разбере къде е проблемът. „Открих го — каза ми най-после. — Трябва само да го завия с отвертката.“ Знаех, че нямаше да имам по-добър шанс от този, така че си поех дълбоко въздух и казах: „Знам какво е.“ После коленичих върху него и започнах да галя пениса му през панталоните. Естествено, заклещен под кревата, той не можеше да мърда. След това разкопчах панталоните му и хубавият му член потъна дълбоко в устата ми. Когато беше напълно възбуден, разкъсах дрехите си и го възседнах. Яздих го лудо, докато и двамата не свършихме, дишайки задъхано.

Той беше разбит, когато го пуснах да стане, но беше ухилен до ушите и можех да кажа от количеството сперма, което се изля от мен, че преживяването много му беше харесало. Но той искаше и реванш. Сграбчи ме, хвърли ме грубо на леглото и ме напляска. Естествено, това още повече ме възбуди и аз скоро стенех и се гърчех от удоволствие. Неговият огромен penis ме прониза отзад и ме чука, докато не видях звезди. По-късно той ми призна, че, макар и винаги да е искал, никога нямаше да посмее да се доближи до мен, ако не бях направила първата крачка. След това, когато мъжът ми го нямаше, Хю се отбиваше да правим секс — никога не бях правила по-добър секс преди, както с младия си похотлив партньор.

Оттогава ние правихме страхотен секс няколко пъти във всякакви пози. Хю призна, че получава възможно най-доброто образование, а що се отнася до мен, смятам, че той е забележителен ученик.

Карла, Оксфорд

Тери остави писмото и се размърда неудобно на стола. Часовникът ѝ показваше дванайсет и два и пет минути.

— По дяволите — каза си тя.

Отиде и взе телефона. Когато Алисън вдигна от другата страна, гласът ѝ звучеше по-скоро изненадано, отколкото сънено.

— Обажда ти се Тери. Събудих ли те?

— Не, работех. Какво има?

Тери ѝ обясни накратко за писмата и ѝ прочете няколко откъса. Алисън изсвирваше от време на време, но не каза нищо, докато Тери не свърши.

— Проблемът е — каза Тери — че имам идея. Трябва да поговоря с някого за нея и ти си единственият човек, който няма да ме помисли за луда.

— Разбира се, продължавай.

Тери подреди мислите си.

— Виж. Засега полицията смята, че Хю вероятно е бил нападател от мъж. И обстоятелствата около нападението са, ако не извратени, то със сигурност от сексуално естество.

— Съгласна съм.

— До момента няма доказателство, че Хю не е бил хетеросексуален, което предполага, че нападателят е бил непознат. С други думи — изнасилвач.

— Точно така. Полицията го каза същото днес по телевизията.

Тери я прекъсна нетърпеливо.

— Още при първото си четене тези писма потвърждават това. Естествено, ако приемем, че ги е написал Хю. Което изглежда логично, като се има предвид, че бяха в неговата стая. Но да вземем и друга гледна точка. Какъв мъж би описал фантазиите си през погледа на жена?

— Значи смяташ, че въпреки всичко може да е бил гей?

— Е, това е предположение. Образно казано, той се поставя на мястото на жената.

Настъпи мълчание, докато Алисън схване какво точно има тя предвид.

— Не съм специалист, но не пишат ли хиляди мъже писма като тези? Например никой не смята, че авторът е гей, само защото пише от гледна точка на героинята в книгата си.

— Разбира се, но погледни съдържанието на писмата. Ако приемем, че авторът е прикрит хомосексуалист, тогава всичко си идва на мястото. Взemi например писмото с колата. Тери го взе, докато

говореше. — Не гледай на текста като на порнографски, просто го разглеждай като текст. За какво става въпрос? Престъпление и наказание. Авторът е престъпник, заловен е от полицията и това, което се случва после, е вид наказание. Какво е престъплението? „От известно време си представям, че спя с друг мъж.“ Това може да бъде разбрано по два начина. Казано от жена, означава, че това не е нейният партньор, но казано от мъж, означава, че си фантазира за хомосексуализъм.

— Хм — промълви замислено Алисън.

— Но той не може да спре, той просто прави това, което му се струва естествено. Както го виждаме, отначало той се наслаждава на слънцето, свободен, освобождавайки се от ограничителните вериги на обществото. „Косата ми се вееше на вятъра и аз се усетих, че карам все по-бързо и по-бързо.“ Но обществото го залавя: спрян е за превишена скорост.

— Продължавай. Не казвам, че съм съгласна с твоята гледна точка, но е интересно.

— Той се преструва, че е жена, не само защото така писмото е по-приемливо за публикуване, но и защото разкрива неговата женска страна. Красива жена в спортна кола: жена, скрита в свръхмъжка машина. Метафора за женската му същност, скрита в неговото мъжко тяло.

— Това не е ли твърде очебийно? След малко ще кажеш, че колата е фалически символ.

— Защо пък не? Не може ли да е вярно, щом е клише? Погледни: той кара. Свалил е покрива на колата, което означава, че разкрива себе си. Кара все по-бързо и по-бързо — скоростта символизира екстаза, който чувства. Но естествено той нарушава правилата. Така че обществото му изпраща истинските мъже да го спрат. Но това е само една фантазия. В тази страна на чудесата той сключва сделка с тях. И изведнъж всички са доволни. Те си свалят коланите, мястото, където полицаите държат pistolетите си, и събличат униформите си, белег на властта. Те също започват да карат бързо, докато гонят лошия. Лошият сега е друг, а не авторът. Сексът отново го е направил невинен. Разбира се, той знае, че това не е точно така — колата върви „невероятно бързо“, всичко е един сън. Но него не го е грижа. Той е на сигурно място, където мъжете повече не се съревновават. Те се разменят. Дори

го делят и с крадеца — добро и лошо идват заедно в момент на синтез. „Беше възхитен, защото знаеше, че ще отиде в затвора, където имаше само хомосексуалисти.“ Това е логиката на подсъзнателния ум — лошите отиват в затвора, затворът е пълен с хомосексуалисти, следователно хомосексуалистите са лоши.

— Хм. И колата влиза в действието. Последното чукане е на капака.

— Точно така. Може да има подсъзнателна игра на думи. Както и да е, фантазията е към края си. Фишът за глоба — т.е., билетът му за страната на чудесата — е скъсан. Спермата капе по кожените седалки — живите клетки умират. И моментът на отдръпването, развалянето на обещанието, след като си обещал.

Възцари се дълго мълчание.

— Е какво мислиш? Луда ли съм?

— Не си луда. Умно е, но не е ли малко пресилено? Ами другите писма? Каква е тяхната връзка?

Тери взе следващото писмо. Беше това за четиримата в хотела.

— Групов секс. Това е потенциална бисексуалност, нали?

Не забравяй, че става дума за преструване. Човекът на рецепцията мисли, че са женени, а те не са, може би на подсъзнателно равнище, тя дори не е тя.

— Това е интересно. Наскоро един наш психолог написа нещо за преструването в сексуалните фантазии. Беше добре прието.

— Тук, в Оксфорд, ли? Може ли да поговорим с него?

— Всъщност е жена. Професор Байрес. Тя е в същата катедра, макар че пътищата ни не се пресичат много. Но със сигурност това е в нейната област, а не в моята — тя се изсмя. — Плъховете още не са стигнали до криминални убийства.

— Можеш ли да я попиташ?

— Разбира се. Но не забравяш ли нещо? Според писмата и други хора, с които си разговаряла, Хю е имал любовна връзка с Карла. Защо да го прави, ако наистина е гей?

Тери помисли за миг.

— Не знам — призна тя. Погледна отново към последното писмо. „Хю дойде с отвертка и легна по гръб под леглото ми, като се опитваше да разбере къде е проблемът. «Открих го — каза ми най-после. — Трябва само да го завия с отвертката.» Знаех, че нямаше да

имам по-добър шанс от този, така че си поех дълбоко въздух и казах: «Знам какво е.» После коленичих върху него и започнах да галя пениса: му през панталоните. Естествено, заклещен под кревата, той не можеше да мърда. След това разкопчах панталоните му и хубавият му член потъна дълбоко в устата ми.“

След дългото мълчание, което настъпи, Алисън внезапно се изкиска.

— Боже, този разговор, който водим, е доста странен.

— Това не се връзва — продължи Тери. Прочете на глас и добави: — Звучи някак неискрено. Като някаква вулгарна картичка или нещо такова. Трябва да говоря с твоята професорка. Можеш ли да ни уредиш среща за утре?

— А защо не се обърнеш към полицията?

— Имам малък личен спор с един от шефовете им. Не искам да отида при него, преди да съм сигурна.

— Добре, ще се обадя на Ан Байрес утре сутринта. Ако си сигурна, че точно това искаш.

— Сигурна съм. Сега и аз съм замесена, независимо дали ми харесва, или не. И благодаря, че ме изслуша. Извинявай, че ти се обадох толкова късно.

— Можеш да се обаждаш, когато искаш — прозя се Алисън и затвори.

Тери поседя известно време със слушалка на ухото, заслушана в далечните щракания и факс-сигнали, в тихото призрачно ехо от разговорите на други хора. После тя също затвори телефона и си легна.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

На следващата сутрин Тери отиде в местния магазин и направи копия на писмата под зоркия поглед на собственичката — госпожа Евънс. Постава изрезките обратно на копирната машина, което означаваше, че трябва да останат така. Макар че госпожа Евънс се опитваше да разбере какво прави, Тери успя да я разсее, като ѝ поръча сложна комбинация от стоки, от които в действителност нямаше нужда. Вероятно репутацията ѝ на необуздана лесбийка беше обиколила целия Осни като опустошителен огън. Последното нещо, което ѝ трябваше сега, беше да ѝ лепнат и допълнение към етикета — необуздана лесбийка с вкус към порнографията.

— Можете да свалите съобщението от стъклото — каза Тери, като посочи бележката на прозореца за котката.

— Намерихте ли собственика?

Тери кимна. Беше почти истина, а и сега не беше моментът да се впуска в детайли. Госпожа Евънс скръсти ръце и каза сериозно:

— Толкова много обичах моята стара писана, но откакто с Дон започнахме да опитваме за дете, ми е позволено само да я галя.

— Защо? — попита любопитно Тери.

— Защото, как се нарича? Токсичен еди-какво си. Може да пометнеш.

Тери се сети за какво става въпрос.

— Токсоплазмоза?

— Точно така. Особено е опасно за хора с моята кръвна група. Докторът каза, че много хора не го осъзнават.

— Мамка му — Тери се сети за нещо.

— Извинявай. Да не би да си...?

— Не, не съм. Но познавам една жена, която е и искаше едно от котенцата. По-добре да проверя. Май е по-добре за всеки случай да оставиш бележката за още една седмица.

— Тогава трябва да ми платиш още една лира.

Щом се прибра, Тери се обади на жената, която искаше котето. Това е вярно — тя никога не бе имала котка преди и никога не беше чувала за токсоплазмоза.

— Мисля, че зависи от кръвната група — поясни Тери.

— Моята е А отрицателна. Мислите ли, че това би могло да е проблем.

— Не съм сигурна. Но предполагам, че е по-добре да попитате вашата акушерка. И ако има някакъв проблем, мога да ви запазя котето, докато родите.

— Може ли Поли да идва да го вижда?

— Разбира се.

Малкото момиче беше идвало няколко пъти с приятели да им покаже котето. Не правеха бели, но Тери не бе свикнала да има деца около себе си и щом си тръгнаха, изпитваше облекчение. Затова се чувстваше малко виновна и се замисли дали не се превръща в свадлива стара мома.

На двете оцелели котета им бяха поникнали остри зъби и след като унищожиха кашона, в който живееха, вече се осмеляваха да се отдалечават и от леговището си. Бяха съсипали куп неща: памучните конци от кутията ѝ за шиене, точилката, чифт обувки. Тя сложи стара кутия от папки, за да им служи за отпадъците, но котенцата сдъвкаха и нея. Тери постепенно се примири с мисълта, че временното отглеждане на котетата се беше превърнало в постоянно. Те станаха неразделна част от къщата.

Знаеше, че нежеланието ѝ да ги задържи беше по-скоро на психологическа основа. От пет години насам беше без корени, местеше се от къща в къща, както преместваше банковите си сметки и променяше живота си, когато се наложеше. Опита и брака. Когато той не потръгна, тя изпробва и съвсем различна връзка, връзката на жена с жена. Измъкна се от връзката си с Мо по начин, който би могъл да се нарече безсърдечен. Направи това, което трябваше, но не беше действала предпазливо, така че да не се разчуе наоколо. Усмихна се огорчено.

Отиде и извади голямата котка от кутията, сложи я в скута си и започна замислено да я гали.

— Писи Галор — каза ѝ тя. — Ще ти дам ново име. Отсега нататък ще се казваш Гинес. Защото имаш бели уши и приличаш точно

на Гинес. А ти — посочи тя второто коте — ще бъдеш Халфпинт.

Както беше казал любимият ѝ поет, даването на имена на котки беше нещо сериозно.

Телефонът звънна. Беше Алисън.

— Говорих с Ан Байрес — каза тя. — Ще се радва да види писмата.

— Нали и ти ще дойдеш?

— Разбира се, ако настояваш. Ще мина да те взема с колата.

— Ще трябва ли да ги даваме? — попита Алисън, когато Тери ѝ подаде листите.

— Това са копия. Задържах оригиналите на сигурно място, ако разлеем кафе върху тези. Сигурно в писмата няма да има нищо физическо, като отпечатъци от пръсти например. Върху тях се изсипаха много боклуци от ремонта, преди да разбере, че може да са важни.

Алисън я закара в северната част на Оксфорд. Тя спря пред хубава къща стил „Едуард“, която се намираще до игрището на едно начално училище. Високо и поразително красиво момиче, около петнадесетгодишно, им отвори вратата.

— Идвате при мама, нали?

После ги заведе до кабинета на майка си.

Голяма маслена картина на голо тяло висеше над работещия компютър. Стените не се виждаха от книги, а през отворените прозорци се чуваха викове от играещите навън деца. Тери би искала нейният работен кабинет да изглежда точно така.

Ан Байрес беше очарователен професор, дребна жена на около четиридесет, със смолисточерна коса, която беше започнала да побелява.

— Приятно ми е да се запознаем — каза тя и се здрависа с Тери. — Седнете, моля. Ако искате кафе, можем да накараме Джесика да ни направи.

— Направете си го сами, гледам сериала „Съседни“ — извика момичето от горния етаж.

Ан се усмихна.

— Повярвайте ми, хората със сексуални отклонения са нищо в сравнение с тийнейджърите — каза тя весело. — Какво да ви приготвя?

Тери изяви желание да направи кафето, докато Ан четеше писмата. Ан я заведе на долния етаж. Той беше партерен, на равнището на градината, а кухнята обхващаше целия долен етаж, като в очи се набиваше огромната маса. Научни трудове и научни списания по психология бяха пръснати навсякъде, смесени със „Смаш хитс“ и „Скай магазин“. На гърба на вратата висеше огромен плакат на поп идол, гол до кръста и с разчорлена коса. Когато се върна с готовото кафе, Ан довършваше последното писмо, което четеше съсредоточено. Остави листа настрана, а очите ѝ все още бяха замислени.

— Интересна малка колекция. Е, какво искате да ме попитате?

Тери си пое дълбоко въздух.

— Основно искаме да знаем какво ще ни кажете за човека, който ги е написал. Например, можете ли да ни кажете кои части от писмото са истински и кои — измислици? И дали са писани от мъж, или от жена? Аз смятам, че такива писма обикновено се пишат от мъже, независимо че се подписват с женско име.

— Вие да не сте психоложка?

— Не. Правя докторат за детективската литература в университета „Сейнт Мери“.

— Добре. Ще говоря на достъпен език. Както винаги, подчертавам, не мога да кажа нищо със сигурност. Мога само да ви изложа предположенията си.

Алисън кимна, защото беше очаквала този отговор.

— Най-напред искам да знаете, че това е нещо по-различно от обикновените ми занимания. Публикувала съм трудове за сексуалните фантазии на хората, но те бяха фантазии на мои пациенти. Причината, поради която ви го казвам, е, че една и съща фантазия, описана от двама различни човека, може да означава напълно различни неща. Например доказано е, че изнасилвачи и серийни убийци фантазират най-вече за доминиране и власт. Но фантазии като тези не сочат непременно, че човекът, който фантазира, е сексуален убиец. Всъщност могат да показват обратното: тихите, кротки и меки хора също си фантазират за власт, защото това е психологическа нужда, която те не удовлетворяват в ежедневието си живот. Разликата между

дватамата, според психолозите, е в интеграцията. За сексуалния маниак фантазиите не са изцяло довършени, тъй че те са неудовлетворени, докато не се удовлетворят в реалния живот. Следите ли мисълта ми?

Тери кимна.

— Чудя се, можем ли да разберем от самата фантазия дали авторът е цялостна личност?

Професор Байрес я погледна със съмнение.

— Понякога. Ако поради някаква причина фантазията явно е оставена неразрешена или изглежда вманиачена, може да ни разкрие незавършена личност. Но това не е сигурно.

— Същността на този, който е написал писмата, е малко по-сложна. Убедена съм, че много от писмата в тези списания, изпратени от така наречените „жени“ са писани от мъже, но това не е, защото хубавите момичета нямат сексуални фантазии. Това е заради читателския кръг на определено списание. Ако то е дело на мъж, това значи, че обектът на фантазията е много важен за него, толкова е важен, или толкова забранен, че се налага той да се приближи до него индиректно чрез заместител. Затова на въображението му е необходимо да види фантазията през нечии чужди очи, което я прави по-приемлива.

— В литературата това се нарича временно преустановяване поради липса на вяра — каза Тери.

Ан кимна и продължи:

— Що се отнася до въпроса кое е истина и кое измислица, това не е от съществено значение за един психолог. Фантазията може да се основава на истинско събитие, ако докосна нещо важно в сексуалните нужди на личността, но и измислената фантазия може да е много по-важна от истинските ѝ преживявания. Трябва да разберете, че фантазиите не са лъжи. Наречете ги личностни митове, ако искате; психодрама, която подсъзнанието пише. Откъде идват те е една загадка.

— Но ние си фантазираме онова, което подсъзнателно искаме — предположи Тери.

— Невинаги. Ако ми позволите, ще кажа, че това е предположение на лаик. Голяма част от фантазията е свързана с позволенията. Фантазиите често са свързани с нарушаването на някакво табу и ние трябва да си разрешим да го направим. Вземи

например жената, която си фантазирала, че е изнасилена. Това не значи, че тя иска да бъде изнасилена. В реалния живот тя ще се травмира от такова преживяване. Това би могло да означава, че тя иска секс, но не иска да си го признае. Създава си насилник, който я кара да прави секс и конфликтът е разрешен. Това че във всичките тези писма се говори за насилие...

— Чакайте малко — прекъсна я Тери. — Не мога да разбера. Какво насилие? В тях не се говори за насилие.

— Не, но погледнете как събитията се нареждат така, че вкарват автора в сексуална сцена. След като я хващат с превишена скорост, тя трябва да избегне глобата. После на рецепцията я объркват, че е съпруга на другия мъж. След това Хю е заклещен под кревата. Всичко това са стратегии за позволение — не го исках, но нямах избор.

— Разбирам. Продължете.

— Исках да кажа, че ако вземем предвид статистиката, тези фантазии вероятно са написани от жена. Мъжете по принцип нямат проблем да споделят желанията си.

Тери прие изводите.

— Да разбирам ли, че Карла — жената — ги е написала?

Ан Байрес се усмихна.

— Не, само твърдя, че е статистически възможно. Освен това, както вече казах, може да са написани и от нетипичен мъж — мъж, който е изключително затруднен да признае желанията си.

— Тери имаше интересна идея относно писмата — каза Алисън, като кимна на приятелката си.

— Така ли? И каква е тя?

Тери подреди мислите си и обясни накратко своята теория, че Хю Скот е бил скрит хомосексуалист.

— Хм. Това е остроумно, но не ми изглежда вероятно. Все пак тълкуването на текст е твоя специалност, а не моя.

— Поделянето на една жена от двама мъже, според мен, е знак за латентна хомосексуалност — поясни Тери.

Професорката поклати нетърпеливо глава.

— Боя се, че това е още един начин на лаика да види нещата така. Думата „латентен“ не говори нищо на психолога. Ние го разбираме по-скоро като някакво състезание. В нашия свят мъжете се състезават с бащите си за любовта на техните майки, съревновават се с

най-добрите си приятели за най-желаните жени. Да разделиш жена с друг мъж е, все едно че се отказваш от състезанието. По същия начин футболът обединява състезателни стимули, което би могло иначе да бъде опасно. Да споделиш своята жена е начин да позволиш на по-силен мъжкар да я вземе временно без някаква вреда. И ако това е фантазия, ти можеш да си вземеш от тортата и да я изядеш. — Тя разбърка купчината с писма. Вземи сцената на четиримата в хотела. Тя е описана като съревнование, в което първичните мъже накрая побеждават. Както и да е, макар че той е победил, има един трогателен момент, когато всеки целува собствения си партньор, докато прави любов с чуждия. — За Тери беше странно, че обсъждат порно текст, а не роман от деветнадесети век.

— Между другото, това писмо е абсолютно класическо от този тип — продължи професор Байрес, като го потупваше с фините си пръсти. — Преди всичко погледнете колко много позволителни елементи има. Убеждаването колко хубав е бил интимният им живот. Предположението, че сексът с друга двойка не само няма да застраши брака им, но дори ще го освежи. Освен това инициатори са другата двойка, които са описани като авантюристи. И така отговорността пада върху тази двойка, а не върху автора.

После идва и проблемът с объркването на идентичността, който вече споменах. Например грешката на човека от рецепцията относно връзките между партньорите. Предполага се, че щом управлява хотела, мини-обществото, в което те се намират, той символизира цялото общество, той им дава позволенията си. Но забележете как разказвачът описва ситуацията, независимо че в началото на писмото си е фантазирал точно за нея. Всъщност той е последният от четиримата, който приема идеята за секс с чужди партньори. Видите ли, тя е добро момиче, а добрите момичета не вършат такива неща. Но след като веднъж са ѝ дали разрешение, погледнете как ударението се измества от нея и пада върху мъжа ѝ. „Брайън щеше да спре... но Мери го държеше здраво...! Започнах да си играя с него, като с гигантско червило — това винаги кара Брайън да полудее от удоволствие... Когато погледнах, видях, че мъжът ми...“ и т.н., и т.н. Състезанието е започнало, но виж какво става с мотива за позволенията. Доброто момиче, което се е дърпало, сега поема цялата инициатива. „Тази игра се играе от двама... Бихме другите с няколко секунди... Мери и аз

направихме стриптийз на мъжа й... Върнахме се обратно в леглото...“
И какво прави сега Брайън? Той се мотае наоколо да приготвя питиета,
като нервен домакин. Дори когато всички започват да правят секс,
Брайън е отдолу, пасивен, докато Мери е отгоре му.

— Какво заключение правиш от всичко това? — попита Тери.

— Писмото би могло да е написано както от мъж, така и от жена.
Но след прочита на втората част е по-логично авторът да е мъж. Първо
той иска да се убеди, че жена му наистина ще участва в сценария,
който той описва. После трябва да се убеди, че състезанието е по нейна
инициатива, а не по негова, защото нарушаването на табута е твърде
опасно за него. Тя е тази, която му позволява.

— Когато казваш „жена му“ — каза бавно Тери — значи искаш
да кажеш, че Брайън е написал това писмо? Мислех си, че е Хю, едно
друго момче.

Ан изглеждаше замислена.

— Трудно е да се каже. Аз мисля, че вероятно е написано от
„Брайън“. Макар че това може да не е истинският Брайън, а някой,
който просто се идентифицира с него за целта на фантазията.

— И състезанието, както го наричате, завършва наравно — каза
Тери. — Това означава ли, че бихте го определили като неразрешена
фантазия?

— Обявено е, че завършва наравно. Как беше изречението?
„Честен равен резултат“, точно така, но както казах във всеки друг
смисъл героят на Брайън е победител. В последната сцена ние
виждаме сбръчканата мъжественост на другия мъж. Що се отнася до
подсъзнанието на Брайън, той излиза най-добрият. Приготвя се да си
тръгне с жена си и всичко е под контрол. В края на писмото е зает да
договаря бъдещи срещи.

Тери помисли за миг.

— Объркана съм — призна тя. — Намерих тези писма в стая,
която е принадлежала на един студент. Мисля, че той е имал връзка с
жената, която му е била съседка. Тя се казва Карла и наистина има
съпруг на име Брайън, затова предположих, че той е написал тези
писма, като начин да се похвали със своето завоевание. Възможно ли е
това?

— Възможно е. Той може да е чувствал страхопочитание към
съпруга й и се е нуждаел да напише фантазия за жената, която са си

поделили доброволно. Но трябва да призная, че едва ли е така.

Тери се облегна напред.

— След като предполагате, че писмата са написани от един и същи човек, и той е мъж, какво заключение можете да направите за него?

Ан погледна към прозореца и потъна в дълбок размисъл. Звукът на телевизора от втория етаж заглъхна и вратата се затвори.

— Той има сериозна връзка — каза тя най-накрая. — Оттук и логичната тема за подялбата на партньора. Но по същата причина това не е връзка, която го удовлетворява сексуално. Той открито е от мъжки пол и е несигурен в своята мъжественост. Вероятно е женкар или поне флиртува непрекъснато. Има силна нужда от внимание. Той се съревновава безмилостно. Вероятно е манипулатор и играе остроумни игри. Той е особняк, който има необходимостта и вероятно способността да кара другите да вършат онова, което иска. Със силна склонност към екхибиционизъм. Това е ясно от факта, че е публикувал писмата, но се подразбира и от начина, по който той си фантазира за обществени места и групови ситуации. Идеализира жените — оттук и силното чувство, че се нуждае от разрешението на партньора, за да се отдаде на фантазиите си. Сигурно е доста привлекателен и се харесва на жените, но още се държи по детски, когато се намира около тях, с цел да привлече вниманието им. И дълбоко в себе си е сексуално много притеснен. Това притеснение е добре прикрито с ентузиазма и идеализма му.

— Възможно ли е да е бисексуален? Възможно ли е оттам да идва неговото безпокойство?

— Не съм сигурна. Трябва да помисля.

— Ами ако не е мъж, а жена? Ако писмата са написани от Карла?

Ан поклати глава.

— Не. Не мисля. Освен, ако нещо ми се изплъзва. „Брайън е — каза си Тери. — Не е Хю, нито Карла, а е Брайн. Брайн е написал писмата и Хю ги е намерил.“ — Тя се зачуди дали ще намери ямбични пентаметри, ако прочете отново писмата.

Една мисъл внезапно я прониза.

— Може ли да видя писмото с четиримата за момент? — попита тя. Ан ѝ подаде фотокопието и Тери го прегледа набързо.

— Разбира се — изрече задъхано.

— Какво?

— Когато го прочетох за пръв път, имаше нещо, което ме притесняваше, но не можех да разбера какво. Сега разбрах. „Той вкара огромния си пенис в моята недокосната вагина“. Това е стих от Кийтс, е, не точно с огромния пенис, естествено. Но това е първият ред от „Ода за гръцката урна“ — „Ти, млада, недокосната невясто на покоя.“

— Съжалявам, но не те разбирам — каза професор Байрес.

— Аз също — обади се Алисън.

— Не се безпокойте, това е дълга история. Но всичко придобива някакъв смисъл. Моля, продължавайте. Какво ще кажете за последното писмо?

— А, да. Това, в което тя прелъстява младия съсед. Прави ми впечатление, че е много по-различно от останалите.

— Защо?

— Няма го елементът на позволенията. Това е любопитно. „Трябва да призная, че бях поласкана от вниманието му и реших да го вкарам в леглото си.“ След всичките протести, които отправя в предишните писма, тук тя директно решава да прави секс. Единственият човек, който иска някакво позволение, е младият мъж, заклещен под кревата.

— Какво би казала за това? — попита Алисън.

— Не съм сигурна, ако трябва да бъда честна. Странно е... Не знам, безлично е. Другите писма са добре конструирани като начин на разказване. Е, това е в твоята област, не в моята. Докато това изглежда по-функционално.

— Така е — съгласи се Тери. — Това е единственото без никаква истинска характеристика.

— Би ли могло да бъдат двама различни автори? — попита Алисън.

— Или същият автор, който го е написал по-късно — добави Тери.

— Възможно е — допусна Ан. — Но има и нещо друго... Имам предвид враждебността. Това намирам тук. Който и да го е написал, крие в себе си много ярост и гняв.

Тери почувства как космите на ръцете ѝ настръхват.

— Младият мъж, описан в писмото, е бил убит. Полицията не е сигурна, но вероятно мотивът е на сексуална основа. Убит е с поялник

в ануса.

— Разбирам. Убийството в Осни.

— Възможно ли е, мъжът, който е написал това... — тя млъкна, щом си даде сметка за важността на това, което щеше да каже. — Възможно ли е съпругът — мъжът, който казвате, че е написал писмата — да е толкова враждебно настроен, че да изнасили и убие друг мъж? Като вземем и несигурността му от другите писма? Възможно ли е той да е човекът, когото полицията търси?

— Не е редно да обсъждам това.

— Моля ви — примоли се Тери.

— Възможно е. Разбира се, че е възможно.

— И не забравяйте, че писмата са написани за публикация — каза Тери. Тя беше станала и се разхождаше нервно из стаята. — Вие самата казахте, че контекстът има значение! Той е знаел, че никога няма да публикуват нещата, които наистина си е фантазирал.

— Още веднъж ви повтарям, че не е редно да го обсъждаме — каза Ан Байрес нервно. — Не съм сигурна дали полицията би...

— Вие казахте преди малко — прекъсна я Тери — че всичко е свързано с интеграцията на личността. Доколко фантазиите на хората са част от личността им? Доколко са интегрирани тези фантазии?

Ан Байрес разпери ръце.

— Не мога да кажа от такъв кратък материал — тя замълча. — Съществува вид фантазия, за която не съм ви говорила. При нея имаме някои видове разстройство на личността, особено под прикритие.

— Да?

— На това най-дълбоко ниво фантазиите не са само за секс. Те могат да бъдат за желание невидимото да стане видимо. Разбирате ли какво имам предвид? Фантазия, която не е просто сведение за сексуално събитие, истинско или въображаемо, но самото събитие, така че фантазията се превръща във вид ритуал, церемония на подсъзнанието.

— Боя се, че вече нищо не схващам — призна Алисън.

— Тогава нека го кажа по друг начин. Повечето фантазии съществуват, за да стимулират самия фантазър. Това е единствената им цел: каквото научаваме за техния създател, ние го научаваме само защото е невъзможно да се направи каквото и да било, без да се разкрие нещо от личността. Но фантазията може да има и друга роля.

Тя може да е като човек, страдащ от безсъние, който се разхожда напред-назад, или като шизофреник, галещ вманиачено едно и също парче плат, нещо натрапчиво и неконтролируемо, психологическият еквивалент на „да си начешеш крастата“. Ако бъде прикрепен към определен предмет, можем да го наречем фетиш.

— В японската драма — каза Тери — някой, който умира от голяма страст, като в любовна трагедия, е осъден да се върне и да преживее последните си часове отново и отново, докато страстта изчезне.

Ан кимна.

— Или както при лейди Макбет, когато вманиачено преживява убийството на Дънкан. Това е видът фантазия, за която говоря. Но не е нужно да е за нещо толкова злое като убийство. Може да е нещо, което на външен вид е напълно нормално — тя погледна към листите около краката си. — Или нещо, което би могло да бъде публикувано на заглавната страница на списание.

— Казвате, че тези писма могат да бъдат доказателство за разстроен ум?

— Не. Не, те не са доказателство на нищо — тя се подвоуми. — Казвам само, че биха могли да бъдат написани от някой с такъв ум. Това е просто една възможност.

— Защо? Какво ви кара да мислите така?

— Те засягат различни неща. Но ако погледнете на тях като цяло, всичките се отнасят за едно и също. Трепетът на груповата оргия, карането с превишена скорост и предотвратяването на скоростта от полицията, впримчването на момчето от съседната къща — във всички тях става въпрос за прегрешение и сексът, който следва, е едновременно наказание и награда за смелостта.

Тери отметна нетърпеливо косата си.

— Какво означава това?

— Не знам. Боя се, че това е неизследвана територия. Или по-скоро неизследвана от психологията. Хората мислят върху това от векове — тя кимна на Тери. — Защо художникът се връща на определена тема отново и отново? Защо поетът пише за една и съща любовна история през целия си живот? Разстройството на личността и съзидателният ум са двете точки на един и същ образ.

В съседната стая сериалът „Съседи“ беше към края си. Тери се заслуша в непрекъснатата лесно запомняща се мелодия, докато надписите течаха, преди телевизорът да бъде внезапно угасен. Тя се сети за мъжа, който живееше до нейната къща, който може би беше — или не — изнасилвач и убиец, и потрепери.

ПЕТНАДЕСЕТ

Клив Тривилян и Хелън Сейърс слязоха от късния автобус и се целунаха в сянката на автобусната спирка. Хелън се отдръпна първа.

— Стига — каза нежно тя — стана късно.

— Имаме време за още една целувка за лека нощ — протестира Клив.

Тя обви ръка около кръста му и се притисна. Двамата тръгнаха по краткия път нагоре по „Хедингтън Роуд“ към околоръстното.

— Разбира се, но като стигнем вкъщи. Затова бързам. Обещах на нашите, че ще се прибера до единайсет.

— Баща ти дали още е буден?

— Нали го знаеш. Трябва да е сигурен, че съм се върнала цяла. Не се тревожи, мама ще го задържи вътре.

— Ей, вече не си съвсем цяла. Не и след последния уикенд.

— Не говори така!

— Защо? Нали е истина?

Хелън навири нос.

— Сигурно си се похвалил на всичките си приятели.

— Не съм — разсмя се той. — Те мислеха, че го правим от месеци.

— Защо ще мислят така, Клив Тривилян?

— Откъде да знам? — попита невинно той.

Тя възкликна възмутено, а той пак се засмя и я хвана за ръка да пресекат пътя. Откъм Бенбъри се зададе камион, който се движеше толкова бързо, че трябваше да се затичат.

— Толкова ме е яд на тоя Дерек — каза тя, когато вече бяха от другата страна.

— Този от пицарията ли? Сега пък какво ти каза?

— Снощи ми се развика, защото ти дойде.

— Нали е разрешено да чакам приятелката си?

— Той смята, че не е добре заради клиентите.

— Майната му — разгорещи се Клив. — Ако продължава да се заяжда, ще си има работа с мен.

Вървяха през имота на Бейсуотър къщата на Хелън беше на края на пътя.

— Ако искаш, тук да си кажем лека нощ — предложи тя. — Така е по-сигурно, че няма да налетиш на татко.

— Ще те изпратя до вас — настоя той. — Трябва да си по-предпазлива.

— Ей го къде е — но тя му позволи да продължи. Щом стигнаха до нейната къща и той я придърпа под сянката на гаража, тя въздъхна щастливо и извърна лицето си към неговото.

След петнайсет минути тя се откъсна от прегръдката му и внимателно оправи блузата си. Позвъни на звънеца.

— Би трябвало да имаш ключ — каза той. — Вече си на осемнайсет.

— Татко обича да го събуждам — прошепна тя, докато се отваряше вратата.

— Добър вечер, господин Сейърс, лека нощ, Хелън — каза официално Клив и я целуна по бузата.

— Лека нощ, Клив — Том гледаше как момчето се отдалечава. — Не закъсняваш ли малко? — попита той дъщеря си достатъчно силно, че да го чуе Клив. Не беше излишно да му се напомни да поглежда часовника. За Том единайсет часът значеше единайсет и нито минута повече.

Клив бавно се спускаше по хълма в посока към своята къща. Околовръстният път тук минаваше в непосредствена близост до кварталните улички и от време на време покрай него профучаваше по някоя кола. Свикнал с шума, той не му обръщаше внимание. Мислите му бяха при Хелън. Тя толкова го възбуждаше, въпреки че нямаше как да го направят пред къщата на родителите ѝ. Той реши следващия уикенд да я изведе на излет. Само двамата сред природата. Щеше да си вземе повечко презервативи от автомата в клуба.

Когато стигна до едно игрище, което беше сравнително тихо, той осъзна, че някой вървеше зад него. Не се обърна. Може би някой си търсеше белята. Всякакви ги има, след като затворят клубовете.

Мина по тревата. Неговите стъпки и тези на непознатия не се чуваха. Като не знаеше къде е той, Клив за миг се разстрои, но се забърза, оглеждайки се наляво и надясно.

Той почти връхлетя върху него и ахна от изненада.

Мъжът, който стоеше пред него и препречваше пътя му, беше облечен в тъмни дрехи. Три неща се видяха на светлината: двете стъкла на чифт очила за плуване, надничачи през черната шапка и сребърното сияние на нож марка „Стенли“ в ръката му.

— Накъде си тръгнала, кучко? — попита мъжът разговорливо.

Клив помисли, че го вземат за обратен, и изпита странно чувство на облекчение.

— Отивам вкъщи — отговори му той.

Мъжът се изсмя.

— Не, не отиваш вкъщи. Ти си навън, за да си го търсиш, нали? — Той направи пауза и вдигна ножа. — Ти, шибана малка курво.

Клив се обърна и побягна. Той беше млад и трениран, тялото му бе пълно с адреналин. Но докато тичаше, чу как другият зад него още бръщолевеше мръсотии. Тогава една ръка го сграбчи за врата и той падна на земята, размахвайки юмруци.

Ричард Джъдлър четеше бавно писмата, като понякога спираше, за да се върне към нещо на предишната страница.

— Разстрои ли се, когато ги откри? — попита той.

— Чела съм Дьо Сад в оригинал. Това въобще не може да се сравни с него — въздъхна Тери, като видя изненадания му поглед. — Това, че съм жена, не значи, че си нямам понятие и от порнография, инспекторе.

Той се замисли за миг.

— Но дори това да не е порнография с насилие, не се ли шири мнението, че порнографията подбужда насилие към жените? Порнографията всъщност е насилие, защото засилва сексуалното презрение. Спомням си, че четох нещо на Андреа Дворкин по този въпрос.

Нейната изненада явно пролича, защото той добави меко:

— Това, че съм полицаи, не значи, че си нямам и понятие от феминистко мислене, докторе.

— Така е — призна тя. — Макар че още не съм доктор, докато не завърша дисертацията си. Както и да е, не съм сигурна в тази теория. Познавам лесбийки, които четат „Плейбой“. А някои критици смятат, че Дьо Сад е бил най-радикалният философ за времето си.

— Тук няма много философия — той посочи купчината листи. — Къде е цитатът от Кийтс, за който ми говореше?

Тя му го показва.

Той погледна подозрително.

— Не е кой знае какво, та да продължаваме.

— Тук също е пълно с ямбични пентаметри. Слушай. — Тя взе първото писмо и прочете няколко реда напевно, подчертавайки ударенията.

*Червеният цвят на колата блестеше на слънцето,
косата ми се вееше на вятъра.*

— Ами какво ще кажеш за това:

*Брайън скоро ми призна,
че обича да наблюдава,
докато някой друг ме обладава.*

— Това са само два примера, но има още много.

— Чел съм по-добра порнография в „Новини от света“ — коментира той.

— И аз съм чела по-добра поезия в студентските издания. Работата е, че тези са писани от някой, който е разстроен, който непрестанно се изразява с бели стихове, който също е написал това писмо до теб след смъртта на Хю, и който, по мнението на един от най-видните оксфордски психолози, вероятно е Брайън Идън.

— Може и да е така. Но знам със сигурност, че той не е убил Хю Скот.

— Твоето прословуто алиби.

— Отчасти — каза той, без да поясни. — Между другото, ти вече също си известна. — Той отвори един брой на „Оксфорд Кроникъл“, който носеше със себе си, и ѝ показа статията. Заглавието гласеше: „Богати студенти разрушиха хотел“. Статията беше илюстрирана с няколко снимки, една, от които показваше как Тери е отстъпила назад, докато Джайлс повръщаше пред нея. Отдолу имаше малък надпис: „За една двойка всичко дойде малко в повече.“

— Ох, глупости — каза Тери. — Аз само исках да се махна от пътя — тя хвърли вестника в коша.

Легнаха си, но на Ричард не му се правеше любов. Тери се зачуди дали това беше от прочита на писмата, или бе просто умора. Тъкмо заспиваше, когато осъзна, че именно тази, а не някоя от предишните им връзки беше емоционалната повратна точка, актът на обвързване. Когато се чувстваш комфортно с някой друг, без да правите любов, вие се превръщате в любовници. Тя тревожно размишляваше над това, докато заспа.

Беше шест часът, когато пейджърът му иззвъня.

ШЕСТНАДЕСЕТ

— Бил е намерен на това игрище, на около четиристотин и петдесет метра от дома си — обясняваше Джъдлър, като почукваше по стенната карта със счупена билиардна щека, която ползваше за показалка и с която удряше по бюрата на подчинените си. — Множество прободни рани с остър нож. Аутопсията няма да свърши преди късния следобед, но изглеждат като от бръснач или нож марка „Стенли“.

— Кой го е открил, сър? — попита един от полицаите.

— Млекарят — отвърна Джъдлър. — Беше топла нощ и е имало следсмъртна хипостаза, но дрехите му са разкъсани. По лицето знак от червило в същия цвят като използваното при Хю Скот. Ще изчакаме аутопсията да разберем дали е изнасилен или не. Бях ли ясен дотук?

Полицаите кимаха с премрежени погледи.

— Адаме, ще ни припомниш ли какво беше хипостаза?

Полицаят изглеждаше изненадан.

— Тъъ, не, сър.

— Оттичане на кръвта под влияние на гравитацията до най-ниската точка на тялото. Занапред, като не знаете нещо, питайте — Джъдлър ги изгледа вбесен. Водеха две разследвания на убийства, а му бяха зачислили двама детективи, току-що излезли от академията. Джефрис и Адаме не бяха много по-възрастни от убитото момче: не че бяха глупави, но определено бавно схващаха. Питаше се дали някога и той е бил толкова неопитен и незрял? В стола беше чул, че ги наричаха „Близнаците“. — Тялото вече е идентифицирано от майката. Името е Клив Тривиян — бял мъж, осемнадесетгодишен. Майка му го чакала да се прибере от среща с приятелката си към полунощ, но като не се прибрал, не изпаднала в паника, защото мислела, че е с приятелите си. Обадила се преди час в местното управление, когато един съсед ѝ казал, че млекарят намерил труп. Колегите я доведоха тук. Аз ще взема нейните показания и показанията на приятелката му, Хелън Сейърс. Детектив Уорнър ще разпредели останалите задачи между вас двамата,

а после започват да обикаляте от къща на къща. Ще правим това заедно с униформените полицаи — ако те намерят нещо, вземете показания и ме уведомете. Също така ще ни помогнат да претърсим игрището за отпечатъци. Всичко е организирано, както го обсъдихме, Джефрис и Адаме, ще присъствате на аутопсията и ще ми изготвите доклад. Искам да знам мнението на патолога за времето и причината за смъртта, дали е сексуално малтретиран, какво има в стомаха му. Ясно? — Всички кимнаха утвърдително. — Тогава вървете. Бил, ела за момент.

Неговият сержант Бил Уорнър се приближи, когато стаята се изпразни.

— Бил, отдел А няма да работи по случая.

— Благодаря ви, сър — каза Уорнър. На външен вид той приличаше на Джъдлър, едър и набит. От четири години насам бяха работили заедно по доста случаи, въпреки че ресурсите в последно време бяха много ограничени. Детективите най-често сами водеха разследванията. Основният проблем на Уорнър в момента бяха автопрестъпленията — наскоро младежите от Оксфорд бяха открили удоволствията на лудориите, т.е., правенето на каскади с крадени спортни автомобили.

— Не те ангажирам със случая, но ще те помоля да държиш под око тези две деца. Успеем ли да им направим един ударен полицейски курс, могат да ни бъдат от полза.

— Да. Чудех се защо реши и двамата да отразят аутопсията.

— Нищо не е по-подходящо от тази гледка, когато искаш да превърнеш момчетата в мъже.

Джейн Хюз подаде глава през вратата.

— Господин и госпожа Тривиян са тук, сър. В пета стая.

— Нека да започне битката — каза Джъдлър и взе книгата си.

След пет часа Джефрис явно се чувстваше погнусен.

Той, Адаме и съдебният адвокат бяха в сутерена на болницата „Джон Радклиф“ и наблюдаваха как проф. Ел-Шамир режеше тялото на Клив Тривиян.

— Това първата ви аутопсия ли е? — беше попитал той, докато си слагаше тънка полиетиленова престилка. Джефрис се чудеше

откъде беше разбрал и реши, че Уорнър го е предупредил.

— Гледайте и се учете, господа. Ако искате, задавайте въпроси, но не докато говоря: използвам диктофон и не бива да объркаме машинописката.

— Готов ли сте за пациента, сър? — запита санитарят, подавайки глава зад вратата.

— Несъмнено. Докарайте го. Свикнали са да мислят за тях, като за пациенти — обясни той на двамата полицаи. — Така не им се налага да използват думата „труп“.

Сега, докато гледаше как работи професорът, Джефрис се опитваше да си представи, че фигурата на масата, не е нищо друго, освен безжизнено и безлично парче месо. От време на време той се хващаше да разсъждава, че само преди дванадесет часа това тяло е било на среща с приятелка, ходело е и е дишало, също като него самия, но успя да си наложи да не мисли за това.

На пръв поглед трупът не изглеждаше толкова зле. Покрит с бял чаршаф, той беше докаран на една количка, а после беше изтърколен по дължина върху вдлъбнатата неръждаема платформа, напомняща отточния край на кухненската мивка на Джефрис. Асистентът постави дървена подложка под врата му, чиято изтъркана дървесина изглеждаше странно средновековна на фона на блестящата стомана. След това той докара втора количка, върху която висяха две огромни везни, също като тези на продавачите на риба. Джефрис се опита да не мисли за какво са предназначени.

Асистентът махна чаршафа и разряза дрехите. Джефрис се учуди колко различен от живия човек, дори заспал, беше трупът. Независимо от нелепите рани по врата и гръдния кош, кожата имаше блед цвят и наподобяваше восъчна статуя. Ноктите бяха смъртно бели. Отгоре върху тялото само пенисът беше тъмен, макар че прасците и ходилата бяха покрити с петна и на места почти черни. Джефрис предположи, че това сигурно е ефектът от оттичането на кръвта, за който им говореше Джъдлър. Самотна златна обещана проблясваше на лявото ухо на момчето. Лицето беше нашарено с яркочервено червило.

Ел-Шамир изреждаше нещо по диктофона, докато се беше навел над единия от глезените. Джефрис осъзна, че там, върху кожата, има нещо написано, някаква драскулка от писалка. Адаме също я забеляза: двамата полицаи се приближиха едновременно.

Ел-Шамир ги накара да се отдръпнат.

— Спокойно, господа, не е улика. Това е заместител на смъртен номер. Откакто правителството реши, че вече няма пари за етикети, санитарите трябва да отбелязват подробностите върху тялото. А сега, ако ми позволите, ще продължа работата си.

Те се опомниха и отстъпиха назад.

Професорът измери раните по врата и продиктува наблюденията си по диктофона.

— Погледнете другите рани обади се той през рамо. — Виждате ли? — Имаше няколко малки прореза и ожулвания около главната рана, под лявото ухо. — Държал го е изотзад по този начин — той показва на Адаме, правейки ключ с ръка около врата му. — Подай ми онзи скалпел — нареди след това. Джефрис му го подаде. Острието се оказа точно зад челюстта на Адаме.

— Това се е случило, когато са се съборили — обяви със задоволство професорът. Той освободи полицая, пак се обърна към тялото и направи малък разрез в гърлото.

— Забележете колко лесно реже. Не е много вкочанен — каза той. — Това ни помага да установим часа на смъртта. Вкочаняването настъпва след около четири часа. Може и по-рано при много интензивна борба, каквато виждаме тук, защото усилието изчерпва кислорода от тялото. Все пак по-точна картина ще имаме, когато съдебният лаборант погледне очите му.

— Защо, сър? — попита Джефрис.

— Мухи — каза професорът. — Миризмата ги привлича много бързо, ако тялото е на открито. Лаборантът ще погледне яйцата им, снесени върху роговицата, и ще поработи в обратната посока. — Той се наведе и се вгледа в едното око. — Вашият човек носи контактни лещи, но все нещо може да се направи. — Тогава вече на Джефрис започна да му се гади. Когато погледна към Адаме видя, че и той е бледен като трупа.

Ел-Шамир изследваше тялото отвън, диктувайки от време на време в диктофона. Той грижливо почисти под ноктите, прочисти раните, и взе секрет от пениса, преди да повика асистента си да му помогне да обърнат трупа. Главата на Клив провисна и удари дървената подложка с доловим тъп звук, който накара Джефрис да потрепери. Малка струйка от кремав бълвоч бликна от белите устни на

пода. Ел-Шамир не ѝ обърна внимание, а започна да претърсва внимателно кожата под косата за малки ранички, като шимпанзе, проверяващо за гниди. След малко се премести надолу по тялото и започна да изучава ануса. Джефрис извърна смутено поглед.

— По нищо не личи да е изнасилен. Но все пак ще изпратя секретите в лабораторията за проверка.

Джефрис не беше готов за това, което последва. Патологът и асистентът обърнаха Клив в предишното му положение и го разрезаха до пъпа. Беше им трудно, сякаш се бореха с тялото и то им се съпротивляваше. Въпреки дървената подложка, главата се клатеше на всички страни, а единият крак се хързулна извън масата. Двамата мъже дишаха тежко, когато свършиха. Тогава направиха два малки прореза, като разклонения на главния разрез, напомнящи на знака за мир, надолу към бедрата.

Като човек, който тегли много дълги чорапи от почти затворено чекмедже, Ел-Шамир навря ръце в разреза и изтегли търпеливо сантиметър по сантиметър червата от стомашната кухня. Асистентът разреза част от тях и внимателно сложи в торбичка проба от съдържанието им. Въпреки добрата система за проветряване, миризмата беше станала непоносима. Тогава — това беше фокус, помисли си смаян Джефрис — Ел-Шамир достигна гръдния кош с двете си ръце, притискайки се плътно към трупа, и шокиран Джефрис видя как устните на Клив се движат, сякаш се опитваха да кажат нещо. Той трябва да е потреперил, защото патологът изсумтя и каза:

— Въздух в хранопровода — после измъкна с ръце белия дроб заедно с тръбата, водеща до адамовата ябълка.

Джефрис изведнъж се сети за доклада, който трябваше да пишат.

— Може ли да ни кажете какво е ял за последно? — попита той.

— Прилича на пица — каза професорът — но доста неща заприличват на пица след няколко часа. Искаш ли да видиш сам?

Джефрис погледна Адаме, който отрицателно поклати глава.

Кръвта се стичаше от всеки канал и звукът от капките върху чистия под изпълваше стаята. Всичко беше като мъглява импресия — удивителните цветове на телесните вътрешности, преливащи се един в друг, така подредени и така сложно свързани, както двигателят на японска кола; асистентът, който мереше дробовете, бъбреците, сърцето и вземаше тънки парченца от тях за лабораторен анализ, а накрая, свил

устни, ги претегляше на везните и ги изчакваше да се изравнят, подобно месар, който се чуди дали дава прекалено малко, или прекалено много; и най-сетне работата по главата и лицето.

През върха на главата беше направен разрез с формата на клин, така че за миг Клив сякаш беше с перука. След това кожата беше издърпана напред, откривайки черепа, който беше скалпиран. Асистентът закрепил скоба на върха на черепа, затегнал я, и направил малък правоъгълен отвор. След миг извади мозъка и го претегли.

Когато вътрешната работа завърши, и асистентът заши Клив с груб, конец, като конопена лента за палатка, Ел-Шамир внезапно забеляза тяхното мълчание.

— Е, господа, намирате ли това за полезно? — запита той.

Джефрис се опита да си припомни инструкциите, които му даде Джъдлър.

— Сега може ли да кажете как е умрял, сър?

— Мисля, че вече е ясно. Задушаване в резултат от разрязването на трахеята. Ще проверя белодробните флуиди, които да го потвърдят, но едва ли ще има изненади. Повечето от това, което видяхте — той отмени масата с органите зад себе си — се налага, защото трябва да проверим всичко, тъй като в съда може да ви разкритикуват. Адвокатът на защитата може да пледира, например че мъртвият е получил сърдечен удар — той въздъхна. — В нашия случай този младеж е с най-здравото сърце, което съм рязал от години.

Асистентът оправяше горната част на черепа, като закрепваше превръзка около него. Обещата все още проблясваше на ухото на Клив. Той я махна с чифт пинсети, и я постави в торбичка, като доказателство. Тогава нещо привлече вниманието му.

— Извинете, сър — каза той. — Бихте ли погледнали?

— Какво има?

— Има коса, увита около това — каза той.

Джефрис осъзна, че досега асистентът не беше проговарял. Той имаше мек оксфордски акцент.

— Вероятно неговата собствена — Ел-Шамир се наведе да погледне и подсвирна. Като държеше торбичката на светлината, той каза:

— Това не е коса. Мисля, че е нишка от дреха. Предполагам черна вълна.

— Ако са стояли по начина, който ми показахте — каза енергично Джефрис — ушите им почти са се допирали. Ако нападателят е носил нещо на главата си, обичката се е заплела в него.

— Да, възможно е. Но не се увличайте. Той може просто да я е оплел в собствения си пуловер, когато я е слагал. Както и да е, от лабораторията ще ни кажат повече.

Полицаяте не говореха много по обратния път към участъка. Те намериха оперативната стая празна. Джъдлър беше дал нареждания Адаме да напише доклада, а Джефрис да се присъедини към него при разпита на Хелън Сейърс.

Той стигна там, когато детективът тъкмо обясняваше на момичето случката от предишната вечер. Джейн Хюз седеше в единия край на стаята и Джефрис седна до нея. След всичко, което току-що беше видял, бе шокиращо да слуша това момиче да говори за Клив, като за жив човек, да си представя устните му, от които изтичат съсиреци, притиснати към нейните, дробовете, които видя да изваждат, да издишват страстни думи. Той осъзна, че се поти. Въпреки че Джъдлър си водеше записки, той също извади бележника си и се опита да се съсредоточи над думите ѝ.

— Срегнахме се случайно, където работя — обясняваше тя търпеливо. Нямахте съмнение, че го разказваше поне за пети път. Изглеждаше уморена и Джефрис също се почувства изтощен. — Това е американската компания за пици в Глоучестър Грийн. Господин Бенет — мениджърът, се ядоса, защото Клив дойде да ме чака. Той не обичаше Клив да се мотае наоколо. По-късно го помолих да не идва повече. — Внезапно тя заплака. Джефрис извърна поглед. Джъдлър не каза нищо, просто чакаше, докато тя хлипа, кимаше на себе си, сякаш се съгласяваше с нещо, което беше казала. Накрая тя се съвзе и попита: — Вярно ли е, че е бил изнасилен?

За изненада на Джефрис, Джъдлър се обърна към него.

— Вярно ли е? — попита го тихо.

За момент той не беше сигурен дали трябва да излъже, или не.

— Изглежда неправдоподобно — каза той. — Няма да сме сигурни, докато не получим резултатите от лабораторията.

— Говорих с братята му — каза тя огорчено. — Те смятат, че щом е мъртъв, значи се е съпротивлявал, независимо кой е бил нападателят. Казаха също, че е бил убит, защото е оказал съпротива.

Като си спомни думите на патолога, Джеферсън кимна.

— Ние мислим, че е оказал съпротива.

— Искате ми се да не го е правил — каза тя разгорещено. — Искате ми се да не е правил нищо, но да беше останал жив.

Джъдлър сложи ръка на рамото ѝ.

— Трябва да те попитам нещо, Хелън.

— Какво?

— Клив хомосексуалист ли беше? Споменава ли ти е някога за подобни преживявания?

— Не. Естествено, че не беше обратен. Нали си падаше по мен? — Очите ѝ пак се насълзиха. Изведнъж Джефрис си спомни момента, когато Ел-Шамир се взираше в очите на мъртвия и търсеше яйцата на мухите. Той носеше контактни лещи и обеща, а кожата на петите му беше груба.

— От колко време излизахте заедно?

— От два месеца.

— Правихте ли секс? — Джефрис беше смутен от безсърдечието на Джъдлър. Но разбираше, че тези въпроси трябва да бъдат зададени.

Явно Хелън също го разбираше. Като скри лицето си с ръце, тя каза:

— Веднъж. Само веднъж — и скръсти ръце в скута си.

— Всичко нормално ли беше?

— Не мога да кажа — каза тя — понеже той ми беше първият. Но да, беше нормално.

— Снощи правихте ли секс?

— Не.

— Клив беше ли раздразнен по някаква причина? — Когато тя не отговори веднага, той обясни: — Трябва да го знаем за съдебното разследване.

— Предполагам — каза тя накрая.

— Споменава ли е за някого, който му е правил сексуални намеци? Жена или мъж? — Хелън поклати глава. Джъдлър вдигна ръце в знак на разочарование. — Има ли нещо, което мислиш, че може да ни помогне? — попита той. — Някой, който да му е бил ядосан,

някой от автобуса, който се е държал странно, нещо по-особено напоследък?

Хелън сви рамене.

— Нищо. Беше си обикновена нощ.

— Ами в работата? Сервира ли на някой, не както винаги? Някой приближи ли се до Клив, докато той те чакаше?

— Не мога да се сетя — разрида се тя и раменете ѝ се разтресоха.

— Добре. Да се върнем към пътуването ви до вкъщи. Можеш ли да си спомниш някой от пътниците в автобуса?

— Не. Ние се целувахме.

— Автобусът беше ли пълен?

— Не съвсем — тя се замисли за момент. — Може би наполовина. Спомням си, че имаше един азиатец, стар човек, който ни гледаше.

— Добре. След като свършим, един полицаи ще те отведе да го опишеш, за да го нарисуват. Знаеш ли как става? — Тя кимна. — Ами когато слязохте? Някой слезе ли с вас?

— Няколко човека. Те бяха зад нас. Не погледнах никого от тях.

— Имаше ли някой да чака на автобусната спирка?

— Не съм сигурна. Не, може би имаше някой. Спомням си, защото Клив и аз се целунахме под навеса на спирката, а автобусът не тръгна веднага. Почувствах се леко смутена, защото всички ни гледаха през прозорците. И сякаш шофьорът чакаше да види дали някой ще се качи, или чакаше друг автобус. Много автобуси спират на тази спирка, тя е на пътя за Лондон — тя въздъхна. — Спомням си свистящия звук на затварящите се врати и мисълта, че след това ще се усамотим.

— Сигурна ли си, че не си видяла никой?

Хелън поклати глава.

— Не можеш да кажеш, например, дали е бил мъж?

— Казах ви, че не видях нищо.

— А камионът, който е трябвало да избегнете, пресичайки околоръстното? Можеш ли да си спомниш нещо за него?

— Беше просто камион — тя присви очи, като се опитваше да си спомни. — Може би камион от Сейнсбъри.

— От Сейнсбъри? Сигурна ли си?

— Напълно. Определено беше от супермаркета. Да, сега си спомням, Клив се пошегува, че без малко щял да ни отнесе към щанда за месо.

Джъдлър търпеливо преведе Хелън през всяка стъпка по пътя ѝ до вкъщи, след което бутна стола си назад.

— Ти беше забележително полезна и смела, Хелън. Нали ще ни уведомиш, ако се сетиш за нещо?

Тя кимна.

— Благодаря ти, че дойде — каза ѝ той. — Ако придружиш Джейн да нарисувате азиатца, аз ще донеса след малко показанията ти да ги подпишеш. — Той се изправи. — Наистина, много съжалявам. — Джефрис се чудеше дали да му каже за нишката около обещата, докато тя е тук, но реши да изчака. Той също се изправи. Когато Хелън тръгна към вратата, съпроводена от Джейн Хюз, спря до Джефрис и сбърчи нос.

— Исусе — каза тя — воните ужасно. Какво сте правили?

Внезапно Джефрис осъзна, че все още мирише на формалдехид и карантия, като се чудеше дали тя ще се досети, че това е миризмата на нейния любим.

— Ядох чипс — избърбори той. За късмет, тя не беше много заинтересована. Той ѝ кимна, докато излизаше, след което бързо седна.

— Добре свършена работа — каза Джъдлър, когато той му разказа за аутопсията. — Това е всичко, на което можем да се надяваме. Сега върви при Койли. Уредих ти среща с мениджъра на личния състав на „Роувър“. Жена на име Линдзи Сейърс. Няма връзка със семейство Сейърс. Измъкни каквото можеш от нея и после слез на етажа на магазина да поговориш с някого от колегите на Клив.

Джефри разбра, че му намират работа. Това беше добре за него, като се има предвид как се чувстваше в момента. Той взе една от колите, син „Форд ескорт“, и я изкара от мястото ѝ на паркинга. Чу потропване по покрива, огледа се и видя Джъдлър да стои от другата страна до прозореца му. Той се протегна ѝ свали стъклото.

— По-добре вземи една от гаража — шефът му посочи наредените зад него полицейски коли. — Звучи глупаво, но хората се дразнят, когато караме коли, различни от техните.

Като се укори наум за глупостта си, Джефрис смени колата. Ако беше по-внимателен, щеше и сам да се сети за това. Той знаеше, че подробност като тази отличава обикновения полицай от добрия детектив.

Заводът на „Роувър кар“ се разпростираше по околоръстното шосе до кръговото при Койли, като със старата си часовникова кула и грозни квадратни сгради, напомняше гротескна пародия на старинен оксфордски университет. Всъщност, макар университетът да бе център на внимание, този разпилян комплекс от работилници, бояджийници и поточни линии имаше повече работници, отколкото университетът студенти. Ако колежите бяха мозъкът на Оксфорд, това бяха мускулите му; икономически погледнато, беше спорен въпрос, кое от двете бе по-важно. Докато си показваше значката на охраната на главния вход, Джефрис си мислеше каква ирония е това, че завършилите университета получаваха званието Магистър на хуманитарните науки, а една от колите произвеждани тук, носеше наименованието Маестро. Линдзи Сейърс не му каза много. Явно не познаваше Тривилян и въпреки че изказа съболезнования за смъртта му, това нямаше да развали деня ѝ. Тя беше суетна блондинка, прехвърлила трийсетте, в добре ушит костюм. Джефрис се зачуди как някой толкова незаинтересован от хората можеше да отговаря за персонала. Научи само каква е била заплата на Клив и колко често е отсъствал.

След като се раздели с нея, той помоли секретарката да го упъти към поточната линия, където беше работил Клив. Тя лично го заведе, очевидно доволна от възможността да си почине. Това беше един различен свят. Навсякъде около него несглобени и небоядисани конструкции на коли постепенно биваха запълвани със съставните си елементи: двигател се спускаше тук, седалки се слагаха там. Напомни му малко на залата за аутопсия, но в обратен кадър, сглобяване след разглобяването.

Той се загледа с увлечение известно време, докато един от майсторите дойде да види какво търси. Майсторът на име Сик, го заведе при мъжа, който работеше заедно с Клив. Те поставяха предните стъкла на колите. Вместо да спира линията, майсторът

предпочете да застане на мястото му, докато двамата излязоха навън да поговорят на спокойствие. Мъжът се казваше Еди Боуман.

— Знаете ли какво стана с Клив? — попита Джефрис.

— Чух, че е убит. Ужасно. Казват, че е убит от обратен. Не знам, не ми приличаше на такъв.

— Не е бил такъв — каза Джефрис. — Изглежда... всъщност е рано да се каже, но прилича на случайно нападение.

— Казват, че обратните се познават, значи могат да кажат? — Еди поклати глава. — Все някой трябва да го е мислил за такъв. Знаете, че той носеше обица на ухото. Казах му, че изглежда глупаво, като гаден пират. Или гаден педераст.

— От колко време работехте заедно?

— Немного. Може би от година. Изглеждаше ми добро момче. Познавам и братята му. Доста хора от семейството му работят в този завод.

— Знаеш ли къде мога да открия някой от тях?

— Съмнявам се, че са тук. Сигурно са вкъщи при майка си. Ще ти дам съвет. По-добре го хвани, преди те да го хванат. В това семейство държат един на друг, а това убийство хич не им хареса.

В края на деня Джъдлър свика събрание да сглобят информацията от деня. Тя беше недостатъчна. При обиколката на къщите полицаите бяха попаднали на мъж, който видял банда травестити, въоръжени с ножове. Друг рапорт твърдеше, че това били само три момичета, връщащи се в събота вечер от дискотека. Шофьорът на автобуса, който беше докарал Клив и Хелън от центъра, не си ги спомняше, нито пък си спомняше кой е слязъл с тях. Не можа също да се сети дали на автобусната спирка някой е чакал да се качи.

— Истината е, че нямаме нищо — каза той на събраните полицаи.

— Има ли нещо, което да свързва този случай със случая на Скот, сър? — попита Бил Уорнър.

— Само червилото. Няма никакви други прилики. Тривилян и Скот са били от различни класи, живели са в различни части на Оксфорд, имали са различни приятели — няма вероятност някога да са се срещали.

Униформен полицај донесе факс и го подаде на Дџџдлър, който мълчаливо го прегледа.

— Това е интересно — каза най-после той. — Проследили са шофьора на камиона, който за малко е щял да прегази Клив и Хелън. Сега е в Уолвърхемптън, но тамошните момчета са ни пратили факс с показанията му. Според него, пресичащите са били трима: двама, които не го изчакали, и един, който го изчакал, докато премине. Не може да ни даде описание — видял ги е само за момент, а и вниманието му било насочено към двамата, които се опасявал да не прегази. Но той смята, че третият май е носил анцуг. — Дџџдлър взе „показалката“ и започна да почуква ритмично с нея по ръката си, докато мислеше за нещо. — Ще трябва утре да повторим всичко — каза накрая. — Всичко от къща на къща, същите хора, същите въпроси. Адаме и Джеферсън, вие отивате до Уолвърхемптън тази нощ. Вижте дали не можете да измъкнете още нещо от този шофьор.

Тери я болеше глава след целия ден, прекаран на бюрото. Реши да вземе последното си четиво, един криминален роман на Уилки Колинз от деветнадесети век със заглавието „Дамата и законът“, да слезе долу до кръчмата край реката, да си вземе нещо за пиене и да го прочете на свеж въздух. Докато си поръчваше халба бира, тя чу зад себе си познат глас.

— Я гледай, Тери. Какво правиш тук? Боя се, че едва ли ще намериш нещо интересно. Всички барове за самотници са в центъра на града.

Тя се обърна. Брайън Идън, приятелят му Дорлинг Ван Глат и един мъж, когото не познаваше, стояха в края на бара и я наблюдаваха.

— Моля те, ела при нас — предложи ѝ Брайън Идън.

— Не, благодаря — тя си взе питието и се отдалечи. Не го беше виждала от нощта на приема, но след думите на Ан Байрес за автора на писмата, нямаше настроение да разговаря с него.

Намери си маса в малката градина отвън и седна, но с раздражение забеляза, че Брайън я беше последвал. Той дръпна един стол и седна.

— Държиш се доста резервирано.

Тя се вгледа в него. Изглеждаше толкова обикновен, толкова безобиден във всяко отношение, с изключение на явното и непохватно флиртуване. Можеше ли наистина да е чудовището, за което си го представяше?

— Имам работа — тя посочи книгата.

Той я измъкна от ръцете ѝ и я разгледа.

— Хм. Написана е през 1875 г. Това е след моя период, но съм сигурен, че е увлекателна. Работиш твърде много, а не се забавляваш. Нека изпием по едно питие заедно.

Тя стана с намерението да си тръгне.

— О-о, стига де — той губеше търпение. — Още ли ми се сърдиш заради малкия флирт онази нощ? Виж сега. Ще се постарая да не флиртувам до края на разговора ни.

Той се протегна и я накара да седне, а тя неволно настръхна, ужасена от допира на ръката му.

— Защо...? — започна той, но спря, щом забеляза уплахата ѝ. — Страхуваш ли се от мен?

Тя не отговори.

Той пак се вгледа в книгата и кимна многозначително.

— Сега разбирам. Това не е заради онази нощ. Това е друго. Мислиш, че имам нещо общо със смъртта на Хю Скот. Много криминалета четеш, Тери. Наистина ли ти приличам на хомосексуалист-психопат? А ако бях, щях ли да се държа така с теб?

Тя издърпа ръката си от неговата, загубила ума и дума. Остави пълната чаша, грабна книгата и бързо тръгна към къщи.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

— Е. М. Форстър беше казал, че добрата книга съдържа начало, объркване и край. Естествено, имал е предвид хумористичната литература, която самият той е писал, където объркването обикновено е причинено от неправилната комуникация в човешките отношения. В криминалната литература е по-правилно да се каже, че има начало, загадка и край, но винаги съществува момент, в който героят, впуснал се да разгадава случая, е принуден да се изправи пред гатанка или мистерия извън всякаква логика. Може би убийството е станало в заключена стая; може би главният заподозрян се оказва намерен в библиотеката с прерязано гърло. Винаги има логично обяснение за тези събития, но често до него не се стига по логичен път.

Тери направи пауза и пак пи вода. Студентите бяха по-малко дори от предишната седмица. Някои от тях явно бяха решили, че криминалният жанр не е лесният избор, който тя им бе обещала. Не можеше да ги вини. В края на миналата лекция беше раздала списък с книгите за прочит — макар да го бе направила възможно най-кратък, предметът изискваше всеки сериозен студент да прочете поне двадесет романа за няколко седмици. Изведнъж осъзна, че поезията е значително по-привлекателен избор.

— Преди ви направих аналогия между детективите и рицарите от средновековните романи — продължи Тери. — Но както криминалният, така и рицарският роман имат нещо общо с други традиционни произведения — приказките. Когато детективът се сблъска със загадъчното убийство в заключената стая или рицарят е пленен с магически пояс, те са в почти същото положение, в каквото се намира приказният принц, който трябва да отговори на загадката на вещиците, преди да освободи своята любима.

Нека разгледаме по-подробно един класически криминален роман. Миналата седмица всички трябваше да прочетете „Скандал в Бохемия“, първия разказ от книгата „Приключенията на Шерлок Холмс“. — Тери взе своя екземпляр и на висок глас прочете първия

абзац от книгата. — „За Шерлок Холмс тя е винаги Жената. Рядко съм го чувал да я споменава под друго име. В очите му тя засенчва и превъзхожда всички представителки на своя пол. Не че изпитваше някаква емоция, подобна на любов, към Айрън Адлър. Всички емоции, и особено любовта, бяха чужди на студения му, прецизен, но възхитително уравновесен ум. Мисля, че той беше най-перфектната машина за наблюдение и разсъждение, която светът беше виждал. Но като любовник, вероятно би се поставил на погрешно място.“ Някакви коментари?

Настъпи дълга мъчителна тишина. Тери потърси с поглед някого, когото да посочи, и видя Емили Харис, момичето, което бе донесло цветя за Хю.

— Емили? — каза тя.

Като се изчерви цялата, Емили каза:

— Не ми звучи възхитително уравновесено.

След като Емили започна, се намесиха и други студенти, които явно счетоха, че с нея се спори по-лесно, отколкото с Тери.

— А може би Уотсън ни показва своите противоречиви чувства към Холмс — предположи пъпчиво момче в спортна риза. — Тази фраза — „погрешно място“, звучи така, сякаш е банков чиновник. И защо Уотсън казва „мисля“? Щеше да е почти същото, ако беше казал „по мое мнение“.

— Един момент — намеси се Тери. — Внимавайте, да не проектирате своите собствени ценности върху Конан Дойл. В наши дни не одобряваме хора, които отричат своите емоции, но в 1900 година това се е считало, ако не за нормално, то поне за смело. Същественото е дали, когато изобразява Холмс и Айрън Адлър като пълни противоположности, писателят го прави, за да има книгата интересно начало или е използвал елемент от митовете? Просто се чудя дали можете да направите сравнение между отношението на Холмс към жените — а Айрън със сигурност символизира своя пол, тя е Жената — и отношението на средновековните рицари, като Говен, например, към нежния пол.

Студентите гледаха с празни погледи. Един или двама свиха рамене и пак насочиха вниманието си към записките, които водеха.

— Добре — каза непоколебимо Тери — нека го направим заедно.

След края на лекцията, докато студентите отегчено си прибираха нещата в раниците и чантите, а Тери си подреждаше бележките, към катедрата се приближи едно момче. Беше Едуард, който бе дошъл в курса на мястото на Хю. Тя насърчително му се усмихна.

— Лекцията наистина беше невероятна — отбеляза той.

— Благодаря ти — каза изненадана Тери.

Той не бе взел участие по време на лекцията — може би се притесняваше да говори пред другите, тъй като бе изостанал от тях с една година.

— Смятам да запиша криминалната литература като специален предмет и се чудех... Бихте ли могли да ми давате допълнителни консултации? — попита той.

— Разбира се, с удоволствие — отвърна Тери. Това бе повече работа за нея, но допълнителните пари щяха да ѝ бъдат от полза: университетската тарифа за една консултация бе доста по-висока, отколкото за четене на лекции. — Кога искаш да започнем?

— По-късно — каза Едуард. — Сега изучавам романтизма с Брайън Идън и съм доста зает.

Тери въздъхна.

— Добре, когато свършиш с доктор Идън, защо не ми оставиш бележка — каза тя язвително. Той леко се смути и това беше логично; в края на краищата грешката не беше негова, че му преподава най-известният специалист по романтизма в университета.

— Добре — отвърна Едуард и си тръгна.

Този следобед, докато работеше вкъщи, Тери чу почукване и щом отвори вратата, видя микробус на „Интерфлора“, който ѝ достави огромен букет червени рози.

— Прекрасни са — каза тя и ги взе.

— В букета има бележка — каза шофьорът, — но няма име. Просто написахме това, което той ни продиктува.

Тя инстинктивно усети, че бяха от Брайън Идън, а не от Ричард. Когато видя бележката разбра, че е права.

„О, Розо, болна си ти!“ — беше всичко, което беше написано на бележката.

Тя се обади на Ричард в управлението.

— Здравей — каза той предпазливо, когато чу гласа ѝ.

— Искаш ли довечера да вечеряме заедно? — предложи тя.

— Звучи страхотно. В момента имам работа, но към девет ще се освободя.

— Ричард...

— Да?

— Днес не си ми пращал цветя, нали?

— Не — каза той озадачен. — А трябваше ли?

Тя се засмя.

— Знаеш ли какво харесвам в теб?

— Хм. Да?

— Фактът, че изобщо не си романтичен.

— Моля?

— Не се тревожи, ще ти обясня, като се видим.

— Бексъндейл иска да те види — каза Джейн Хюс, като подаде глава през вратата. — Каза, че било спешно.

Джъдълър изпъшка. Повикване от директора рядко означаваше похвала.

— Предай му, че след пет минути съм при него. Но всъщност май е по-добре да отида веднага.

Той мина през оперативната стая, която още бе пълна с хора, въпреки че приближаваше осем. Сега се обсъждаше процедурата за издирването и старателното изключване на хора от двете убийства, които са били наблизно в момента на извършването им, но които не изглеждаха подозрителни: гостите на партито в случая на Хю Скот, хората в автобуса в случая на Клив Тривиян.

Той тежко изкачи стълбите до великолепия кабинет на шефа, почука на затворената врата и изчака за отговор. Независимо от неотдашните опити да се модернизира полицията с въвеждането на консултанти, които да говорят за нови концепции, като „отворено ръководство“ и „работа в колектив“, шефът му бе от старата школа. Той носеше униформата си винаги когато бе възможно; всички, освен най-старшите му офицери, бяха длъжни да почукат на вратата, преди да влязат, и да му отдадат чест, преди да кажат каквото и да било.

— Искали сте да ме видите, сър.

— А, Ричард. Имаме ли нова информация по двете убийства? Някакви новини от лабораторията?

— Да. Намерихме вълнена нишка на обещата на Тривилиан, която е вероятно от вълнена войнишка шапка. В центъра на града има няколко магазина за военни стоки, които ги продават най-вече на студенти и спортисти. Попитахме и военната полиция в лагера Хедингтън дали можем да поговорим с някои подразделения. Намерихме и кожа под ноктите му, на която направихме ДНК тест. Резултатът ще е готов след няколко дни, въпреки че трябва да проверим дали не е на приятелката му.

— Има ли връзка между двете убийства?

— Червилото ни навежда на мисълта, че има. Същата марка, същият цвят. Съдебният лекар е сто процента сигурен, че е същото.

— Уверени ли сте, че мотивът е бил сексуален?

— Толкова, колкото можем да бъдем за каквото и да било, сър — каза Джъдлър, като не знаеше докъде щеше да стигне този разговор.

— Но все още нямате представа кой може да бъде?

— Не, сър.

— Ясно — кимна директорът. — Питаха ме докъде сме стигнали по случая и точно това им отговорих. Цивилни и униформени полицаи ще преобърнат всички свърталища на гейове, кръчми, клубове, вили, къщи на регистрирани нарушители на закона. Да видим дали няма да изкараме този извратеняк отнякъде.

— С цялото ми уважение, сър, аз не съм сигурен, че това е най-добрият вариант — каза предпазливо Джъдлър. — Най-голямата ни надежда да намерим връзка между двете убийства е да открием някой, изнасилен от същия тип, но оцелял. Ако нападнем хомосексуалното общество, те изобщо няма да искат да ни сътрудничат.

— Досега не са ни помогнали кой знае колко. Получиха своята възможност. Не можем да позволим това да се проточва повече. — Бексъндейл се изсмя кратко и дрезгаво.

На следващия ден обедните посетители на „Шотландското пони“ бяха стреснати от хайка полицаи, проверяващи редовните клиенти, повечето от които бяха там за по едно питие или просто да хапнат

нещо. Тоалетните бяха претърсени, а после всички бяха транспортирани до полицейския участък, за да бъдат проверени техните адреси и досиетата им за предишни провинения. Същото нещо щеше да се случи тази вечер в „Ковън“, за изумление на неговата предимно студентска хетеросексуална клиентела. Хората с предишни арести за някаква хомосексуална дейност навсякъде в Оксфорд щяха да бъдат разпитани, но те бяха толкова много, че часовете за разпит трябваше да се уговарят няколко дена предварително.

Бяха извършени арести, макар и само на непълнолетни за употреба на алкохол.

Отидоха в ливански ресторант в Джерико и ядоха пикантно ястие с червено вино.

— Откъде знаеш, че цветята са от Идън? — любопитства той. Не искаше да я връща на темата за нейния съсед, но бе прекалено уморен, за да бъде дипломатичен. — Всеки би могъл да избере този цитат.

— Той е от известна поема на Блейк. Представител на Романтизма — поясни Тери, като видя неразбиращия му поглед. Тя изрецитира:

*О, Розо, болна си ти!
Невидим червей,
лятящ в нощта,
в небивала буря*

*бе намерил леглото
на пурпурния екстаз:
и тъмната му тайна любов
твоят живот разруши.*

— Е, какво означава това?

Тя помисли, преди да отговори.

— Съществуват две интерпретации — каза накрая тя. — Първата, традиционната, е за загубата на сексуалната невинност.

— Наистина ли? — попита той изумен.

— Розата е традиционният символ на чистотата и девствеността — обясни Тери. — Червеят — това е пенисът, който лети в нощта, защото идва в момент на морално: затъмнение. Леглото на пурпурния екстаз е леглото на девицата, където тя е загубила девствеността си, изцапано с кръвта ѝ.

— Дявол да го вземе — Той поклати глава. — Интересно как ще интерпретираш вземането на показания без съгласието на обвиняемия.

Тя не обърна внимание на забележката и продължи:

— Обаче един известен критик наскоро предположи, че означава точно обратното, и това е гледната точка на хората, които го четат в наши дни. Последователите му — между другото, името му е Улф Манковиц — я разглеждат като поема, в която се разкрива колко сексът е пълен с наслада, докато не се опорочи от обществената вина. Розата представлява женския полов орган, а невидимият червей е вината и потайността, с които светът я подхранва; оттук и изразът „тайна любов“.

— Два пъти дявол да го вземе! Това не ти ли прилича на двама адвокати, които спорят върху две различни версии на фактите?

— Предполагам, че да.

— Но защо трябва да означава, което и да е от двете? Защо не може да бъде просто поема за червей, който яде роза? Звучи логично. Червеят може да е невидим, защото е малък, не защото е метафизичен символ. Леглото на пурпурната наслада може да е само цветна леха. Червеите ядат рози — те ги обичат, оттук и тъмната „тайна любов“, а розата умира, така че няма повече екстаз.

— Случаят е приключен — пошегува се тя. — Загадъчното убийство на розата накрая е разкрито: бил е червеят.

— А защо не? — настоя той. — Защо всичко трябва да е притча, която значи нещо друго?

— Всъщност ти си напълно прав — съгласи се Тери. Мисля, че хората като Блейк просто са писали за конфликтите около себе си. Ние, преподавателите, сме тези, на които им трябва различни тълкувания.

— Това да не е онзи Блейк, който е казал, че е по-добре да извършиш убийство, вместо да го потискаш вътре в себе си?

— Да. „По-добре да убиеш бебето още в люлката, отколкото да подхранваш неизпълними желания.“ Чувал ли си това?

Той кимна.

— Един студент, когото арестувах, защото рушеше фонтана, ми го цитира. Мисля, че го попитах къде е живял този Блейк. Каза, че съм щял и него да арестувам за подстрекателство.

— Хм. Във всеки случай Блейк може и да не е имал предвид точно убийство. Може да се разтълкува по два начина. Единият е, че е по-добре да излезеш и да убиеш някого, отколкото да потискаш в себе си неизпълненото желание за убийство, което е явното значение, а другият, не подхранвай неизпълними желания — убий ги в зародиш, преди да са станали наистина опасни.

— Въпрос на тълкуване — въздъхна той.

— О, това е нищо — увери го тя. — Трябва да видиш как структуралистите биха го изтълкували.

— Защо Идън ти е изпратил букет с рози? Какво е имал предвид? Тя се замисли за момент.

— Има някакво значение, а има и бележка — каза тя. — В този контекст — контекста на нашите взаимоотношения — значението на поемата е: не позволявай на тази тъпа идея, че съм убиец, да те изяде, както невидимият червей е изял розата. Червеят е подозрението, а аз съм розата, както виждаш.

— А бележката?

— О, това е лесно. Казва ми, че иска да спи с мен.

Като извади кредитната си карта на масата, Ричард махна на келнера.

— В такъв случай — каза той. — О, Розо, болна си ти.

Но в леглото тази вечер нямаше нито пурпурен, нито някакъв друг екстаз. Ричард се стараеше да я задоволи след спречкването им, но беше уморен. Неговите пръсти галеха клитора ѝ, но по-скоро сякаш я мажеха с крем, отколкото да ѝ доставят удоволствие. Усетила, че той се бави и я чака да свърши, тя обмисляше дали да не симулира оргазъм, но мразеше да го прави. Дори когато умът ѝ подсказваше, че това е най-простото решение, то винаги ѝ изглеждаше, като подчинение. Тя се напрегна, като стенеше и го милваше, докато той се предаде и стигна до доста измъчен оргазъм.

След миг той заспа все още вътре в нея. После тя го отгласна от себе си, като извади пениса и разля вече студената течност по

венериния хълм и бедрата си.

Стана да се измие, но чу стенания, които долитаха от градината. Беше топла вечер и прозорецът беше отворен. Първата ѝ мисъл беше, че някой ги е чул и сега имитираше звуците, които тя бе издавала. Ядосана, тя се приближи към цепката между пердетата и погледна.

Нощта беше тъмна, но имаше обилна лунна светлина, за да види двете фигури в градината на Идън, голите им тела, фосфоресциращи на тревата. Позна Карла по червената коса и снежнобялата кожа. Тя бе възседнала мъжа и го закриваше с тялото си, така че на Тери ѝ трябваше известно време да разпознае Брайън. Докато ги гледаше, Карла изви гръб с нежен стон и се притисна плътно към него: миг по-късно неговите бедра се повдигнаха и се склучиха около нея, докато той, треперейки, на тласъци свърши в нея, Тери се отдръпна бързо назад, като се чудеше дали са я видели. След това, поддавайки се повече на яростта, отколкото на смущението си, затръшна прозореца и го заключи.

ОСЕМНАДЕСЕТ

Тери прекара сутринта в работа над списъка с книги. Но разбра, че ѝ е невъзможно да се съсредоточи. Мислите ѝ постоянно се връщаха към Брайън Идън.

Докато се напрягаше над един особено високопарен пасаж от „Мит и метафора: Конан Дойл и новият атеизъм“, тя реши. Затвори книгата и взе изследването на Идън за Шели.

Отвътре на задната корица бе поместена самодоволна снимка на автора и кратка бележка от издателя. „Д-р Идън е известен критик и тълкувател на Романтизма. Преподавател в университета «Сейнт Мери», самият той е автор на два тома поезия: «Булдозери» (1978) и «Големият химн» (1981), а също така на многобройни критики и документални филми...“

Това беше интересно. Тя не бе предполагала, че той самият е поет. Неуспял поет, направил вероятно голяма пауза след последната си публикация. Естествено, прекалено развит за възрастта си, за да публикува толкова млад. Зачуди се какво го е накарало да спре.

Като прелистваше книгата и търсеше нещо, което би могла да свърже с писмата, тя попадна на пасаж, описващ смъртта на Шели. Сбърчи чело и зачете с нарастващ интерес.

Брайън бе цитирал описание от Едуард Трелоуни, един от приятелите на Шели. Шели се удавил, когато неговата лодка попаднала в буря край бреговете на Италия. Трелоуни и Байрон са наблюдавали разположението на тялото:

„Три бели кола бяха забити в пясъка да отбележат гроба на поета, но понеже бяха на едно и също разстояние един от друг, трябваше да изкопаем допълнително още три ярда по протежение на тяхната линия, за да сме сигурни, че гробът е вътре в този участък. Отне ни около час да стигнем до него.“

Сепнахме се от глухия звук на лопатата, която удари нещо твърдо и се разтресе; желязото се бе забило в череп и не след дълго се откри и самото тяло. То бе посипано с вар; този факт или разложението бяха причината да е оцветено в ужасен мастиленосин цвят. Байрон ме помоли да запазя черепа за него; но като си спомних, че в миналото той бе използвал един за чаша, реших, че Шели не бива да бъде оскверняван... Трупът бе преместен в пещта. Бях взел мерки да има повече дърва, защото следвах моя опит от предния ден, в който се опитахме да изгорим един труп на открито. След като огънят се разгоря, повторихме церемонията от предния ден; над тялото на Шели се изля повече вино, отколкото той бе изпил през целия си живот. Примесено с олио и сол, то направи огъня бляскав и игрив. Жегата от слънцето и огъня бе толкова непоносима, сякаш атмосферата трептеше на вълни. Трупът падна и се отвори, а сърцето се оголи. Предната част на черепа се отцепи там, където бе ударен от лопатата; мозъкът буквално закипя, щом задната част на главата бе положена на нажежената скара на пещта, като вреше и бълбукаше, сякаш беше в казан. Това продължи дълго.

Байрон не издържа тази сцена, тръгна към брега, решил да поплува до Боливар. В каретата Ли Хънт припомни, че... единствените неща, които не бяха унищожени, бяха няколко кости, челюстта и черепът, но това, което изненада всички, беше, че сърцето остана цяло. Грабнах тази реликва от пламтящата пещ и ръката ми силно обгоря; никой не ме видя, иначе щяха да ме поставят под карантина.“

Тери потръпна, като се замисли над току-що прочетеното. Според този разказ, никой не би могъл да направи маска от тялото на Шели.

Ами ако маската в хола на Идън не бе на Шели, то тогава на кого беше? На някой друг двадесетгодишен мъж с красиво женствено лице... мили боже, би ли могла да е на Хю; Скот? Не... прекалено

много хора щяха да я разпознаят. Тогава можеше да е на някоя от неговите предишни жертви.

„Не знаеш дали има предишни жертви — чу тя спокойния, логичен глас на Ричард в главата си. А дори да се окаже, че е маска на студент, това не е доказателство, че Идън е отговорен за смъртта му.“

— Глупости — каза тя на глас.

„Казах ти да не се тревожиш, че Брайън Идън е убиецът. Проверихме го много щателно“ — проехтя гласът в главата ѝ.

Но ти сгреси толкова пъти, помисли си тя.

След като взе решение, тя ритна „Мит и метафора“ под леглото. Щеше да подреди всичко веднъж завинаги.

Грабна телефонния указател и намери номера на хотела в Бирмингам „Хайят“, хотела, в който Джъдлър каза, че Брайън е прекарал нощта на убийството. Помоли да я свържат с организатора на конференции и след няколко минути музика на Вивалди весел глас каза:

— Джилиан от „Бирмингам Хайят“, с какво мога да ви бъда полезна? — това беше изречено с умела, опитна лекота, която заличаваше всяка следа от личността.

— Казвам се Тереза Уилямс и съм от Оксфордския университет — обясни Тери, като наподобих гласа на жената от другата страна на линията. — Пиша доклад за конференцията, която се е провела през февруари и исках да проверя някои от имената на участниците.

— Разбира се — каза гласът услужливо. — За коя конференция става дума?

Това беше по-сложно. Може би е било свързано с романтиците, но ако не произнесеше заглавието правилно, щеше да провали всичко. Момент, убийството беше извършено последния ден от учебната година, така че датата щеше да бъде в университетския ѝ дневник. Прелисти го бързо и каза:

— Тази на двадесет и трети февруари.

— Нека само да погледна — тя чу звука от пръстите, които пишеха на клавиатурата на компютъра. — Да, ето я. Кои имена ви интересуват?

— Всъщност само едно име: Брайън Идън. Имам документ пред себе си, в който пише, че е доктор Идън, и друг, в който е споменат

като професор. Чудех се коя от двете титли е имал по време на конференцията?

— Идън. Нека да погледна. Не, няма Идън.

Полазиха я тръпки.

— Сигурна ли сте?

— О, извинете. Грешката е моя. Ето го Идън. Тук пише доктор Идън.

Тери си отдъхна.

— Благодаря ви. Много ми помогнахте.

— Не можах да го намеря веднага — обясни гласът — защото гледах списъка с имената от датата, която ми посочихте, двадесет и трети.

— Какво имате предвид? — попита предпазливо Тери.

— Той очевидно не е бил тук последната сутрин. Някои го правят, пропускат последната нощ и си тръгват след вечерята, ако искат да хванат самолета или нещо друго. Но той със сигурност е бил тук през останалите дни на конференцията.

— В колко часа свърши вечерята този ден?

Един момент, моля — отново се чу писане. — По програма е трябвало да свърши в единадесет и тридесет.

— Благодаря — каза Тери.

— Няма защо. Приятно ми беше да ви помогна — гласът секна.

Значи Брайън не е бил там след единадесет и тридесет. Имал е достатъчно време да хване обратния влак за Оксфорд и да убие Хю Скот в ранните часове на следващия ден. Може да се е върнал дори по-рано, ако се е измъкнал по време на вечерята.

„И ако аз мога да разруша алибито на д-р Идън с едно просто обаждане, помисли си Тери, какво, по дяволите, е правила полицията?“

Тя седеше неподвижно до телефона и мислеше за порнографските писма. Ако имаше отговор на тази загадка, тя беше убедена, че това щеше да се отрази в текста, колкото и неясен да беше.

Несъмнено писмата разказваха някаква история, макар че каква точно, тя дори за момент не можеше да си представи. Беше все едно да се опитваш да разгадаеш сексуалните връзки на Шекспир по данни от неговите сонети, без да знаеш как са подредени, а освен това да се

съмняваш, че авторът им вероятно е бил умопомрачен или всичко е измислил. Тя обаче имаше предимство пред издателите на Шекспир — занимаваше се не с някакъв тъмен господин У. Х., а с някого, живял в тази къща.

Трябваше да научи повече за главния герой. Но как да стане това?

Като излезе от вцепенението си, тя изведнъж осъзна, че единственият изход буквално я гледаше право в лицето. Все още не беше боядисала стената, където бе монтиран телефонът; бележките и телефонните номера, които Хю и съквартирантите му бяха надраскали около него бяха още там, избелели, но се четяха. Тя се опита да ги разчете. „Х, обади се на Джейми.“ „Роло, Джон те търси, потвърди утре.“ „Доставки на пица — 351982.“ „Рожденият ден на мама — 18 януари.“ Надписите бяха осеяни с рисунки. Сърце между Хю и Анджи, лица от комикси, гола жена без глава, нарисувана доста талантливо, смешен паяк в мрежа от драскулки.

Окото на Тери забеляза нещо по-различно, една драсканица измежду другите: „Моля да обърнете внимание, че телефонният ми номер през ваканцията е Т. 01472 876549.“ Т. може би беше Триш, момичето, за което Джулия Ван Глат ѝ бе разказала. Това вече бе нещо.

Тя набра номера и почака, докато жена с груб глас вдигна телефона и отривисто изрече:

— Ало.

— Ало, аз съм приятелка на дъщеря ви от Оксфорд — каза Тери. — Последният телефонен номер, който ми остави, е този и се чудех дали не можете да ми кажете сегашния ѝ номер.

— Триш е в общежитието на университета — каза майка ѝ. — Има общ телефон в коридора. Изчакайте, докато звъни, накрая все някой го вдига. Имате ли химикалка да запишете? Ще ви дам номера.

Тери ѝ благодари, набра номера, който жената ѝ продиктува и зачака някой да го вдигне. Най-накрая се обади някакво момче и обеща да потърси Триш.

Обади се тя. Гласът ѝ представляваше меката версия на плътния глас на майка ѝ.

— Ало, кой е?

— Не ме познаваш — започна Тери. — Аз купих къщата, в която си живяла преди, къщата в Осни.

— Така ли? — гласът на Триш звучеше предпазливо.

— Не знам как да ти го обясня, но имам нужда да поговоря с някого за Хю. Открих някои неща, които вероятно са негови. Може ли да дойда да си поговорим за половин час?

— Нали не си журналистка?

— Не, готвя докторат в „Сейнт Мери“.

Момичето помисли за миг.

— Добре, защо не? Но те съветвам да не идваш тук. Аз ще дойда след час.

Междувременно Тери се чудеше с кого още да поговори. Реши, че си струва да опита с местните клюкарки Шийла Гибсън и Джулия Ван Глат. От двете Джулия изглеждаше по-близка с Брайън и Карла, както и по-недискретна. Тя пресече улицата и почука на вратата на Ван Глат, като се надяваше да я поканят вътре на кафе.

Вратата отвори Дорлинг, не Джулия. Беше облечен в гащеризон с цвят каки, целия опръскан с боя.

— Търся жена ти — каза тя — но не е спешно. Ще дойда по-късно.

— Спи — каза той. Тери повдигна вежди — беше късен следобед, но той не й даде повече обяснения. — Влизай. И бездруго исках да говоря с теб.

— Сигурен ли си, че не те безпокоя? — попита тя, докато вървеше след него.

— Тъкмо сложих чайника. Малко да ми почине ръката.

— От какво? — изгледа го Тери недоумяващо.

Дорлинг видя изражението на лицето ѝ и се засмя.

— Оцветявам илюстрациите. Това е отегчителна механична дейност, която включва китките, не мозъка.

— Разбирам.

— Моите издатели ме накараха да прегледам най-новата си книга за много кратко време — поясни той. — Това е една обикновена история, но те никога не са доволни. Продължават да настояват да направя героите по-тъмни. Оцветих ги с по-тъмен цвят, но след като ги прерисувах, се оказа, че са имали предвид тяхната мотивация. Казах им, че драконите нямат мотивация, но те не искат и да чуят. — Бяха

стигнаха до кухнята. Голямата чамова маса беше покрита с рисунки. Тери взе една. Беше още неоцветена скица с молив. Малък очилат дракон беше прегърнал едно момиченце. Рисунките бяха симпатични, нещо средно между примитивната простота на комиксите на „Уолт Дисни“ и нещо по-детайлно. Те напомниха на Тери за старите реклами на „Гинес“, които висяха в кръчмите.

— Значи това е Дики — отбеляза тя. Имаше драскулки по краищата на листа и тя завъртя главата си, за да ги разучи.

— Банковият ми мениджър е най-добрият ми приятел — съгласи се той иронично. Взе рисунката от ръцете ѝ и я сложи в купчината при останалите. — Страдам от параноя да не разлея кафе върху тях — извини се той.

— Не съм изненадана. Доста са добри.

— Е, ами — Дорлинг пренебрегна комплимента. — Това са истории, които наистина харесвам. Обичам да пиша за деца, те изобщо не се интересуват от литература, което ги прави по-прями като публика.

— Обаче нямаш собствени деца.

Той присви устни.

— Наистина ли можеш да си представиш Джулия като майка?

Когато тя не отговори, той добави:

— Извини ме. Не е честно от моя страна. Повечето от приятелите ни защитават единия или другия и след известно време човек забравя, че има такова нещо като неутрална партия.

Тери почувства, че той отклони въпроса ѝ.

— Имате ли някакви проблеми?

Той изглеждаше изненадан.

— Искаш да кажеш, че не си чула? Повечето от хората, изглежда, знаят всичко до последния детайл.

— Опитвам се да не участвам в местните клюки — каза тя неубедително. — До някаква степен и аз самата бях тяхна жертва.

Той се усмихна иронично.

— А, да. Чух за това. Хомофобия и други форми на истерия. Лесбийството е след магьосничеството по тази скала. Хубаво е, че не живееше тук по време на убийството, в противен случай щеше да бъдеш главната заподозряна. Опитвах се да го припишат на жена за известно време, нали знаеш.

От всички реакции относно нейната сексуалност, с които се беше сблъсквала сред съседите, тази иронично шеговита безпристрастност беше най-приятелска. Тя почувства, че Дорлинг ѝ стана симпатичен.

— Не казвай на никого — каза тя — но не съм лесбийка.

Имах кратко отклонение в тази посока, някои тук разбраха и, изглежда, ми излезе име.

— Със сигурност е по-добре да не казваме на Брайън — предложи той. — И бездруго така се е вгледал в тебе.

— Хм — въздъхна тя, но не искаше да смени темата.

— Всъщност точно за това исках да поговоря с теб — добави Дорлинг. — Онзи ден в кръчмата...

— Да?

— За какво беше всичко това?

Тя подходи предпазливо.

— Той ти е добър приятел, нали?

Той изсумтя.

— Едва ли. Някога бяхме приятели, но след като двамата с Джулия имаха своя малък флирт, връзката ни поизстина.

— Аха.

Той ѝ хвърли развеселен поглед.

— Дори не знаеше за това, нали? Ти наистина не участваш в клюките.

— Очевидно не — въздъхна тя. — Намерих някои неща, които Брайън е писал. Показах ги на полицията. Може би няма нищо в тях, но не съм сигурна.

— Нека ти кажа нещо за Брайън — въздъхна Дорлинг. — Този човек е чудовище. Отне ми много години, докато го разбера, но той е единственият човек, когото съм срещал, изпитващ маниакална нужда да контролира всеки, влязъл в полезрението му. Той е като черна дупка, която изсмуква светлината и никога не я пуска отново навън. Ако някога по някакъв начин се замесиш с него, това със сигурност ще те унищожи — той все още говореше със същия лек безразличен глас, но напрежението в очите му не можеше да ѝ убегне.

— Мислиш ли, че е способен на убийство? — попита Тери.

— Да.

Тя го погледна и той сви рамене.

— Искам да кажа, че е способен да го направи. Но то е различно от това да ме попиташ дали е убил Хю Скот. Тогава полицията разпита всички ни и беше доста изтощително. Човек можеше да предположи, че биха го разкрили, ако го е извършил.

— Разбирам — каза Тери.

Над тях се чу тропане. Вероятно Джулия беше станала.

— По-добре да си вървя.

— Но ще стоиш далече от него — настоя той.

— Разбира се. Предупреждението беше излишно, повярвай ми.

След като чу това, той изглеждаше удовлетворен.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Половин час по-късно Триш дойде. Беше хубаво момиче с много красива руса коса, толкова мека, колкото кашмирения ѝ пуловер, и перлено колие около врата си, бяло като прекрасните ѝ бели зъби. Можеше да бъде продукт на всяко от скъпите девически училища: начинът, по който отмяташе косата си назад, напомни на Тери за Джайлс Чокър. Тя вкара стар черен велосипед в антрето и го подпря на стената с умело движение, огледа се и се усмихна.

— Брей, я гледай. Едвам разпознах това място. Сега изглежда почти обитаемо.

— Благодаря ти — каза Тери и осъзна, че ѝ стана симпатична. Човек веднага можеше да види какъв е бил животът ѝ и какъв щеше да бъде за в бъдеще. Няколко години във Фулхам, работа в офис и разходка до провинцията през уикендите, после брак с банкиер, преместване в провинцията, където да отгледа децата си и да се грижи за кучетата си; синовете ѝ щяха да учат в старото училище на баща си, а дъщерите ѝ — изпратени в някое училище, което ѝ напомняше за нейното собствено. Но въпреки това от нея лъхаше искреност, която я правеше привлекателна.

— Искаш ли да разгледаш къщата?

— С удоволствие.

Тери я разведе.

— Това беше нашата стая — обясни Триш, когато стигнаха спалнята на Тери. После тя видя Гинес и котетата, сгущени на леглото и нададе радостен вик.

— О, Писи Галор, ето къде си била. Ти си станала майка.

Гинес я разпозна и се остави да бъде погалена.

— Толкова се радвам, че е добре. Толкова много я търсих, когато... когато всичко се случи, но тя просто беше изчезнала.

В това имаше логика: ако Гинес беше изгорена с поялника в нощта на убийството, тя вероятно е избягала. В момента, когато е събрала смелост да се върне, къщата вече е била празна.

— Защо пък ти? — попита Тери с любопитство. — Нали е била на Хю?

Триш седна на леглото и взе Гинес в скута си да я погали.

— Почти. Може да беше на Хю, но аз ѝ купувах храна, аз ѝ чистех, аз ѝ купих нашийник срещу бълхи, аз ѝ пълнех купата с ядене, хранех я и я пусках навън. Хю харесваше идеята за талисмана, но той изобщо не се грижеше за котката.

— Като всеки мъж — каза Тери със съчувствие. Триш я погледна с любопитство. Тери осъзна, че това беше грешка. Момичето не беше скрита феминистка. — Може би просто е бил мързелив? — предположи тя.

— Мързелив, егоистичен, безотговорен, антисоциален. Такъв беше Хю — въздъхна тя. — Да живеем заедно беше една от великите му идеи. Бяха близки с Роланд, моя приятел. Трябваше да бъде нещо като комуна без хипита. Щяхме да организираме празненства.

Интересна идеология за една комуна — помисли си Тери.

— Не се ли получи? — попита тя.

— Оказа се, че другите не могат да готвят. Нямах нищо против, но те дори не си миеха чиниите. И винаги аз излизах през нощта, за да купя тоалетна хартия, когато ни се свършеше. Роло се държеше добре с мен, но другите ме третираха като чистачка.

— Карахте ли се?

— Всъщност не. Хю ставаше страшен, щом някой се опиташе да се оплаче за нещо. Затова дойдох днес, като ми се обади. Всеки казваше колко готино момче бил, как пиел, как играел и как всички го харесвали. Е, аз не го харесвах.

Мисля, че беше отвратителен. Голямо облекчение е да мога да говоря с някого за това. Роланд още не иска да чуе и дума против него. Мисли, че е грях да се говори лошо за мъртвец.

— Имаше ли нещо, което той е направил, независимо че си била против? — попита Тери.

Триш се облещи.

— С кое най-напред да започна? Той много се разсърди, щом разбра, че аз не бях от неговите почитателки. Или например, когато веднъж се върна пиян и аз му се скарах, че е оставил мивката, пълна с мръсни чинии. Той извади своите чинии и се изпика отгоре им. Онзи

секс-маниак, приятелят му Джайлс, беше заедно с него и го подстрекаваше. Мислеха, че е смешно.

— Имаше ли много приятелки?

— Приятелки? — тя изсумтя. — Не приятелки. Предимно курви и момичета за една нощ. Не че не изглеждаше добре, но никога не излизаше с някоя повече от няколко седмици. Господи, да беше видяла повечето от проститутките, които излизаха от стаята му сутрин — тя смутено се засмя. — Веднъж беше с истинска проститутка. Някаква, която всъщност работеше в кухнята на университета. А и имаше връзка с жената на преподавателя.

— Карла Идън ли?

— О, господи — Триш се изсмя отново. — Ти знаеш?

— Спомняш ли си момиче на име Емили? Студентка първа година в „Сейнт Мери“?

Триш се намръщи.

— Не — тя помисли за момент и добави: — Не му харесваше фактът, че Роло и аз имаме стабилна връзка. Роло нищо не можеше да каже — той си мислеше, че това бяха просто лудории. Хю, например, се вмъкваше в стаята ни, без да чука, сякаш аз не бях там, и непрекъснато се майтапеше как щял да ме вкара в леглото си един ден. Като че ли щях да го направя. Просто трябваше да не му обръщам внимание — тя погледна Тери с любопитство. — Защо искаш да знаеш всичко това?

— Сложно е... отчасти, защото съм любопитна, но и защото намерих някои неща, с които не искам да безпокоя полицията, докато не разбере, че са свързани с убийството. Казах им за котката, но останалите неща са малко по-различни.

— Какви неща?

— Порнография.

Триш се изсмя.

— Порно списания ли? Всички четяха порно списания, дори Роло. Хю имаше малко скривалище в стаята си, където ги криеше.

— Ти нямаше ли нещо против?

Тя вдигна рамене.

— Имам трима по-големи братя и знам какви са момчетата. Нима смисъл да се опитваш да ги променяш.

— Би ли могъл някой от тях да е писал порнографски истории? Нали знаеш, нещо като читателските писма в списанията?

— Не мисля. Имам предвид, че това е наистина... — тя се опита да намери точната дума. Наистина е много тъпо. Не мисля, че някой от тях е приемал това насериозно.

— Разкажи ми за убийството — каза Тери, като промени темата. — Беше ли тук, когато се е случило?

— О, да. Всички бяхме тук — момичето погледна котката в скута си. — Бяхме организирали парти по случай завършването на семействата. Беше много импровизирано. Просто искахме да изпием алкохола, преди да се преместим. Както и да е, мълвата бързо се разнесе и понеже тази нощ нямаше други партита, дойдоха доста хора.

— Някой от съседите оплака ли се от шума?

— Тази стара чанта — съседката, дойде по едно време.

Ние намалихме музиката за малко, а после Ема, приятелката на Джайлс, я увеличи отново.

— Старата чанта? Карла ли имаш предвид?

— Не, другата съседка. Шийла. Винаги се оплакваше, но понеже приключваше договорът ни за наем, никой не го беше грижа дали ще извика полиция, или не.

— Заради това ли се изнасяхте? Защото договорът ви беше свършил?

Триш кимна.

— Всички получихме стаи в университета. Предимството на третата година. Ако Брайън и Карла се бяха оплакали, щеше да е по-различно, защото можеха да ни създадат проблеми в университета. Но Брайън беше някъде в командировка, а Карла дойде на партито.

— Карла е била на партито? Не знаех.

— Господи, май не трябваше да ти го казвам. Бях си легнала по това време.

— Това тайна ли е? — попита Тери.

Момичето изглеждаше объркано.

— Е ти всъщност знаеш. Защото... Карла и Хю... просто не трябваше да го разказваме пред журналистите.

— И не е било споменато на следствието. Университетът е поискал от полицията да не го разгласява и всичко се е потулило — Тери въздъхна. — В колко часа си легна?

— Към един часа. Трябваше да изхвърлим няколко човека от тази стая и понеже бяхме доста пияни, заспахме веднага.

— Знаеш ли какво е станало по-късно?

— След като Хю... след като беше намерен, ние всички разказахме за партито. Но не мисля, че нещо се е случило, което да е било свързано с убийството.

Още веднъж същото изречение, помисли си Тери, нещо се е случило, но не се притеснявай, не беше свързано с убийството. Тя се чудеше какво премълчава момичето.

— В колко часа свърши партито?

— Мисля, че към два часа. Трябва да попиташ някой друг за точното време.

— Преди малко спомена Джайлс. Този Джайлс, който живее от другата страна на улицата ли?

Триш кимна.

— Така че ако искам да разбера какво се е случило, като си легнала, мога да го попитам?

— Да, но не съм сигурна, че ще разговаря с теб. Хю беше най-добрият му приятел. Ходили са заедно на училище — тя се изкикоти, когато котката замахна към перлите ѝ. — О, много остри нокти. Обичаш ли котки?

— Джайлс ме помоли да се грижа за нея — каза Тери, като се примири с факта, че нямаше да изкопчи нищо повече от нея. — Но тя всъщност е твоя, вземи и котенцата, ако искаш.

— Не бих могла. Това е домът ѝ и ти очевидно си привързана към нея.

Когато Триш си тръгна, Тери прекоси улицата и позвъни на вратата на Джайлс. Не беше сигурна какво точно се надяваше да научи от него, макар че щеше да е интересно да чуе дали неговата версия за партито се различаваше от тази на Триш.

Никой не отвори, въпреки че отвътре се чуваше музика. Тя бутна вратата. Преддверието беше пълно с кутии и найлонови торби — някой или се нанасяше, или се изнасяше. Докато стоеше така, едно седемнадесетгодишно момиче слезе по стълбите, като носеше кашон, пълен с дрехи. Не се изненада особено, като я видя. Тери предположи, че беше чула звънеца и нарочно не му бе обърнала внимание.

— Здравей. Джайлс тук ли е? — попита я тя.

Момичето стовари кашона при другите и тръгна да се качва обратно по стълбите.

— Ще се върне по-късно — отвърна кратко.

— Ти си Ема, нали? Приятелката на Джайлс. Виждала съм те. На партито на катамитите.

— Права си наполовина — злобно отбеляза момичето.

— Моля?

— Да, казвам се Ема, но не съм му приятелка. Бившата му приятелка.

Изведнъж непроницаемата ѝ външност се пропука и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Извинете ме — тя се разрида и се качи по стълбите.

Тери я последва и я завари в спалнята, която беше покрита с дрехи.

— Скарахте ли се? — попита.

— Не — отвърна момичето и избърса очите си с ръкав. — Това е най-лошото. Той просто обяви, че съм му омръзнала. Каза, че съм била пречка да се среща с други момичета.

Тери си помисли, че е по-добре да не споменава, че самата тя беше едно от момичетата, с което Джайлс беше опитал да излезе.

— Имаш ли къде да отидеш? — попита тя.

— Живеех в общежитието на секретарския факултет. Ще трябва пак да се върна там. Копеле. Дори не ме предупреди.

— Може би все още е разстроен заради смъртта на Хю.

— А може би иска да ме премахне от пътя си — да не му се пречкам и той да изчука високомерната кучка.

— Карла ли имаш предвид? — Ема не отговори. — Изглежда, няма много почитатели наоколо.

Тя се изсмя фалшиво.

— Зависи дали говориш за мъже почитатели, или не.

— Виж — каза Тери. — Не знам дали знаеш коя съм.

Момичето кимна.

— Виждала съм те наоколо. Нали живееш в номер петдесет и седем?

— Точно така. Срещала съм Карла няколко пъти. Малко е сложно, но съм любопитна как е умрял Хю. Аз осинових котката му и тогава започнах да чувам разни противоречиви слухове за него. После

намерих някои неща и това ме накара да поискам да разбера какво се е случило. — Знаеше колко посредствено звучи, но ѝ беше писнало да лъже. — Така че всъщност дойдох да питам Джайлс какво се е случило в нощта на партито.

— Джайлс нямаше да ти каже нищо. Можеш да бъдеш сигурна.

— Защото е грях да се говори за мъртвец ли?

— Защото е доста объркан. А Джайлс мрази да се чувства объркан — Ема седна на леглото, като я гледаше с очи, зачервени от плач. — Обаче няма причина да не ти кажа. И бездруго доста хора го знаят.

— Беше ли там?

— Не през цялото време. Всъщност си тръгнах. Но Джайлс ми разказа после... Разбира се, всичко това се е случило преди убийството.

— Кое?

Ема намери пакет цигари и ѝ предложи една. Когато Тери поклати глава, тя каза:

— Опитвах се да ги откажа, но вече няма такава надежда — тя запали.

— Първо трябва да ти кажа, че бяхме много пияни — започна да разказва тя. — Беше последната нощ от семестъра, е, не и за мен, защото в секретарския факултет семестрите са по-дълги; но за всички останали беше последната нощ. Имаше много пиене, останало от забавата на катамитите, която бе отложена. Всичко беше доста спонтанно. Имаше много хора, които дори не познавахме. Но основното правило на тези партита е, че всеки е добре дошъл, стига да носи бутилка със себе си.

Тери кимна.

— Не трябваше да вдигаме много шум, заради съседите, но понеже всички се изнасяхме, на никого не му пукаше. Така че бяхме доста шумни, а и музиката беше силна. Хю беше във върховната си форма. Искам да кажа, че се перчеше, но никой нямаше нищо против. Такъв си беше Хю. Караше ме да се смея. Тогава около полунощ някой каза нещо за съседите, но Хю обясни, че не е проблем, защото птиченцето му живеело в съседната къща. Точно тази дума използва, „птиченце“, като че ли беше някаква голяма шега и започна да вика към спалнята на Карла да дойде. Тя се показа и те си крещяха един на

друг известно време — Ема си дръпна от цигарата и се намръщи. — Нали знаеш, флиртувах като луди и накрая той отиде да я доведе. Пренесе я през прага на входната врата, както е било при първобитните хора. Тя се държеше така, сякаш ѝ харесваше, галеше го по врата и го целуваше пред всички. Много хора знаеха, че е жена на Брайън Идън, но на нея май не ѝ пукаше — тя повдигна рамене. — Аз бях с едни приятелки и всички ние танцувахме. По някое време Хю и Карла се приближиха до Джайлс и си говореха да направим четворка. Нали разбираш, Джайлс и аз и Хю и Карла.

— Ти как се почувства? — попита я тихо Тери.

— Не бях във възторг — тя угаси цигарата си. — Джайлс казва, че само се правя на вода ненапита. Може и да е прав. Но със сигурност не исках да участвам в нещо подобно.

— Отказа ли им?

— Не веднага. Просто реагирах така, като че ли това беше някаква шега; поне си мислех, че беше, докато не разбрах, че никой от тях няма да отстъпи. Тогава казах на Джайлс, че може да се включи и се прибрах.

— Знаеш ли после какво се е случило?

— Дадох ми да разбере, преди да тръгна, че щяха да го направят и без мен — тя потрепери.

— Върна ли се на партито?

— Не. Джайлс си дойде след около час. Преструвах се на заспала, но не бях. Чувствах се толкова нещастна. Искам да кажа, знаех, че ми изневерява, но никога преди не се е перчел пред мен.

— Ами Брайън? Някой видя ли го?

Ема поклати глава.

— Беше заминал някъде онази вечер. Нямах да рискуват, ако той беше там.

— Кога после го видя?

— Върна се на другия ден. Бил на конференция или нещо такова.

— Разказа ли някой на полицията всичко това?

Ема сви рамене.

— Някой трябва да го е направил. Полицията вече го знаеше, когато разпитвах Джайлс.

Това обясняваше ли убийството? Тери се зачуди. Установи, че Брайън е имал благоприятна възможност да го извърши. Може би се е

върнал вкъщи неочаквано, заварил е Карла пияна, изчукана и е разбрал какво се е случило. Но какъв е бил мотивът? Възможно ли е да е убил Хю в момент на ревност и после да го е замаскирал като случайно сексуално нападение?

Тя остави Ема и се върна вкъщи дълбоко замислена. Не, имаше много пукнатини. Първо, ако ревността е бил мотивът, защо да убие Хю, а не Джайлс? Второ, Брайън и Карла са имали отворен брак. Ревността изглежда неправдоподобна в техния случай. И трето, ако Брайън е написал писмата, той вече е знаел, че Карла и Хю са имали връзка, и я е използвал да подхранва собствените си фантазии.

Но почакай за момент. Ан Байрес беше казала, че това, което искаме във фантазиите си, е същото, с което не можем да се справим в реалния живот. Ако Брайън не е знаел за Хю и Карла, ако е измислил писмата като чиста фантазия, тогава какви са били последиците, когато е открил, че линията между фантазиите и реалността се е размила. Това, което е рисувал във въображението си, се е случило без него, когато не е бил там. При човек със засилена нужда да контролира всичко, дори собствената си хомосексуалност, възможно ли е този факт да го е накарал да излезе от контрол?

Това беше по-приемливо. Това, което писмата показваха, беше силна вътрешна борба между хетеросексуалността и хомосексуалността, борба толкова потискана, че дори самият Брайън не я е осъзнавал. Когато е открил, че двама студенти са били с Карла в леглото, той изведнъж е разпознал хомосексуалните си наклонности. Неспособен да приеме чувствата си, се е върнал в стаята на Хю късно през нощта и зверски го е убил, като е позволил на себе си, чрез начина, по който го е убил, да изживее вид заместител на сексуалното проникване. Не е могъл да направи същото с Джайлс, защото Хю е спял сам; освен това Хю, а не Джайлс е бил подстрекателят.

Тя отиде до телефона и се обади на Джъдлър в полицейското управление. Разказа му всичко, което беше научила.

— Е, какво мислиш? — попита тя.

— Мисля, че си нагласила теорията си към фактите — каза той предпазливо. — Но има някои неща, които още не се връзват. Как писмата са попаднали в Хю?

— Може би ги е открил сам в списанието — отговори тя.

— Защо ги е скрил тогава?

— Защото в тях е ставало дума за съседите му. Той може би е мислел, че тя ги е написала, и ако я е харесвал, ги е приел като доказателство, че е била готова за любовна връзка.

— Тогава как да си обясним, че едното от писмата е било по-вражески написано от другите.

— Не знам. Това е подробност. Може би Брайън вече ги е подозирал.

— Проблемът е, че Брайън има алиби.

— Не, няма — каза тя бързо. — Обадох се в хотела и проверих. Пропуснал е последната нощ. Може да се е върнал, убил е Хю и после е изчезнал.

Настъпи дълго мълчание.

— Мисля, че е по-добре да дойдеш в управлението — каза накрая Джъдлър. — Има нещо, което искам да ти покажа. Не сега, че имам работа. Можеш ли да дойдеш в три?

— Ще дойда — обеща тя.

ДВАДЕСЕТ

Джъдлър закъсняваше. Тя чакаше пред офиса на полицейското управление „Сейнт Олдгейт“ вече четиридесет и пет минути. Когато той дойде, изглеждаше уморен и измъчен.

— Нямах много време извини се той. — Всички са заети с разследването на последното убийство. Имаше следи от кожа под ноктите на жертвата. Трябва да е одраскал убиеца. Веднага щом направим ДНК теста, всичко ще бъде въпрос на минути.

— Какво убийство? — попита озадачена.

— На млад мъж в Бартън. Бедното момче е изпратило преди това приятелката си до вкъщи.

— Защо не арестувахте Брайън Идън? — попита тя. Дори на нея гласът ѝ се стори писклив и обвинителен.

Джъдлър въздъхна.

— Виж, скъпа, Брайън не го е извършил.

Тя започна да се изнервя.

— Не ме наричай „скъпа“. Може и да не искаш да приемеш моето тълкуване на писмата, но поне можеш да ми повярваш, че Брайън не е бил на конференцията в нощта на убийството на Хю.

— Ти разпита ли го? Даде ли ти показания?

Тя се изчерви.

— Не се дръж надменно с мен. Това е твоя работа и ти го знаеш.

— Не се държа надменно, Тери, повярвай ми — той я гледаше, без да я разбира. На нея ѝ се стори, че мислите му бягаха някъде другаде. — Доктор Идън има алиби. Проверихме го. Както казваш, това ни е работата. Нашата работа, а не твоята.

— Алиби, което не е убедително — каза тя и удари от безсилие по масата.

— Когато каза, че ще помислиш за писмата — продължи той по-меко, — си представих, че седиш в някоя библиотека, а не превземаш града, като Агата Кристи.

Тя отново се изчерви.

— Проверявах фактите. Всеки, който проучва дадена ситуация, би направил същото. И като си говорим за проучване, какво стана с маската? Тя не е на Шели.

— Каква маска? — попита той озадачен.

— Той има една маска на стената отвътре на входната врата. Твърди, че е на поета Шели.

— А, това ли? Обясни ми, че е отливка на собственото му лице, когато бил млад. Какво общо има това с Шели?

Ядосана, тя си спомни какво се бе случило, когато разпозна маската на Шели. Идън ѝ се е подиграл.

— Причината да те извикам е, че исках да видиш това — каза Джъдлър и извади някакви листи от дебела зелена папка. — Алибито на Брайън Идън. Показания, над които се е закълел, и писмени клетвени декларации от свидетели. Всичко е проверено по два пъти. Не е разрешено да ти ги показвам.

— Защо не? — тя протегна ръка към листите, но той ги задържа за миг.

— Обещахме на университета, че ще го пазим в тайна.

— Половината Оксфорд знае за връзката на Хю с Карла — каза тя презрително.

— Така е. Но никой не знае за това. Хайде, прочети го. Но обещавай, че няма да го споменаваш извън тази стая.

Озадачена, тя взе първата страница и започна да чете.

СВИДЕТЕЛСКИ ПОКАЗАНИЯ НА КЪРТИС ФИШЕР, ЖИВУЩ В МАНЧЕСТЪР, УЛ. „ОСМИ ПАРК“, В ПРИСЪСТВИЕТО НА АДВОКАТА, ГОСПОДИН ХОУЪРД ГИЛ, И ПОДПИСАНИ ОТ ГОСПОДИН ФИШЕР.

От четири години аз и съпругата ми сме членове на освободена група възрастни, които се събират с цел секс за развлечение и отмора. Бяхме представени на тази група от преподавателката доктор Мери Симпсън от университета в Кембридж. Преди това се бяхме срещали с двойки със същите интереси чрез обяви в списания.

За първи път срещнах доктор и госпожа Идън на научна конференция през юли 1987 г. Доктор Идън и аз специализираме в една и съща област. Бяхме представени

един на друг от доктор Симпсън, която заедно със съпруга си беше правила секс със семейство Идън много пъти преди това. Правихме секс на нашата първа среща. След това се виждахме често, но не през равни интервали от време.

В нощта на 22 февруари доктор Симпсън, съпругът ѝ Джон Симпсън, жена ми и аз бяхме на конференция в Бирмингам. След последния доклад отидохме в моята стая, като преди това се бяхме разбрали да правим секс. Този път госпожа Идън не беше дошла. Макар че самотни мъже не бяха добре дошли на нашите събирания, жена ми и аз направихме изключение за доктор Идън, защото и двамата го познавахме и го харесвахме. Брайън Идън беше с нас, докато партито свърши около пет часа.

По съвет на адвокатата ми искам да посоча, че когато членовете на групата се срещат, не се правят плащания. Ние смятаме, че това, което правим по взаимно съгласие, си е напълно наша работа.

Прочетох показанията си в присъствието на полицейски служител и съм съгласен, че са точни и прецизно отразяват моите думи.

Подпис: Къртис Фишер.

СВИДЕТЕЛСКИ ПОКАЗАНИЯ НА ДОКТОР МЕРИ СИМПСЪН ОТ УНИВЕРСИТЕТА
„КЛАР“ В КЕМБРИДЖ И ПОДПИСАНО ОТ СЪЩАТА.

Познавам доктор Брайън Идън от 1977 г. и редовно участваме в групови секс-събирания с него, съпругата му, съпругът ми и някои други.

Около първи февруари Къртис Фишер, наш общ приятел, ми се обади, за да ме уведоми, че ще се проведе конференция в Бирмингам от 19 до 23 февруари, на която ще присъстват той и жена му. Уговорихме се да се видим тогава и аз позвъних на Брайън Идън, за да го уведомя за нашата среща и да го попитам дали ще дойде. Той се съгласи да дойде. Решихме да се срещнем последния ден

от конференцията, защото не искахме да пропуснем някои от докладите, а и да не клюкарстват другите академици. Последната нощ на конференцията някои винаги си тръгват по-рано, а и нямаше да забележат нашето отсъствие.

Срещнахме се в седем часа в стаята на Къртис Фишер, пихме вино и си говорихме около половин час. Аз правих секс с доктор Идън. Съпругът ми и Даян Фишер започнаха да правят секс и Къртис се присъедини към нас. Починахме си двадесетина минути и подновихме половите сношения. Този път доктор Идън не участва, но присъстваше. Щом Къртис и съпругът ми свършиха, Брайън Идън имаше полово сношение с Даян. После поръчахме храна на румсървиса и се облякохме набързо, докато чакахме да я донесат. После пак се съблякохме, за да се нахраним, преди да възобновим половите си контакти. Беше два часът през нощта. Сигурна съм, защото исках да поръчам още пиене, но си погледнах часовника и разбрах, че от румсървиса са приключили. Изкъпахме се един след друг. Това включваше още секс и беше поне пет, когато аз и съпругът ми напуснахме стаята. Тогава Брайън вече бе задрямал на леглото.

Прочетох показанията си в присъствието на полицейски служител и съм съгласна, че точно и прецизно отразяват моите думи.

Подпис: Мери Симпсън.

СВИДЕТЕЛСКИ ПОКАЗАНИЯ НА РОБЪРТ ЛИЙ, СЕРВИТЬОР, ПОДПИСАНИ ОТ СЪЩИЯ.

Работя в хотел „Риджънси Хайят“ в Бирмингам като сервитьор от три години. Нормалната ми смяна е от шест часа вечер до дванайсет и тридесет, като сервирам в ресторанта и разнасям поръчки по стаите. Като много други сервитьори, предпочитам да нося поръчки по стаите,

защото по-бързо получавам бакшиш. По тази причина се редуваме по списък.

В нощта на 22 февруари доставих в стая 507 поръчка, включваща бяло вино, скариди, шампанско и стриди. Бях помолен да донеса пет чаши. Поръчката беше взета в един без десет. Мога да потвърдя това, защото беше последната ми поръчка за смяната.

В стаята имаше пет човека. Когато влязох, всички бяха облечени, макар че една от дамите беше само по хавлия, а мъжете бяха без чорапи и вратовръзки. Помислих, че е заради горещината в стаята. Не погледнах никого достатъчно добре, че да мога сега да ги разпозная. Дадох ми пет лири бакшиш, който макар и голям, не е необичаен за този час на нощта.

Прочетох показанията си в присъствието на полицейски служител и съм съгласен, че точно и прецизно отразяват моите думи.

Подпис: Боб Лий.

Тери остави второто показание и погледна ледено Джъдлър. За момент тя беше толкова ядосана, че не можеше дори да говори. Накрая успя да каже:

— И ти си го знаел през цялото време? Знаел си го дори преди да дойда в Оксфорд?

— Да. Както казах, съгласих се да го пазя в тайна. Съжалявам, че това те е накарало да се притесняваш излишно.

— Ако някой беше загубил времето ти, както ти загуби моето — каза тя огорчено — щеше да си го арестувал.

— Опитах се да ти кажа — протестира той. — Непрекъснато ти повтарях, че не го е извършил той.

— Но не ми каза защо и как го знаеш. Никога не ми даде доказателство. Ти ме излъга.

— Не съм те излъгал. Беше поверително. Има разлика.

— Остави ме да вярвам в нещо, което си знаел, че не е истина. Според моята книга, това се нарича лъжа. И поради обстоятелствата си се явявал като мой защитник. С лъжа проникна в леглото ми, изчука ме

и после пак ми наговори лъжи. И всичко това, защото бях уплашена от Брайън Идън — тя се изсмя презрително. — Трябваше да съм уплашена от теб.

— Чакай малко — каза той почервенял.

Те се гледаха. И двамата знаеха, че тя преувеличаваше. И двамата знаеха, че думите вече бяха изречени.

— Аз лично се чувствам зле, като прочетох това тук — каза тя саркастично. — Доктор Симпсън е била доста подробна. Кой какво е правил, с кого го е правил и колко дълго е продължило. Обзалагам се, че ти и детективите ти сте си прекарвали чудесно. Щом ми задаваш въпроси, напомни ми да си взема и адвокат. Господин Фишер се е измъкнал доста по-леко.

— Съжалявам, че се заблуждаваш — каза той.

— Какво, по дяволите. Ти си полицай. Следващия път ще знам по-добре.

Настъпи кратко мълчание. Когато Джъдлър заговори, гласът му беше равен, емоциите бяха останали зад професионалното му безпристрастие.

— Да се върнем на писмата — предложи той — още ли мислиш, че твоята версия звучи правдоподобно?

— Сега това няма значение — сопна му се тя.

— На мен ми се струва, че обяснението ти е много просто — каза той, без да обърне внимание на забележката ѝ. — Той негодува, щом вижда, че жена му се чука с друг мъж, и започва да си фантазира същото. Написва фантазиите си и ги изпраща до любимото си списание. Малко е налудничаво, но не е човекът, когото търсим.

— Чудя се защо Карла е пропуснала онази нощ.

— Тя вече е имала Хю. Може би група ентусиасти на средна възраст не са били по вкуса ѝ. Хю е бил млад, като нея.

Тери внезапно си спомни, че на сутринта след партито на Брайън беше видяла две полуголи жени, които излизаха от къщата. Очевидно е имало някаква динамична сцена онази нощ.

— Сигурно ме смяташ за глупачка — каза тя с огорчение.

— Не е вярно — измърмори той.

— Има ли нещо твое в къщата ми? — попита тя ледено и се изправи.

— Тери — каза тихо той — знам, че се чувстваш глупаво. Ти си толкова интелектуално арогантна, че да се почувстваш глупаво е нещо, което не можеш да простиш. Но не виждам защо това трябва да променя връзката ни.

Тя поиска да каже нещо по-изразително, което да се запомни. Накрая всичко, което можа да измисли, преди да излезе, беше:

— Иди да чукаш Карла Идън.

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

— „За мен, както и за много други, четенето на криминални романи е вид пристрастие, както цигарите или алкохолът. Симптомите са същите. Първо, интензитетът на непреодолимата нужда — ако имам да върша някаква работа, трябва да внимавам да не попадна на криминален роман, защото веднъж щом го почна, не мога да работя или спя, докато не го свърша. Второ, неговата специфика — историята трябва да следва определени правила. (Много ми е трудно, например, да чета криминален роман, чието действие не се развива в провинциална Англия.)“ От кой известен поет е този цитат?

Вдигна ръка едно момче в средата на аудиторията, сега по-празна и от предишната лекция на Тери. Тя отбеляза, че винаги момчетата вдигат ръка. Той няма да познае отговора, но така или иначе ще опита. Момчетата никога не вдигат ръка, защото се страхуват да не сгрешат.

— Томас Стърн Елиът — рискува той.

— Добър опит, но не е верен. Като се има предвид какво ви казах предния път за Елиът. Не, това е У. Х. Одън в есето си „Виновният викарий“, написано, когато е бил професор по поезия тук, в Оксфорд. Това есе е едно от първите критически изследвания на криминалния роман. Това е негов опит да анализира „магическата функция“ на жанра, както сам той се изразява.

За Одън, както посочих, най-важният аспект на детективския роман е, че действието му се развива в определен вид общество. Донякъде това е така, защото е изискване на структурата му. Трябва да има тесен кръг заподозрени, така че един от тях, а не външно лице да е убиецът. Но Одън смята, че трябва нещо повече от това. За него обстановката, където се извършва убийството — била тя усамотена селска къща, селце или професионална група — представлява това, което той нарича „великото точно място“. Това е невинно общество и в него няма нужда от закони, докато убийството не покаже, че един от членовете му вече не е с чисти помисли. Тогава законът става реалност и всеки трябва да живее под сянката му, докато не бъде разкрит

виновният. С неговото залавяне невинността е възстановена и няма нужда повече: от закона. Много ли бързам?

Интересът на слушателите ѝ беше намалял. Едно момиче разтриваше китката си, изтръпнала от писането.

— Не трябва да се стараете да запишете всичко — каза тя отчаяно. — Аз само се опитвам да ви предам същността на различни идеи, до които са стигнали други хора.

Те я гледаха с празни, невиждащи очи. Е, да продължим с шоуто.

— От наблюденията Одън създава теорията си. Той засяга известното схващане, че криминалният роман ни позволява да споделим насилието в едно убийство с някого друго и да се освободим от него, като посочва, че в тези книги ние рядко виждаме убийството или насилието в сравнение с долнопробните трилъри на времето. Той ни внушава, че това, в което ние, читателите, всъщност участваме, е възвръщането на невинността. Необходимо условие в класическия криминален роман е накрая виновният да бъде отстранен. Ето какво казва Одън: „В реалния живот аз не одобрявам смъртното наказание, но в криминалния роман убиецът не трябва да има бъдеще.“ Така че, според него, криминалният роман е фантазия, в която се възстановява моралната невинност.

Той вижда криминалния жанр в основата си като протестантски и отбелязва, че процъфтява главно в протестантските страни, където не съществува традицията да се изповядваме пред свещеник. Някой може да си каже, че „Отец Браун“ на Честъртън опровергава това, но трябва дапомним, че Честъртън започва да пише „Отец Браун“, докато е още протестант, и по-късно става католик.

А сега да помислим за връзката между детектива и убиеца. Основно изискване на криминалния роман е детективът „да разреши случая чрез логическо умозаключение от безпристрастно изложените факти пред читателя“, според думите на Х. Р. Ф. Кийтинг. Помислете за момент върху това. Убиецът представлява яростта, а детективът — логиката. Следователно разгадаването на едно престъпление е спор между страстта и разума, също както при извършването на грях. Погледнато по друг начин, под логика разбирайте ред, стабилност, общество, а под ярост — хаос, анархия и индивид. Така ние се доближаваме до известните анализи на Ницше за произхода на гръцката трагедия, която той разглежда като родена от конфликта

между Аполон, бога на здравия разум, и Дионисий, бога на хаоса. В крайна сметка магическата функция на криминалния роман е повторното ритуално влизане в сила на този архетипен конфликт в човешката психика.

Тя виждаше, че интересът на студентите съвсем се загуби. Щяха да се чудят кой е Ницше, защото не беше англичанин. Да оставим писателя на криминални романи. Защо изобщо трябваше да го четат, както и всичко друго.

— Трето, нека помислим за самото престъпление. То обикновено е убийство, макар че „Лунният камък“ на Уилки Колинз, който Елиът нарича „Първият и най-добър криминален разказ“ е за кражба на бижута. Защо тогава трябва да има убийство?

Никой не вдигна ръка.

— Хайде — окуражи ги тя — всеки трябва да има някаква идея.

Те неловко се спогледаха един друг, като чакаха някой да изяви желание да каже нещо.

— Добре — каза най-сетне Тери — нека разгледаме някои от възможностите.

Два часа по-късно тя седеше в автобуса за Кембридж, сънлива от следобедното слънце.

Имаше само един начин да провери показанията, които оневиняваха Брайън за смъртта на Хю Скот. Трябваше да посети един от групата, която е била с него онази нощ. Тя избра Мери Симпсън, защото реши, че на нея ѝ е било най-трудно в полицията. Освен това в показанията си доктор Симпсън твърдеше, че познава Брайън много преди останалите. Тери искаше да разговаря с нея за миналото ѝ.

Докато автобусът напредваше в задръстването по магистрала М40, Тери прегледа двете книжки с поезия от Брайън Идън, които беше взела от библиотеката. Не знаеше какво търси, но подозираше, че всеки публикуван поет, който след това се е отказал от поезията, за да се прослави като биограф на други поети, трябва да има някаква история.

Двете книжки бяха съвсем различни. Първата, издадена, когато е бил още студент, и озаглавена „Булдозери“, беше повече от това, което можеше да се очаква от първа стихосбирка: преждевременно развита

дарба, плавен стих, но пълна с отзвучи на други писатели, наслоена с иронични пози и надути игрословици на млад мъж, който гори от желание да впечатлява. Втората — „Големият химн“, беше по-мрачна, но и по-лична. Стеснителната интелигентност на по-ранната творба беше преобразена в компактна: лингвистична игривост. Тя беше подобрата от двете книжки — по-малко повърхностна и прекалено самоуверена, но докато я четеше, тя си помисли, че долавя нарастващата колебливост към края на книгата, сякаш и тогава той се е опитвал да затвори своето проникновение в границите на формата. Стихотворенията ставаха все по-кратки и по-свободни по форма; той се опитваше да изрече нещата по-бързо, отколкото тя можеше да ги прочете. Макар че този сборник беше по-тънък от първия, тя видя от печатите на първата страница, че той е бил вземан от библиотеката само веднъж за четири години, докато по-достъпният първи том е бил вземан няколко пъти.

Повечето от стихотворенията във втората книжка бяха твърде трудни за разбиране от пръв прочит и се чудеше дали да хаби времето си да ги разгадава. Винаги беше предпочитала прозата пред поезията, защото се съмняваше в праволинейния идеализъм, който позволяваше на поета да превърне всяко нежно чувство в лирично стихотворение и всяка отделна жена в символ на нейния пол.

В самия край на книгата тя се натъкна на стихотворение, озаглавено „Песента на компанията.“

*Бяха четирима в леглото
и най-малкият каза: „Обърнете се“.
Ние всички се обърнахме*

и неочаквано се оказахме голи.

*Всички дрехи, целият разговор,
всичката любезност изчезнаха.
Нахвърляйки се един върху друг като животни,
които разкъсваха труп,
и всеки по реда си
беше нападан от глутницата.*

*Мъглявина от фрагменти:
пъп като възлестата уста
на балона, гривна, отпечатана
от чорап върху нежната кожа
на глезена, пенис, провиращ се
през деколтето на роклята.*

*Накрая страстта ни утихна,
допирът на кожа до кожа,
краката, преплетени като спагети,
предаваща се от ръка на ръка цигара.
Телата мълчаха.*

*И аз, станах отново аз,
видях с нарастващо ликуване
как всичко беше променено,*

*колко много знания и убеждения
бяха дошли и посипали челата ни
леко с праха си.*

Тери почувства как космите на ръцете ѝ настръхнаха и ги разтърка с раздразнение. Не можеше да понася такива псевдомистични глупости, но трябваше да си признае, че последните стихотворения съдържаха някаква музика, която говореше директно на тялото. Стана ѝ горещо и тя се почувства лепкава от пот; грапавата автобусна седалка боцкаше вътрешната страна на бедрата ѝ. Тя остави книгите до себе си, опря глава на стъклото и заспа.

Щом пристигна в Кембридж, се почувства замаяна. От автогарата тръгна към колежа „Клеър“; настроението ѝ се подобри от хладния вятър, който духаше откъм реката. Попита портиера във фойето за доктор Симпсън. Почувствала се привилегирована заради собствената си титла, тя каза, че иска да поговори набързо с доктор

Симпсън. Имаше късмет: доктор Симпсън беше на работа и беше свободна да се срещне с нея. Като следваше инструкциите на портиера през лабиринта от средновековни вътрешни дворове, накрая тя откри точното стълбище.

Не знаеше какво да очаква — може би някоя фатална жена, облечена предизвикателно и покрита с тежък грим. Но жената, която я посрещна, беше към четиридесетгодишна, ниска и кокетна, с къса коса и весели очи. Тери се почувства объркана.

— Извинете, че прекъсвам работата ви — започна тя — просто исках да ви задам няколко въпроса.

— Моля седнете. Винаги ми е приятно да помогна на аспирант — гласът на доктор Симпсън подхождаше на очите ѝ: хладни и излъчващи интелигентност. Тери пое дълбоко въздух и седна.

— Всъщност не става дума за академични въпроси. Дойдох от Оксфорд да поговорим за Брайън Идън.

Непроницаемите очи леко се разшириха, но добре изскубаните вежди над тях не издадоха никаква емоция, когато се повдигнаха въпросително.

— Прочетох показанията ви — каза Тери.

— Защо? — започна доктор Симпсън. Отне ѝ малко време да се окопити. — Как така сте прочели моите показания?

— Показаха ми ги поверително. Това е дълга история.

— Тогава какво да направя за вас? Изглежда, че сте в позиция, в която можете да питате каквото поискате — каза тя язвително.

— Няма да ви разобличавам, ако това имате предвид — каза Тери и се изчерви от яд. — Щом не искате да разговаряме, ще си тръгна — тя стана, но доктор Симпсън я накара да седне.

— Забравете това, което казах. Добре, питайте каквото ви интересува.

— Искам да знам как започна това нещо с Брайън?

— Нещо? Разбрах, че си аспирантка. Може ли да се изразяваш малко по-ясно?

— Имам предвид секса — каза Тери без заобикалки.

Доктор Симпсън кимна, отвори чекмеджето и извади пакет „Стивънсън“, преди да отговори. След кратко мълчание, тя предложи цигара на Тери, която също запали.

— Казваш секс — каза тя делово — но не започнахме със секса, или поне не само с него. Това беше преди осемнайсет години — тя хвърли поглед на Тери — тогава ти още си била в началното училище. Запознахме се в Оксфорд втората година от следването. Всички се интересувахме от романтиците. Групата ни се състоеше от високоинтелигентни хора, които си личеше, че един ден ще станат научни работници, художници или нещо такова. Не можеш да си представиш как успокоява това, когато три четвърти от студентите бяха идиоти. А може и да можеш. Не те познавам. Както и да е, ние бяхме неразделни и като такива решихме да основем клуб — тя смукна от цигарата, загледа се нанякъде и започна да си спомня.

— Как се нарекохте? — попита Тери с любопитство.

— Парнасиста. Като онези, които живеят в Парнас, планината на музите.

— Моля продължете.

— Брайън беше движещата сила. Имам предвид, всеки виждаше, че той беше по-специален. Не заради това, че беше по-умен от останалите. Той имаше особено качество — дори знанията му бяха винаги по-творчески, по-ангажирани.

Тери не каза нищо. След малко доктор Симпсън продължи.

— Идеята беше да възродим правилата на романтиците.

Да живеем с непорочни чувства, както е казал Кийтс.

— Но по онова време всеки е живял така. Секс, наркотици и рокендрол.

— Да, хората играеха това. Но нашето беше по-различно. Първо, ние бяхме интелектуалци. Стиховете на поетите звучаха в ушите ни. Както ни припомняше Брайън, само преди сто години тълпи студенти в Оксфорд са се бунтували срещу забраната на една поема от Суинбърн.

Във всеки случай това бяха седемдесетте, не шестдесетте години. Модата на хипитата беше отминала, всички ние учехме в консервативни средни училища и когато постъпихме в Оксфорд, ни беше останало само едно носталгично чувство, че сме пропуснали партито. Наистина доста експериментирахме. Дори в нашата групичка всички си сменяхме партньорите по няколко пъти всеки семестър, докато не стигнахме момента, когато всеки беше спал с всички. И всички се дрогирахме. Но разликата между нас и възпитаниците на

частните училища беше, че докато те смъркаха наркотици и пушеха марихуана, ние се дрогирахме с поезия и червено вино.

— И секс.

— И секс. Мисля, че имаше някакво чувство, че докато го правехме, ние просто играехме играта — доктор Симпсън се усмихна леко. — Не можеш да си представиш какво беше. Да се отърсиш от задръжките си, без да задържиш нищо. Сега младите са толкова сковани.

Тери извади книгата на Брайън Идън от чантата си, прелисти на последната страница и зачете на глас:

*И аз, станах отново аз,
видях с нарастващо ликуване
как всичко беше променено,*

*колко много знания и убеждения
бяха дошли и посипали челата ни
леко с праха си.*

— Всъщност той много добре е схванал усещането — отбеляза доктор Симпсън. Тя протегна ръка да вземе книгата и Тери ѝ я подаде. За известно време тя прелистваше страниците и кимаше, потънала в мисли.

— И какво правите сега — срещате се по хотели, конференции и т.н. Това трансцендентални преживявания ли са? — попита Тери. Думите прозвучаха по-саркастично, отколкото се надяваше, но събеседничката ѝ я беше подразнила със самодоволното си превъзходство.

Доктор Симпсън повдигна рамене.

— Може би не. Но ние правим това, което можем, за да поддържаме магията жива — тя хвърли бърз поглед на Тери. — Мисля, че знаеш какво имам предвид.

— Аз ли? — попита учудено Тери.

— Да ти. Занимаваш се с научна работа. Ние правим всичко в нашия живот, за да изживеем отново вълнението, което чувстваме, като четем за пръв път някой автор; да почувстваме онзи шок на

признаване, знанието, че някой друг в друго време е почувствал това, което чувстваме ние.

— Кой друг беше член на вашия клуб? — попита Тери, като не искаше да се отклонява от темата. — Естествено, не Карла, тя е доста по-млада от вас. Предполагам, че Брайън ви е запознал с нея по-късно. Ами Дорлинг Ван Глат и жена му?

Тя кимна.

— Да, Джулия и Дорлинг участваха. Разбира се, някои от членовете се отказаха. Срецнаха нови партньори, които не ни разбираха или се преместиха много далече и не можеха да участват. Но други, като мен, представиха партньорите си на групата, така че членовете останаха едни и същи.

— Брайън не пише само поезия. Той пише и порнография за жена си, как е обладавана от други мъже — каза накрая Тери.

— Наистина ли? Е, и какво? Винаги съм смятала, че, като се замисли човек, поезията и порнографията доста си приличат. И двете са крайни, стилизирани литературни форми. Ще го попитам дали мога да прочета някое от тези негови творения. Вероятно са добри.

— Този страхотен секс, беше ли само хетеросексуален, или смесен? — попита Тери нехайно и изпита удоволствие от шокираното изражение на жената.

— Никой от нас не е хомосексуален. Нямах да се получи, ако бяхме.

— Откъде знаехте, че сте хетеросексуални, щом никога не сте опитвали нищо друго? Не сте с много широки възгледи, ако нямаш нищо против? — Тери се пресегна и взе още една цигара. — Всъщност трябва да е било доста комично. Представям си картината на тези мъже на средна възраст с развяващи се ерекции, ужасени, че случайно могат да се докоснат един друг.

— Не е точно така — каза рязко доктор Симпсън.

— И Брайън Идън, докато прави секс с вас или с някоя друга, наблюдава какво правят останалите мъже. Особено какво й правят на Карла. Тя е най-дивата, нали? Обзалагам се, че може да го прави с няколко наведнъж. И се обзалагам, че изглежда фантастично, докато го прави. Това младо гъвкаво тяло. — Жената леко се усмихна, без да отговори, и Тери разбра, че бе намерила слабото й място. Е, по-добре да успокои топката. — Кога Брайън ви представи Карла? — попита тя.

— Преди четири години. Тя му беше студентка. Между другото, първата им брачна нощ празнувахме заедно. Бяхме около шестима в една стая в хотел „Рандолф“ — тя се усмихна при този спомен.

— Но Карла вече не идва на сбирките ви. Чудя се защо се е отказала от вашите малки оргии? Може би са ѝ доскучали?

Доктор Симпсън я изгледа триумфиращо.

— Какво те кара да мислиш така? Тя винаги идва с Брайън. Те са неразделни.

— Но не и в нощта на убийството — добави спокойно Тери.

Настъпи дълго мълчание, докато жената осъзнае грешката си.

— Това беше рядко изключение — каза най-после тя.

— О, няма? На Брайън му доставя огромно удоволствие да гледа, докато други мъже обладават Карла. Не би могъл да отиде без нея. Причината, поради която той твърди, че е бил онази нощ сам, е, че има свидетели, които да потвърдят, че Карла е била в Оксфорд.

Жената не отговори.

— Алибито, което му осигурихте, може да е било фалшиво. Нямахте да имате никакви угризения да го направите. Какво е казал Форстър? „Ако трябваше да избира кого да предам — приятеля си или родината, надявам се да имам смелостта да предам страната си.“ Точно така сте се чувствали по време на полицейското разследване. Вашата групичка е на първо място. Или е било още по-просто? В края на краищата, ако той е бил арестуван, дейността, с която сте се занимавали, щеше да бъде по всички вестници. По-добре една малка лъжа и да се осланяте на контактите на Брайън с полицията, че ще се потули всичко. И тъй като сте сметнали, че вашият скъп Брайън не може да извърши убийство, сте решили, че това няма никому да навреди.

— Мисля, че трябва да си вървите — каза ядосано доктор Симпсън. Тери реши, че нямаше какво повече да губи.

— Чудя се колко дълго Брайън ще иска да присъства на сбирките на парнасистите — размишляваше тя. — В края на краищата, привлекателността на зряла плът, дори в обилни количества, накрая ще избледнее. Виж какво е ставало с любовниците на истинските романтици. Били изоставяни без угризения в мига, когато поетите си намирали по-млади.

Доктор Симпсън вдигна вътрешния телефон.

— Охрана, моля — каза тя рязко. — Джон, при мен нахълта нежелана посетителка. Можеш ли веднага да дойдеш?

Тери потърси някаква фраза за финал.

— Между другото — започна тя — ние, лесбийките, предпочитаме думата „гей“ вместо „хомосексуалист“. „Хомосексуалист“ звучи старомодно в наши дни.

Тя се измъкна от стаята и слезе в двора, като внимаваше да не тича, за да не я забележат двамата портиери, които бързо минаха по стълбите покрай нея.

Сърцето ѝ още биеше учестено, когато стигна до автогарата. Сети се, че беше забравила книгата с поезия в кабинета на доктор Симпсън. Е, библиотеката щеше да мине и без нея. Тя влезе в една книжарница и си избра детективски роман. Още не можеше да проумее защо постъпи така с доктор Мери Симпсън. „Защото си кучка, бейби“, промърмори на себе си на глас и видя, че възрастната жена, която стоеше до нея, се отдръпна. Е, това беше вярно, тя беше кучка, особено с някои жени, и веднъж щом започнеш да напада, не знаеше кога да спре. Но това не беше цялата истина. Тя точно се настаняваше в автобуса, когато осъзна и още нещо. Малко ревнуваше. Отърси се от ревността, като се опитваше да се съсредоточи върху това, което току-що бе научила.

Алибито, което Джъдлър ѝ беше показал, може би беше низ от лъжи, а може би не. Нямахше начин да разбере. Какво беше казала на студентите си в началото на семестъра? Истината не опира до знания, опира до интуицията. Убеждение. Но как можеше да убеди някого в онова, в което вярваше? Изглеждаше ѝ безнадеждно твърдение. Академично погледнато, тя предлагаше интерпретация, а не доказателства, нещо, заради което биха я скъсали на държавен изпит.

Тя въздъхна и разгърна евтиния роман на първата страница с твърда решителност. Но в главата ѝ звучаха думите на Брайън Идън, написани преди неговата муза да го изостави; нежният ямбичен ритъм, така лесно запомнящ се, като поп песен, изпълнявана от хор... колко много знания и убеждения /бяха дошли и посипали челата ни/ леко с праха си.

Автогарата в Оксфорд беше в Глоучестър Грийн, точно зад ъгъла на университета „Сейнт Мери“, така че тя реши да се отбие, преди да се прибере. Във фоайето се спря, за да отвори пощенската си кутия, която беше препълнена с писма.

Повечето бяха рекламни проспекти, листовки за студентски представления и предстоящи концерти. Щом ги прегледа набързо, тя ги изхвърли в кошчето за боклук. Останаха само две писма. Едното беше бележка от Редж с информация, че представител на корпорация „Пенсънг“ беше в града, за да разговаря с университета за новия председател. Той я канеше на празненството, на което щеше да присъства представителят. Тери изохка. Трябваше да измисли някакво оправдание да не отиде.

Второто писмо беше по-дебело, подпечатано и с нейното име отгоре. Тя го отвори, като все още си мислеше за Редж и неговата корпоративна политика.

Писмото, което извади от плика, не беше адресирано до нея. Тя хвърли бърз поглед на първите няколко реда, когато осъзна какво чете.

„Скъпа Линзи“, като предишните.

Но този път тя прескочи сквернословията и погледна името на автора. Не беше Карла. Този път авторът беше друг:

„Тери, Оксфорд.“

— Лоши новини ли получихте, госпожице?

Беше портиерът, който пъхаше нови писма в кутиите до нея.

— Моля?

Той посочи писмото.

— Да нямате лоши новини?

Тя успя да се усмихне.

— Нищо важно. Видя ли кой го пусна?

— Съжалявам. Беше пълно с хора. Не е ли подписано? — той се опита да надникне през рамото ѝ, но тя го сгъна набързо и го прибра в плика.

Измърмори нещо пренебрежително и занесе писмото в библиотеката, където можеше да остане сама. Срецу нея на масата седеше млад студент, все още в спортен екип, дъвчеше химикала си и се мъчеше да преведе текст, който приличаше на руски.

Скъпа Линзи,

Аз съм двадесет и седем годишна жена. Разделих се със съпруга си преди шест месеца и се преместих в нова къща в Оксфорд. Новите ми съседни Брайън и Карла са приятни и симпатични. Те положиха много усилия, за да ме накарат да се почувствам добре дошла.

В нощта на моя рожден ден заедно посетихме местен ресторант и доста се напихме, преди да се върнем у тях и да започнем уискито. Към полунощ, когато разговорът се завъртя около секса, Брайън и аз се бяхме изтегнали на дивана, докато Карла седеше на пода наведена към нас. Тя приповдигнато обясняваше колко прекрасно е да духаш на някой мъж, като се впусна в подробности. С угълчетата на очите си можех да видя, че Брайън се беше възбудил, макар че се престорих, че не съм забелязала.

Казах на шега, че щом е такъв експерт, трябва някой път да ми покаже. Тя ме погледна право в очите, попита ме дали я предизвиквам и аз ѝ отговорих утвърдително. В този миг тя разкопча ципа на съпруга си и извади огромния му член. Беше толкова внушителен, колкото Карла беше казала, осем инча пулсираща плът, която тя започна да лиже и да гали. Брайън лежеше на канапето и стенеше от удоволствие.

Като забеляза, че очите му бяха затворени, Карла бързо ми направи знак да заема мястото ѝ, взе ръката ми и я сложи на члена му вместо нейната. Ние се разменихме, без мъжът ѝ да разбере. Докато прокарах езика си и пръстите си нагоре-надолу по пулсиращия ствол, както правеше Карла, тя стана и свали дрехите си. Имаше прекрасна фигура — тънка, с голям бюст. Тогава тя се наведе към Брайън и го целуна по устните. Като мислеше, че съм аз, той отвори очи и можете да си представите каква беше изненадата му, когато разбра какво беше станало.

Аз продължих да се занимавам с пениса му, докато Карла се обърна и той започна да я лиже и смуче. В тази позиция тя можеше също да достигне пениса му и ние двете се сменяхме да се любуваме на мъжествеността му,

като от време на време се целувахме една друга. Аз вече изгарях от желание и скоро не можех да спра да се галя през бикините си.

Щом видяха това, те станаха и насочиха цялото си внимание към мен. Съблякоха ме и ме целуваха навсякъде докато аз, лежаща на килима, се гърчех и стенех от удоволствие. Карла облизваше бедрата ми, което силно ме възбуждаше, после прокарваше език около клитора ми, така че щях да се пръсна. Най-накрая тя откри точката и започна да ме лиже, както може само една жена, и аз свърших с вик.

После се преместихме на давана. Брайън застава зад мен, докато Карла и аз направихме поза 69. След това тя го възседна, докато аз целувах красивите ѝ гърди. Накрая тримата се сгушихме и заспахме. Няколко часа по-късно се събудихме, за да повторим невероятния секс.

Оттогава прекарахме заедно няколко прекрасни нощи. Те ми признаха, че са търсели възможност да споделят за известно време сексуалния си живот с мен и аз съм щастлива, че я намериха.

Тери, Оксфорд.

Тя прочете писмото два пъти, сгъна го и го пхна в плика. Студентът срещу нея я гледаше, защото беше въздъхнала силно. Усмихна му се и се извини, но съзря веднага интереса в очите му. Тя погледна студено настрани.

Доктор Симпсън сигурно се беше обадила на Брайън Идън веднага след посещението ѝ. Това писмо беше начинът му да покаже, че я предизвиква на война.

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

Факултетът по психология беше точно зад ъгъла. Тя побърза да отиде там и попита дали Ан Байрес беше на работа. Имаше късмет. Професор Байерс беше там и нямаше лекции.

Тери последва указанията, които ѝ дадоха, и се качи на последния етаж, където най-накрая откри зала Г9. Тя почука и Ан отвори вратата.

— Тери, приятно ми е да те видя. Влизай, влизай. Мога ли да те почерпя едно кафе? Боя се, че машината не е хубава, но е по-добре от нищо.

Тери отговори, че няма значение, и си освободи място, където да седне всред разхвърляните книжа.

— Получих това току-що — каза тя без предисловие и подаде писмото на Ан.

Ан го прочете и погледна към Тери.

— И как се чувстваш?

— Бясна съм.

Ан се изсмя.

— Добре. Това е нормална реакция. Какво друго чувстваш?

— Малко съм изплашена — призна Тери. — Той е убиец и предполагам, че може да съм в опасност.

— Като казваш „той“, Брайън Идън ли имаш предвид?

— Трябва да е той — тя разказа за екскурзията си до Кембридж същата сутрин.

— Хм. Ако това ще те успокои, прочела съм доста фантазии и не бих казала, че той иска да ти направи нещо лошо за момента — тя ѝ подаде писмото. — Всъщност, тъкмо обратното.

— Какво искаш да кажеш? — попита заинтригувано Тери.

— С това писмо той се опитва да те впечатли.

— Какво?

— Говоря сериозно. Спомняш ли си как в писмата за Карла, открихме темата за позволенията? Е, тук той се опитва да ти даде

позволение. Мисля, че на едно ниво той действително се опитва да те привлече в неговия въображаем свят. Може ли пак да погледна писмото? — тя го прочете още веднъж. — Става въпрос за невинността. Когато той — или по-скоро „ти“ в неговия разказ — говори за „невероятния секс“, това е ключовата фраза. Забележи, че всичко се случва на твоя рожден ден. Подсъзнателно той мисли, че това е твоят подарък за рождения ден. Естествено, рождения ден са свързани с детството, най-невинната възраст, когато си център на внимание от страна на възрастните.

Тери се изсмя.

— Това е ирония. Невинността му или вината са точно нещата, които се опитвам да изясня.

— Ако не друго — каза замислено Ан — това поне доказва, че не е хомосексуален, както мислеше преди.

— Бисексуален, хомосексуален, каква е разликата?

— Но това доказва, че той дори не е бисексуален. Друг мъж не участва в сцената.

— Ами останалите писма? — сети се Тери.

— Миналия път, когато се срещнахме, аз ти казах, че ми е нужно повече време да го обмисля. Е, прекарах известно време в търсене на изследвания в тази област. И те потвърдиха моите подозрения. Докато е вероятно, че мъжът участва в групов секс, за да скрие хомосексуалността си, много голяма рядкост е — всъщност даже е немислимо — да си фантазира групови ситуации и да не използва въображението си за задоволяване на реалните си желания.

— Не съм сигурна, че разбирам това — поклати глава Тери.

— Защо?

Когато не отговори, Ан Байрес каза меко:

— Тери, може ли да ти задам личен въпрос?

— Разбира се.

— Възможно ли е да проектираш собствените си тревоги в тези писма?

Тери я погледна недоумяващо.

— Ти си погълната изцяло в четенето на тази сравнително открита порнография, като израз на вътрешната си борба между хомосексуалността и хетеросексуалността — каза Ан. — Понякога теорията ни казва толкова много както за този, който я прави, така и за

самия предмет. Съжалявам, не искам да си пъхам носа в личния ти живот.

Тери я гледаше със зяпнала уста. Беше толкова очевидно, толкова очевидно само по себе си.

— Господи, как не се сетих? — тя плесна с ръце. — По дяволите!

— Искаш ли да ми разкажеш? — подкани я Ан.

Тери въздъхна.

— Не. Да. След развода си имах връзка с една приятелка. Моята най-добра приятелка. Тя беше обратна. Предполагам, след като размислих, че затова е станала най-добрата ми приятелка. Може би подсъзнателно и аз съм обратна.

Ан издаде звук на несъгласие.

— Не се очерняй сама. Подсъзнанието не е измамник, който постоянно трябва да следим дали се държи неприлично. Може би просто си я харесвала.

Възможно е. Основната причина, поради която дойдох в Оксфорд, е да избягам от тази история.

— Хм. От нея ли се опитваше да избягаш, или от себе си?

Тери се засмя иронично.

— Предполагам, че и от двете.

— Може би си мислила, че лесбийката Тери ще остане в Лондон, а хетеросексуалната Тери ще дойде тук и ще започне на чисто. Нека да отгатна: когато си пристигнала в Оксфорд, веднага си намерила мъж и си скочила в леглото му, за да докажеш на себе си, че си хетеросексуална.

— Да — призна изненадана Тери. — Точно това направих. — Тя се сети как се беше хвърлила на Джъдлър. — По дяволите!

— Защо по дяволите?

Тя сви рамене.

— Не ми е приятно да мисля колко съм предсказуема.

— Както ти казах, не се критикувай. Няма нищо лошо да бъдеш предсказуем. Въпросът е как се чувстваш сега?

— Чувствам, че той не беше подходящият мъж — сподели Тери. — Ако трябва да бъда честна, търсех си причини, за да го разкарам още от началото — тя се замисли за миг. — Той е полицай. Мислиш ли, че исках да спя с него, защото той е човек, олицетворяващ властта?

— Нямам представа — каза Ан. — Ти как мислиш?

— Точно това казах за онова писмо с полицаите и бързата кола. Казах, че полицаите са били там, защото да правиш секс с полицай, който го иска, е начин да докажеш, че всъщност не си лош човек — тя се изсмя силно раздражена. — Толкова е очевидно, нали? Това не го е мислел Брайън, а аз.

— Не се ядосвай — пак я предупреди Ан.

— О, не, това ме притеснява. Просто недостатъчна ерудиция, това е всичко — тя направи гримаса. — Ако съм грешала относно писмата, ако Брайън просто не е хомосексуалист, тогава какъв е бил мотивът му да убие Хю Скот или да изнасили другото момче? Няма такъв.

— Хм. Мъжете, които изнасилват други мъже, не са непременно хомосексуални. Същото е като изнасилването на жена. По-скоро има връзка със силата и нуждата да причиниш страх към секса. Но ако Брайън не го е извършил, как се чувстваш в такъв случай?

— Глупаво.

— Имам предвид, какво изпитваш към него?

Тери сви рамене.

— Виждаш ли, трябва да ми простиш. Ти не си ми пациентка и дори не бих си помислила да ти предложа услугите си, но щом ми каза, че си отишла в Кембридж, за да провериш алибито му, не можех да не се зачудя дали неговата вина се опитваш да докажеш — Ан направи пауза — или може би неговата невинност.

— Тъхъ.

Откровенията започнаха да ваят толкова бързо, че Тери нямаше време дори да се изненада.

— Мислиш, че искам да бъде невинен, защото го харесвам.

Ан се усмихна леко.

— Професионалната ми квалификация представлява така наречената недириктна терапия. Не казвам на пациентите какво да мислят, а просто се опитвам да им позволя да мислят за себе си.

Тери се замисли за момент.

— Малко съм се вманиачила по отношение на него. Като го преследвам, за да открия доколко е замесен в убийството. Може би съм свързана с него по някакъв начин. Ако трябва да съм честна, винаги съм го намирала за привлекателен. Е, не точно привлекателен, не дори хубав, но намирам арогантността му и увереността му за

провокиращи. Една от причините това писмо — тя го взе и го прочете намръщено — да ме вбесява толкова е, че го намирам детско, манипулативно, нахално и сексуално. Намирам също и сценария, който описва... доста... — тя стисна юмруци. — По дяволите!

Ан слушаше, без да каже нищо.

— Имам предвид, че не го харесвам. Не ги харесвам и двамата. Той е егоцентричен маниак, тя обича да флиртува. Мисля, че са безскрупулни, да спиш със студенти е непостимо. И са толкова самодоволни.

— Ние харесваме както враговете си, така и приятелите си — отбеляза Ан. — Не можем да контролираме инстинктите си. Може би е доста арогантно от наша страна, дори да се опитваме.

Тери въздъхна.

— Не си първият човек, който ме обвинява в арогантност — тя махна с ръка, когато Ан започна да протестира. — Моят приятел, полицаят, ми каза същото. Може би затова дълбоко в себе си намирам Брайън Идън толкова интересен. И двамата сме арогантни копелета — тя се замисли за момент. — Но нали не трябва да сме снизходителни към инстинктите си? Дори да не избираме кого да харесваме, можем да изберем с кого да спим.

Ан кимна утвърдително.

— Абсолютно. Не ти предлагам да отидеш и да спиш с този мъж.

Тери мълчеше.

— И, естествено, не казвам, че не трябва — добави Ан.

Тери се усмихна унило.

— Може ли да ти предложи нещо? — попита Ан. — Забрави вероятното му участие в убийството. Докато не го направиш, никога няма да разбереш истинската му същност.

— И как да го направя?

— Само ти можеш да решиш какво да направиш. Ще намериш правилния път, ако го потърсиш.

Тери кимна замислено.

— Има още един човек, с когото трябва да поговоря — каза тя. — В зависимост от това, което той ми каже, ще знам какво да направя — тя стана, като за пръв път се почувства безгрижно от седмици насам. — Ан, не знам как да ти се отблагодаря.

Другата жена също се изправи, миниатюрна фигура сред всичките документи и книги в малката стая.

— Идвай да си говорим, когато поискаш. Затова са сестрите.

Тери направи крачка напред и я прегърна. Трябваше да внимава да не изсмуче всичкия въздух около нея, толкова ободрена се чувстваше.

Беше късно вечерта, когато се прибра в Осни. Остави нещата си, после пресече улицата и почука на вратата на Джайлс Чокър.

— Искам да говоря с теб — каза тя, когато той отвори вратата.

Държеше се като шут, както винаги. Постави ръка на челото си в подигравателна изненада.

— Да не би да ме каниш? Не ми казвай, че най-послед съм разтопил това каменно сърце.

— Ако искаш да се шегуваш, поне не смесвай метафорите — каза тя строго. — Камъните не се разтапят.

— Ако възнамеряваш да си педантична, поне се усмихвай от време на време. За да си заслужава шегата — той отвори вратата и се поклони ниско. — О, принцесо, заповядай.

— По-добре да отидем у нас — каза тя решително. — Студентските къщи са мръсни за кралския ми вкус.

— Имаш ли алкохол?

— Може би ще намеря малко уиски.

— Тогава води ме.

Докато пресичаха улицата, тя погледна спортния му екип.

— Тренираше ли?

Той сложи ръка на кръста си и трепна от болка.

— Днес разтегнах мускул на ергонометъра, така че си стоя вкъщи и си наваксам. Утре ще бъда добре.

— В такъв случай трябва ли да пиеш?

— Не — отвърна той, пресегна се към бутилката и наля две големи.

— В моето ще долея вода — каза Тери. — И ти предлагам да го даваш по-спокойно. Последния път, когато се видяхме, повърна върху мен, спомняш ли си?

— А, да. Така и не ти благодарих, че ме заведе до нас онази нощ.

— А аз не ти благодарих, че излезе такава хубава снимка на нас двамата във вестника.

Той наля вода от чешмата в двете чаши.

— Проклети фотографи. Предполагам, че тогава малко попрекалих.

— Джайлс, нали не пиеш само за удоволствие? — той не отговори и тя продължи: — Ти изпитваш силно чувство на вина, с което не можеш да се справиш.

— О, скъпа. Вече стана психоаналитик — измърмори той и отметна косата си назад.

— Психоаналитикът вероятно ще каже, че отмятането назад на косата по този начин е опит да се откъснеш от заобикалящата те действителност.

Той премигна, вдигна пак ръка към лицето си, но спря, като усети, че отново ще направи същото движение.

— Можеш ли да познаеш коя зодия съм? Искам да разбера дали ставаш.

— А що се отнася до това смешно флиртуване, не вярвам, че е нещо повече от нервен тик. Ти би пробягал километри, ако смяташе, че ще даде резултат. Ема беше сладка; но деветнадесетгодишна бъдеща секретарка и двайсет и девет годишна докторантка са две различни неща.

Джайлс остави питието си с израз на раздражение.

— Тери, няма нищо по-хубаво да си говорим за мен, но ако всичко, което искаш да кажеш, е, че съм отвратителна плямпаца развалина, ще си тръгна. Трябва да пиша есе за утре.

— Искам да поговорим за Хю — тя доля чашите. — Знам доста неща вече, но искам да попълня празнините.

Настъпи мълчание.

— И не ми минавай с тези номера, че ти бил най-добрият приятел и затова не искаш да говориш. Може би ще ти помогне да разкажеш всичко.

Той я погледна и тя изведнъж видя колко беше млад.

— Имаш предвид Карла ли? — каза накрая.

Тя кимна.

Искам да знам какво се е случило в нощта на убийството. Чух версията на Ема, но искам да чуя и твоята.

— Не е нещо, с което се гордея — каза той тихо. — Бях гаден мръсник — той погледна чашата си. — Хю и аз си говорехме често за Карла и Ема. Нали разбираш, какво би било, ако ги съберем. Карла беше доста запалена по тази идея, но не бях сигурен дали Ема ще иска. В нощта на партито Хю и Карла бяха там, и ние също. Хю ми каза: сега или никога. Брайън беше някъде надалеч и Хю и останалите се изнасяха на следващия ден.

— Значи ти попита Ема и тя ти отказа?

Той въздъхна.

— Да. Не мога да я виня. Но тогава бяхме доста въодушевени и продължихме.

— Искам да знам какво точно се случи — той я погледна учудено и тя каза: — По дяволите, не се интересувам от такава гледна точка. Искам да знам дали има връзка с убийството.

— Вече го разказахме на полицията — отбеляза той.

— Разкажи го и на мен. Няма нужда да ми казваш кой на кого какво е направил, само къде стана.

— На горния етаж, в спалнята на Идън. Защо?

Тя се наведе напред.

— Имаше ли някакъв знак от Брайън? Какъвто и да е знак?

Той поклати глава.

— Ако имаше, едва ли щях да отида и да правя секс с жена му.

— Ами спалнята? Вратата ѝ беше ли отворена? Имаше ли някакви огледала?

Той поклати глава.

— Бях пиан, но не забелязах нищо такова.

— Значи бяхте само тримата?

Той косо я погледна.

— Не точно. Джулия беше там. Приятелката на Карла, която живее отсреща.

— Знам коя е. Тя какво правеше там?

— Когато Ема отказа, Хю каза, че една жена е малко. Така че Карла се обади на приятелката си — той направи гримаса. — Всъщност тя не е мой тип, но не можех да откажа.

— Карла как се свърза с нея?

Той сви рамене.

— Звънна й по телефона. Каза нещо от сорта на: „Ела, имаме частно парти“.

— Да, в това има смисъл. Тя е била част от тяхната групичка от години.

— Сега, като знаеш вече всички мръсни факти, смяташ ли, че Брайън би могъл да убие Хю?

Тя отпи глътка уиски.

— Така мислех преди, но сега не съм сигурна. Всичко зависи от това дали Брайън е знаел за вас четиримата, дали е планирал да се върне и да се присъедини, или пък Карла го е организирила сама, докато го е нямало.

— Но защо би убил Хю?

— Не знам — въздъхна тя. — Напълно е възможно Хю да е жертва на човек, който изобщо не е имал връзка с Брайън и Карла. С други думи, случаен нападател.

— Това твърди и полицията.

— Остави ги — каза тя кратко. Изглежда, че все повече бързаше, както Алиса в известната оксфордска приказка. Тя си бе помислила, че писмата ще я доведат до истината, за да разбере, че те бяха много малка част от нея. После реши, че алибито на Брайън е ключът, за да се отклони и да открие какво прави със състудентите си вече двадесет години. А тя бе убедена, че щом проучи събитията от нощта на убийството, щеше да е наясно дали Брайън го е извършил, за да разбере, че не беше по-близо до разрешението на загадката, отколкото в самото й начало.

Освен ако писмата не бяха ключът. Ако Хю е искал да участва в сбирките на Брайън и Карла, защо е скрил писмата в стаята си?

Беше сигурна само в едно нещо. Идън бе опасен за студентите и университетските власти, щом научеха с какво се занимава в извънработно време, щяха по-скоро да го потулят, отколкото да го уволнят, докато репортерите можеха да ги поставят в неудобно положение.

Веднъж Тери обсъжда с философ по морал разликата между грешното и лошото. Философът твърдеше, че има два вида хора: такива, които виждат моралните въпроси като правилни и неправилни, и такива, които разглеждат същите ценности като добро и зло. За първите моралът беше променлива, прагматична работа, и те твърдяха,

че човек трябва да се придържа към обществените закони, за вторите моралът бе поредица от индивидуални абсолюти. По онова време Тери не беше сигурна към коя категория спадаше, но чувстваше, че това, което Идънови са направили с Хю и с още много млади мъже, беше в основата си непоправимо зло. Не защото сексът сам по себе си беше неприемлив. Като повечето либерали тя вярваше, че това, което всеки прави в личния си живот и в дома си, е изцяло негова работа, но човек не бива никога да експлоатира онези, над които има власт.

Ан Байрес ѝ беше казала, че щеше да знае какво да направи, когато му дойдеше времето. Сега тя наистина започваше да вижда поясно по кой път да поеме. Само не знаеше докъде ще я отведе.

Изведнъж осъзна, че и двамата мълчаха от доста време.

— Какво се случи между теб и Ема? — попита тя внимателно.

Той сви рамене, като избягна погледа ѝ.

— Не можех да свикна с мисълта...

— Че си станал импотентен — предположи тя. — Не само защото тя е знаела, че с Хю сте си поделили Карла, но и защото се притесняваш дали това няма нещо общо с убийството. И защото си идиот, като не си ѝ казал истината. Решил си да играеш ролята на Казанова в младежките му години. И когато не си могъл повече да избегнеш секса с нея, просто си я изхвърлил.

— Обзалагам се, че знаеш зодиакалния ми знак — промърмори той. — По дяволите! Имате ли да ми кажете нещо друго, докторе?

— Докторът би те посъветвал да спреш да пиеш — тя ловко издърпа чашата от ръката му.

— Ох! — той се опита да я вземе, но се сви от болка в гърба.

— Здрав мъж като теб не би трябвало да има разтегнати мускули. Вероятно се претоварваш — Тя го погледна за миг, после се изправи и затършува в един от шкафовете, докато не намери малко шише с жълта течност. Сипа го в тенджерата и добави вода от чайника.

— Какво правиш?

— Затоплям масажно олио — отвърна тя. — Или ти по-скоро ще избягаш?

— Ами...

— Тогава си съблечи ризата. Не се притеснявай, няма да те изям.

— Срамота — измърмори той. Обзалагам се, че си доста добра.

— Добра съм ето в това. Научи ме един бивш любовник. Вероятно ще се възбудиш, но не го приемай като покана да ми се нахвърлиш. Не спя със студенти. Разбра ли? Колкото и красиви да са те.

— Добре — съгласи се той, свали горницето си и легна.

— Как вървят тренировките? — попита тя, докато сипваше масажно олио върху гърба му. — Гребните състезания наблизават.

— Загубих мястото си в лодката — прошепна той. — Роди каза, че отпадам. — Под пръстите си тя почувства как мускулите на врата му изведнъж се втвърдиха.

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

На улицата покрай Оксфордския съюз бяха паркирани броня до броня камиони с оборудване, микробуси с осветление и коли на телевизията. В една от последните режисьорът Фреди Брандрет гледаше малък монитор и се прозяваше. Дебатите по въпроса за закона и реда бяха дълги и досадни, участниците — крайно благоразумни и справедливи. Едва когато ги сведяха до триминутен репортаж, щеше да изглежда така, сякаш и двете страни не бяха съгласни една с друга.

След като пълната с изтъркани фрази реч завърши с апел за уравновесена и справедлива политика относно престъпленията, началникът на полицията сър Андрю Хейг седна и един студент със задължителните бяла папийонка и фрак се изправи. Фреди се консултира с бележките си. Доминик Ашбъри. Отсъствието на пояснения след името му предполагаше, че това не беше важна личност. Фреди се протегна и намали звука.

Преди много години Доминик Ашбъри си беше наумил, че един ден ще стане премиер и се бе захванал да постигне тази своя мечта. Още докато ходеше на училище, беше решил, че имаше нужда от ментор и беше написал писмо до политик от дясното крило на Консервативната партия, възрастен ерген, в което го молеше да се срещнат. В замяна на службата си при политика, като негов неплатен асистент в Уестминстър и в избирателната колегия през ваканциите, всичко, което трябваше да прави, беше да подхранва егото на стария мъж и да ходи с него на вечеря. Скоро откри, че другият мъж обичаше да разказва за побоя, който получавал в младежките си години в училище. Всъщност училището на Доминик беше забранило физическото наказание много преди Доминик да започне да учи, но за да достави удоволствие на стария мъж, той си измисли куп истории за садистични отговорници по дисциплината и учители с пръчки. Един ден щеше да използва влиянието на ментора си, за да стане парламентарен изследовател. Тогава щеше да се очаква от него да се кандидатира в изборите за място, което той вероятно нямаше да

спечели, просто, за да покаже ентузиазъм, преди връзките му да го улеснят да заеме мястото на консерватор, запазено за тези с бъдещ потенциал за кабинета. Тогава щеше да се отърве от стария мъж, да се придвижи сам към центъра на партията и да се съсредоточи върху докарването си пред електората.

Досега планът на живота на Доминик, написан на лист хартия, когато беше седемнадесетгодишен, вървеше като по вода. Той беше отбелязал първите четири квадратчета от диаграмата си. Но докато, от една страна, постигна желанието си тази година да стане президент на Оксфордския съюз, от друга, не беше постигнал амбицията си, която беше отбелязана на листчето хартия с думите: „Да бъда забелязан“.

Проблемът му беше, че в политическия кръг гъмжеше от бивши президенти на съюза. Това, от което имаше нужда, според няколко известни журналисти, беше да се превърне в гледано лице. По-късно, когато влезеше в парламента, издателите на вестници щяха да търсят в старите броеве информация за него и щяха да открият, че той вече беше впечатлил предшествениците им, и тогава щяха да му отделят хвалебствена статия като брилянтен вундеркинд.

За да бъде забелязан от националната медия, той трябваше да направи или да каже нещо спорно. Но политическите му инстинкти го правеха срамежлив и далече от дебатите. Всеки, когото сега обидеше, щеше да му го върне по-късно. Алтернативата беше да намери някоя изключително интересна новина и да я раздуха, без да обижда никоя от замесените групи.

Дебатите за закона и реда изглеждаха перфектната възможност. Той успя да си уреди среща с главния инспектор, така че телевизионните камери щяха да са там с надеждата, че старият глупак ще направи още някой глупав гаф.

Доминик си пое дълбоко въздух.

— Искам да говоря за закона и реда не така абстрактно, както главният инспектор, а като дам пример от този град — започна той. — Искам да говоря за изнасилвача и убиеца познат ни като „звярът от Оксфорд“ — той направи кратка пауза. Знаеше, че медиите щяха да харесат тази изтъркана фраза, която беше измислил предишната вечер. — Изнасилванията са нещо отвратително, но този насилник е невероятно дегенерирал. Той е хомосексуалист и напада млади, здрави

мъже, които идват в този град, след като за пръв път са напуснали сигурността на бащиния си дом, за да се отдадат на следването си.

Интересът на Фреди в микробуса изведнъж се засили. Той се наведе напред и увеличи звука.

— Все още ли имаме време? — попита той техника. — Това може да се окаже интересно.

— Кой създаде това чудовище? — Доминик театрално посочи главния инспектор. — Той го създаде. Той даде на този човек и на други извратени типове, като него, техни заведения, техни телевизионни програми, гадни нощни клубове само за тях. Той му е създал впечатлението, че иска да опрости и дори да насърчи сексуалните му отклонения. Вместо да стегне здраво хомосексуалистите, той ги е оставил да вярват, че са имунизирани срещу преследване. Не е чудно, че дори след като звярът уби две млади момчета и кой знае още колко е изнасилил, главният инспектор не желае да го арестува. Предлагам на полицията да спре да си играе е доверието на жителите от Оксфорд. Колко дълго ще издържат гражданите, преда да се заемат с това, което полицията е неспособна да направи — да се организират в групи, готови да защитят себе си, като охраняват всяка улица във всеки квартал.

— Той призовава хората да се въоръжат и да излязат по улиците — каза смаян редакторът.

— Всъщност не призовава тях — отбеляза Фреди, като му се възхищаваше. — И всъщност не спомена за въоръжаване. Но точно това ще разберат всички.

— Е, той все пак е дете — намеси се презрително монтажистът — Никой няма да го вземе насериозно.

Щом Доминик седна, Фреди се изправи.

— Отивам до тоалетната — каза той на останалите. — Когато беше отвън, той извади мобилния си телефон от джоба. Погледна часовника си. Беше осем часът. Отделът за новини във вестника още работеше.

— Фил? — каза той, след като се свърза. — Май имам нещо за теб.

Ричард Джъдлър тъкмо се канеше да си тръгва, за да се наспи, когато един полицаи дойде задъхан и му каза, че началникът го търси по телефона. Той се върна до бюрото си и изслуша потока от гневни думи и отговори само със „слушам, сър“, както се очакваше от него. Когато разговорът приключи и другият мъж затвори телефона, той леко потръпна. Като въздъхна, хвърли поглед на телефона, после набра номера на Тери. Телефонът доста звъня, преди да чуе хладния, равен глас на Тери.

— Тери, обаждат се Ричард.

Последва кратка пауза, преди да продължи.

— А, така ли?

— Виж, току-що научих, че някакъв пъпчив ученик е изнесъл разгорещена реч за убиеца в телевизионен дебат тази вечер. Сигурно е, че националната преса ще се възползва от това съвсем скоро. Може да откриеш фотографии да се размотават около къщата ти през следващите няколко дни.

— Благодаря ти, че ми каза.

— Тук ще бъде доста оживено тези дни.

— Не се безпокой, ще се видим по-нататък.

— До скоро тогава.

— Днес ходих до Кембридж — сети се тя изведнъж. — Видях се с Мери Симпсън. Мисля, че те е излъгала.

— Тери — каза й той тъжно — не започвай пак.

— Ще направите ли на Брайън ДНК тест?

— Не можем да го накараме да си направи — каза той търпеливо. — Не и без основателни доказателства. Единствената причина да си направи Брайън такъв тест е, ако самият той поиска.

Тя бавно затвори телефона, после се обърна към Джайлс, който се беше разположил на края на кухненската маса.

— Съжалявам, Джайлс. Ще трябва да си тръгваш. Не мисля, че съм в настроение да продължа.

— Защо? Какво стана?

— Едно старо гадже. Все още притежава способността да ме вбесява.

— В такъв случай защо не си легнем? Ще се почувстваш много по-добре.

— Не ставай глупав, Джайлс.

— Просто питах — каза той и се изправи.

Когато си отиде, Тери остана сама, гледаше как се стъмва и се чудеше какво да прави. Тя стана, намери телефонния указател и започна да търси номера на местната телевизия.

Опита се да си спомни името на репортерката, която снимаше пред къщата ѝ и към която се бе отнесла толкова грубо. Джема.

Тя набра номера и попита за Джема от новините, като се надяваше, че няма да има две репортерки със същото име. Свързаха я с телефонен секретар, но той имаше мобилните номера на репортерите. Трябваше да набере два-три пъти, докато се свърже.

— Джем Паркър, кажете.

Ако съдеше по гласовете около нея, тя беше в кръчма.

— Казвам се Тери Уилямс. Мисля, че имам история за вас. Свързано е с убийството на „Уест Стрийт“ 57.

Когато другата жена отговори, гласът ѝ беше предпазлив.

— Бяхте ли вече в полицията?

— Да, разбира се — засмя се Тери. — Точно за това е историята. Нали разбирате, университетски преподавател на име Брайън Идън е имал сексуални контакти със свои студенти. Полицията е открила това, но го е държала в тайна, защото университетът ги е помолил.

Гласовете около нея бяха заглъхнали. Тери предположи, че Джема е излязла извън заведението, където беше по-тихо. Когато отново заговори, гласът ѝ беше леко приглушен, като че ли палеше цигара.

— Съжалявам, но не можем да използваме това. Без доказателства това си е почти клевета.

— Мога да ви дам имената и на останалите, които са замесени. Бихте могли да проверите историята с тях.

Още един път мълчание.

— Дори и така да е, ще бъдем обвинени, че го преследваме. Съжалявам, едно нещо е да даваш изявления за някого, който е известен, и съвсем друго да правиш изявления ти самият. Благодаря, но...

— Почакайте — каза бързо Тери. — Какво ще кажете, ако аз направя изявлението? В такъв случай бихте ли могли да използвате тази история?

Другата жена се замисли.

— Мисля, че е по-добре да се срещнем — каза накрая тя. —
Къде се намирате?

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Накрая имаше доста неща, които не можеха да използват, но това, което можеха да използват, беше достатъчно. Щом заснеха Тери, Джема кимна отсечено и побърза да си тръгне, като само се здрависа с нея. Явно я смяташе за доносница, но на Тери ѝ стигаше да използват историята ѝ. Друго не я интересуваше.

Полицията беше длъжна да потвърди, че Идънови са били разследвани и че в разследването са били включени и сексуалните им партньори. Както Джема беше обяснила, такова полицейско изявление се считаше за потвърждение и историята беше публично разгласена. Тери се опита да не мисли как ще се промени кариерата на Джъдлър.

След излъчването на репортажа, започнаха да се сипят телефонни обаждания. Тери отказа повече коментари и дори не отваряше вратата на журналистите от националните вестници, които се настаниха на палатки пред вратата ѝ, като крещяха въпросите си през пощенската кутия. Но тя им позволи да я снимат, когато влизаше и излизаше и след двадесет и четири часа историята беше отразена в таблоидите, които показваха друг поглед върху историята, започната от Доминик Ашбъри в речта му пред съюза.

Брайън беше засегнат най-много. Репортери го преследваха всеки път, когато влизаше или излизаше от дома си. Тя никога не го видя да разговаря с някого от тях, но предложи, че университетът щеше да използва влиянието си, за да защити звездата си. Тя беше отвратена, когато Мо ѝ позвъни от Лондон, за да ѝ съобщи, че един от най-четените вестници бил изпратил човек, за да се интересува от връзката ѝ с Тери. Мо го беше отрязала и отпратила, но Тери знаеше, че е само въпрос на време преди сексуалните ѝ наклонности да бъдат използвани срещу нея. Тя провери в университетския регистър. Редакторът на вестника беше човек от Оксфорд.

Беше спряла да чете вестниците, защото знаеше, че някои от тях щяха да изобразят разобличението ѝ като остро феминистко, любопитство на озлобена съседка или заблудата на една асистентка,

която не прави разлика между детективска литература и реален живот. Но тя научи също и промените в града. В пощенската си кутия в университета намери рекламни брошури, които съветваха студентите от мъжки пол да излизат късно нощем по двойки и да избягват да се обличат предизвикателно. Тя ги смачка с досада и ги хвърли на пода. Имаше също бележка от директора, който искаше незабавно да я види. Тази бележка тя не хвърли на пода, но не ѝ обърна повече внимание от останалите.

Накрая наставникът ѝ Редж дойде лично, за да я заведе при директора. Щом разбра, че един отказ сега би влошил още повече положението, тя отиде. Беше умно от страна на Редж да не ѝ задава въпроси в колата, така че и двамата пътуваха в мълчание до „Сейнт Мери“.

— Господи — възкликна тя, докато минаваха през фоайето. — Какво става тук?

Целият университет се беше струпал в двора, като повечето мъже бяха със сака и вратовръзки, а жените в официални рокли. Дълга гребна лодка беше поставена на дървени трупчета в центъра на тревата.

— Скъпи студенти на „Сейнт Мери“, както неофициално разбрахме, днес спечелихме гребните състезания. Момчетата на Родри още веднъж ни накараха да се чувстваме горди.

— Ами да, разбира се. Седмицата на гребните състезания между Оксфорд и Кембридж — за момент в параноята си тя бе помислила, че всичко това е заради нея.

— Каквото и да се случи, трябва да останеш да видиш церемонията. Доста внушителна гледка е.

— Да остана? Звучиш така, сякаш ще заминавам някъде, Редж — когато той не отговори, тя каза ядосано: — Мислех, че поне мога да разчитам на твоята подкрепа.

— Не си ме молила за подкрепа.

— Прекалено горда съм, за да те моля.

Това поне го накара да се усмихне. Той хвана ръката ѝ.

— Хайде. Директорът ще иска да присъства на празненството. Колкото по-дълго го караме да чака, толкова по-малко време ще имаме да му обясним твоя случай.

Каквото и да бе очаквала, атмосферата в кабинета на директора беше доста цивилизована. Съпругата му ги въведе в приемната със заучена усмивка. Гарафа с шери и няколко елегантни чаши стояха на масата. Директорът стана, за да се здрависа с тях. Беше висок, елегантен мъж, облечен в костюм.

— Скъпи ми Редж. А ти трябва да си Тереза. Много съжалявам, че досега не сме имали възможността да се срещнем. Ще пиете ли сухо шери? Изглежда, студентите са изпили всичко останало.

— Чудесно — каза Тери, която и бездруго не различаваше едното от другото. Тя взе чаша с лепкава кафява течност и намокри покорно устните си.

— Е — попита директорът, като оправи гънките на панталона си, преди да седне в креслото срещу нея — какво ще правим с цялата тази история?

Тя счете за благоразумно да не отговаря.

— Това са объркани дни за нашия университет — унесе се в мисли директорът. — Триумф във водата, бедствие на сушата. Какво мислите, госпожо Уилямс?

— Убедена съм, че отборът беше заслужил победата си — отвърна тя любезно.

— А, да. Имах предвид какво мислите относно бедствието на сушата. Повярвайте ми, наистина е бедствие. Току-що научихме, че университетът „Магдалена“ ще получат новото председателско място по криминална литература. Всеки знае, че това е свързано с неразумното и непотвърдено изявление, направено от докторантка на „Сейнт Мери“ срещу един от колегите й.

Той замълча.

— Никой не е по-толерантен от нас. Това е изискване на нашата професия. Но в случая не можем да толерираме проявената нелоялност към нашия университет.

Дойде моментът и тя да заговори.

— Брайън Идън е злоупотребявал с длъжността си в университета години наред. Той е сексуално перверзен...

Директорът я прекъсна с твърдата увереност на адвокат, какъвто някога е бил.

— Не бъдете наивна. Ако е така, тогава и вие сте същата.

Потресена, тя се опита да продължи.

— Той е перверзен тип, който със сигурност е въвлякъл някои от студентите на „Сейнт Мери“ в сексуални игри. Вярвам, че е излъгал полицията относно местонахождението си в нощта на убийството на Хю Скот. Ако тази институция се бори за нещо, то тя се бори за истината. Аз просто казах истината.

Той я изгледа.

— Откъде мислите са парите за вашата заплата, госпожо Уилямс?

— Не знам — отвърна тя, объркана от внезапната смяна на темата.

— Дойдоха от продажбата на една наша собственост. Иронично е, но това е собствеността, в която живеете в момента — той кимна към Редж. — Бях помолен да намеря допълнителни пари, за да субсидираме опита да вземем новото председателско място. Това беше важна инвестиция. Новият председател щеше да плати много повече. Следите ли мисълта ми?

Тя я следеше.

— Искате да кажете, че след като председателското място е присъдено на университета „Магдалена“, няма причина да ме държите тук.

Той кимна утвърдително.

— Няма причина и няма капитали. Причина и следствие. Както стана, вие сте и причината, и следствието. Колко подходящо. Може би ще кажете, че няма нищо общо фактът, че опозорихте един от най-уважаваните членове на университета — той замълча.

Значи това, което Редж не й бе казал, когато я взе на работа, беше, че така или иначе щяха да я уволнят, ако председателското място не бе отсъдено на „Сейнт Мери“. Тази мисъл беше почти толкова непоносима, колкото загубата на работата й.

Нямаше смисъл да спори.

— Може ли да си довърша семестъра? — попита тя. — Вече съм подготвила последните си лекции.

— Хм. Редж, какво мислиш?

— Бих искал Тери да остане, колкото е възможно повече, господин директор.

Толкова беше подкрепата на Редж.

— Като се има предвид, че до края на семестъра останаха само две седмици, мисля, че е разумно. Като приемем, че този път ще се придържате към предмета си. И като приемем, че публично ще оттеглите казаното и ще се извините.

— Да се извиня? Вие май не сте с акъла си.

Той не обърна внимание на презрителната ѝ забележка.

— Във всеки случай, това и без друго няма значение. След като доктор Идън доказа невинността си и всякаква замесеност в убийствата, останалото ще бъде сметнено за злонамерени спекулации.

— Как така е доказал невинността си? — попита тя подозрително. — Какво имате предвид?

— Доктор Идън е отишъл в полицията и е направил доброволен ДНК тест преди няколко дни. Резултатите излязоха днес. Вероятността той да е човекът, когото полицията търси, е по-малка от едно на милиард.

— Той е подправил теста — каза тя. — Той е учен, намерил е някакъв начин — тя млъкна, защото усети, че звучеше като истерична маниачка.

Директорът се изправи.

— Сигурна ли сте, че искате да останете до края на семестъра? — поинтересува се той загрижено. — Мисля, че имате нужда от почивка. Но решението си е ваше. Публично оттеглете думите си и можете да останете следващите единайсет дни. А сега ще трябва да ме извините. Ние празнуваме тази вечер.

Беше късен следобяд, когато тя излезе от кабинета на директора. Затишие в очакване беше настъпило сред хората, които се бяха струпали в двора, и тя остана да гледа.

От университетската трапезария се чуваше слаб тътен, който се превърна в рев, когато вратите се отвориха и членовете на екипажа на университетската лодка заслизаха по стълбите. Те застанаха на редици по петима един до друг; бяха захвърлили саката си, папийонките им бяха развързани. Прегръщаха се през раменете да се подкрепят. Няколко от тях плуваха в пот. Бяха пияни и се олюляха, когато чуха одобрителните викове на публиката.

Лодката на тревата явно беше потопена в бензин. Човекът, който отговаряше за шоуто, го запали и огнени пламъци се извисиха нагоре. Изведнъж първият от победителите се отдели от другите, затича се по стълбите и през тревата. Всички нададоха силни викове. Той прескочи пламъците, вдигна ръцете си, но виковете, които го поздравяваха, този път се превърнаха в силен рев, приветстващ втория след него.

Всички прескочиха пламъците един по един, после се прегърнаха и заподскачаха на групи. Докато скачаха от радост, те пееха, или по-скоро скандираха песни, които Тери не можеше да чуе от врявата, но знаеше, че бяха нецензурни.

Джоузи Грейвс и Нийл Матър бяха излезли на пикник на ливадата. След като се нахраниха и изпиха бутилката вино, която бяха взели, те се изтегнаха във високата трева и започнаха да се целуват. Бяха избрали място, което беше далеч от пътеката, за да не ги безпокоят, докато лежаха прегърнати. След малко ръцете на Нийл се плъзнаха под роклята на Джоузи и започнаха да я милват. Тя измърмори нещо и затвори очи. Въпреки че живееха заедно и споделяха стаята на Нийл в Джерико, беше хубаво да бъдат заедно навън, огрени от лъчите на следобедното слънце, докато се възбуждаха един друг.

Нийл легна върху нея, като се притисна плътно и продължи да я гали с пръсти. Тя не искаше той да спира, но се притесняваше, да не би да дойде някой. Отвори лениво очи, за да провери дали бяха сами, и срещна погледа на мъж, вперил очи в нейните, който ги наблюдаваше.

Той носеше вълнена шапка, през чиито отвори се виждаха очила за плуване, но беше толкова ниско коленичил над тях, че тя можеше да види очите му през очилата, които бяха студени и стоманени, като ножа марка „Стенли“ в ръката му.

Забелязал внезапното ѝ вцепенение, Нийл погледна през рамо. Тогава той също замръзна, когато ножът опря във врата му.

— Здравейте, кучки — измърмори меко непознатият.

Нийл направи рязко движение и като в близък кадър тя видя мястото, където ножът навлезе в неочакваната съпротива кожа. Тънка струйка кръв, кръвта на Нийл, бликна от раната. Тя пое въздух, за да изкрещи, но ръката на мъжа запуши устата и носа ѝ. За момент тя

вкуси солта от дланта му, преди да затвори уста и той да си отдръпне ръката.

— Да не сте посмели да мръднете, кучки каза той спокойно.

През останалата част от следобеда и по-голямата част от вечерта Тери се разхожда. Градът беше изключително красив по това време на годината, яркото слънце разкриваше неизброимите оттенъци на местните камъни, дворовете и коридорите на големите университетски оазиси, където цареше хлад сред жегата и глъчката по улиците. Като избягваше туристите, Тери осъзна, че беше тръгнала към ливадата пред църквата, която се намираще близо до реката. Тя вървеше по пътеката и наблюдаваше огромните ята комари, които трептяха над повърхността на водата. Изведнъж видя пъстърва, дебела колкото човешка ръка, която плуваше срещу течението с мързеливи движения на опашката си. Смрачи се, а тя се намираще в непозната част на града — пъстроцветна бъркотия от студентски общежития и имигрантски къщи. Краката я боляха, но още нямаше желание да се върне вкъщи. Тъмнината ѝ даваше анонимност. Тя седна на една маса пред малка кръчма, поръча си „Гинес“ и запали цигара. Когато барът затвори, тя продължи да се разхожда. Бирата беше замаяла главата ѝ. Чувстваше се отритната и вцепенена, изолирана от света.

Имаше нужда от тоалетна и тя пресече улицата, когато видя една. Като се приближи, установи, че вратата на дамската тоалетна е заключена. Имаше бележка, която се извиняваше с несъзнателна ирония за предизвиканото неудобство. Мъжката обаче беше отворена и лампите светеха.

Огледа се. Улицата беше напълно пуста. Почака няколко минути да се увери, че нямаше да се натъкне на някого, и след това влезе. И преди бе влизала в мъжки тоалетни по една или друга причина, но нито една от тях не беше толкова неприветлива като тази. Бетонното помещение бе мръсно, с високи и тесни като процепи прозорци. Някой беше вилнял със син спрей тук-там и тя успя да разчете „Обединени ФС4“, но това бе всичко, което можеше да разчете, защото художникът си беше играл да рисува безсмислени букви, неразбираеми йероглифи на мъжка агресия. Пред нея няколко писоара стърчаха от стената, избелели от почистващите и миришещи на джоджен препарати за

дезинфекция. Тя бързо намери тоалетна, която се заключваше, всъщност това беше единствената, и избърса капака на тоалетната чиния, преди да седне. Всичките надписи по вратата бяха нецензурни: „Обичам големите пениси“, „Ще ти смуча големия“, „Ела в полунощ и ще напълня устата ти“. Тя потърси нещо остроумно, някоя от онези сентенции, които четеше по вратите на тоалетните на приятелите си, но не намери. Стори ѝ се странно, като се сети за това — тъжните излияния от човешко злочестие и чувство на неудовлетвореност, които се изразяваха в драсканици по вратите на тоалетните, някои хора колекционираха добре оформени в печатни книги, вместо да ги драскат със спрей по скъпите маркови тапети „Лора Ашли“.

Докато разглеждаше драсканиците, видя, че има дупка в стената с диаметър няколко инча, грубо издълбана с нож. Някой я беше облепил с хартия и затова по-рано не я забеляза. Тя тъкмо се чудеше за какво ли я бяха издълбали, когато чу стъпки по бетонния под.

Остана неподвижна, като се надяваше, че щом свърши, той ще си отиде. Но след минута стъпките влязоха в съседната тоалетна. Тя почувства как адреналинът ѝ се покачва и се разтрепери. Изчака го да затвори вратата и тогава щеше бързо и тихо да се измъкне. Той почука на стената и тя подскочи.

— Здравсти — каза той спокойно. Гласът му проехтя из бетонните стени.

Настъпи тишина.

— Ако не си тук по същата причина, поради която съм и аз — прошепна той — само кажи.

В ума ѝ се въртяха всички възможности. Докъде ли щеше да доведе решителното и саркастично „Махай се!“? И ако се случеше най-лошото, нямаше ли съдията да каже, че го е предизвикала, като е влязла там? Или да му прошепне нещо, за да не разбере, че е жена, или просто да не прави нищо. Но тя се беше парализирала от страх и бе неспособна да реши. Така че не направи нищо.

— Така си и мислех — изрече гласът. — Преди малко погледнах под вратата и видях женски бикини. Ти, гадно копеле.

Тя го чу да се кикоти и да разкопчава колана си. Дрехите му прошумоляха. Той провря ръка през дупката на стената. Под преградата, която разделяше двете тоалетни, се подадоха две маратонки. После, тя запуши с ръка устата си да не извика, пенисът му

се подаде през дупката. Импулсът да изкрещи замря в гърлото ѝ. Беше толкова смешно, не защото му беше малък или провиснал, тъкмо обратно — с всяка минута се втвърдяваше все повече от прилива на кръвта. Беше така нелепо стърчащ от надрасканата стена, обрасъл с косми. Изглеждаше, сякаш самата стена имаше крака и пенис.

После тя не разбра какво я накара да протегне ръка и да го докосне. Дали беше от бирата, или от любопитство, или досадата от цялата тази сексуална глупост, врява и неотложната нужда, при която две тела винаги стигаха момента, когато плътта докосваше плът. Той потръпна при допира ѝ. Като на забавен кадър, тя наблюдаваше как ръката ѝ го гали.

— А сега с уста — прошепна той, но тя не го чу. След минута той извика и свърши; порой от топла бяла течност опръска отсрещната стена и пода. Внезапно той се отдръпна и тя чу звука от скъсана хартия и закопчаващ се колан. После си отиде.

Поседя така за известно време, като гледаше в една точка. Чуваше някакви гласове отвън, които викаха нещо, а някой отвътре говореше за нея. После чу шум от многобройни стъпки, които изпълниха помещението; започнаха да отваря с ритници вратите на тоалетните. Преди да стегнат до нейната, тя отключи и излезе. Помещението беше пълно с мъже, полицаи и цивилни, които, според нея, също бяха полицаи. За миг през главата ѝ мина абсурдната мисъл, че всички са дошли, за да използват тоалетната. Като я видяха, те се смълчаха. Тя не им обърна внимание и си изми ръцете. Накрая един пристъпи напред и каза:

— По-добре елате с нас.

В полицейското управление тя изпразни съдържанието на джобовете си и бе настанена в светла килия. Нямаше драсканици и надписи по стените, но иначе не беше по-различно от ужасните тоалетни. Дезинфекцирана бетонна стаичка с малка дупка, през която можеха да я наблюдават. От време на време чифт очи се подаваха през дупката и набързо я оглеждаха. Предположи, че сега беше предмет на още по-голямо любопитство.

Легна на пейката и се загледа във флуоресцентната крушка над главата си. В колата бе споменала името на Джъдлър и накрая той дойде след няколко часа.

— Добре ли си? — фигурата му изпълни рамката на вратата.

— Искам да се прибера у дома.

— След минута — каза той и я заведе в друга стая.

В нея имаше празен диктофон, маса и няколко метални стола. Той седна срещу нея. Полицайката, която бе видяла първия път, когато дойде тук, за да разкаже за котката, ѝ донесе нещо горещо в пластмасова чаша.

— Ще бъде ли повдигнато обвинение срещу мен? — попита тя, а зъбите ѝ затракаха.

— Разбира се, че не — каза Джъдлър. Тя си помисли, че той ще се отнесе презрително, но гласът му издаваше само загриженост.

— Ако бях мъж, какво обвинение щяхте да повдигнете? — попита тя.

Той потърка очите си.

— Всъщност има ли значение? Виж, ще те закарам до вкъщи.

— Предпочитам да си хвана такси.

— Няма проблем.

— Не искам да бъда с теб — каза тя. Щом срещна очите му, допълни: — Съжалявам, Ричард, нищо няма да излезе.

Той отмести погледа си преди нея.

— Няма — каза ѝ спокойно — виждам това. Както и да е, Джейн ще те заведе вкъщи.

— Съжалявам — каза тя отново — предполагам, че съм ти докарала неприятности, като говорих с онази репортерка за Идън.

Той сви рамене.

— Между другото имаше още едно нападение. Тази вечер до реката. Жертвата е при лекаря. Не съм го разпитвал още, но мисля, че скоро ще го пипнем.

— Идън ли?

Той поклати глава.

— Бил е в университета, на празненството на гребния клуб. Стига, Тери. Ти какво очакваше?

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

В кабинета на съдебния лекар един полицаи счупи печата на кутията и я подаде на доктора, който каза на Нийл да се съблече и да легне на масата. Отчаян, гол и треперещ от шока, той се качи на масата и видя как другите мъже наблюдават тялото му с безстрастна съсредоточеност. Попитаха го дали се е къпал след нападението. Не беше. Под задните му части имаше голяма хартиена салфетка. Докторът изреса космите около гениталиите му с гребен, който извади от кутията, докато полицаят започна да изследва и да прибира дрехите, с които беше облечен. След малко Нийл знаеше, че ще заплаче. Прехапа устни, за да спре. Той смяташе, че ако се разплаче, ще го вземат за обратен и ще решат, че си го е търсил. Докторът коментираше с нисък, съчувствен глас, като обясняваше всичко, което прави.

— Сега ще взема няколко проби.

Той хвана пениса му и издърпа препуциума с двете си ръце, които бяха с ръкавици, и го изтри с тампон. Нийл усещаше топлината от пръстите на мъжа, хладнокръвните му длани през найлона на ръкавиците. Той затвори очи.

— Ще отрежа няколко косъма от гениталиите ти.

Той почувства рязане около пениса си, после чу докторът нелепо да брой до десет.

— Още два — каза полицаят.

— Мисля, че бяха десет — каза докторът.

— Не, дванайсет — настоя полицаят.

Спряха за малко, за да се консултират с някакви документа, като че ли, според Нийл, четяха инструкции за много сложно сглобяема и непозната мебел от магазините „Направй си сам“.

— Дванайсет — отстъпи докторът и отрязва още два. — Нийл, ще отрежа ноктите ти.

За няколко сюрреалистични минути той лежеше там треперещ, докато докторът му правеше маникюр и стържеше под ноктите му, а

после взимаше внимателно отрязъците с пинсети от масата и ги поставяше в плик.

Изведнъж той си спомни за това, което изнасилвачът беше изпуснал.

— Вижте в джоба на панталоните ми — каза той на полицая, който прибираще дрехите му. — Той го изпусна.

Полицаят намери червилото и изглеждаше впечатлен. Извади го от панталона на Нийл и го хвана с найлоново пликче, което после обърна наопаки, така че да не докосне червилото с пръсти.

— Огненочервено — каза той, като прочете надписа. — Ще поговорим след минута. Нека първо свършим с прегледа.

Нийл вероятно никога нямаше да се обади в полицията, ако беше сам, когато го изнасилиха. Но Джоузи настоя. Тя и приятелките ѝ го измислиха. Тя подчерта, че ако докладват, съществува поне малък шанс изнасилвачът да бъде заловен. Ако си мълчаха, и други можеха да бъдат изнасилени. Тя дори не му беше позволила да се изкъпе или да смени дрехите си и се обади вместо него, докато той седеше безучастен на леглото си и държеше на врата си кърпа, напоена с кръв.

— Добре — каза най-сетне докторът — Сега ще имам нужда от малко помощ. Ще трябва да се изправиш и да се наведеш към масата.

Знаеше, че това щеше да последва, знаеше, че трябва да го извършат, но той се почувства изпълнен със страх и ужас, докато го правеше. Полицаят надписваше старателно пликовете, като не поглеждаше към Нийл. Първият тампон беше нежен, все едно майка избърсва детето си.

— Боя се, че сега ще почувстваш лек дискомфорт — каза докторът.

Той почувства повече от дискомфорт и не можа да спре сълзите, докато пръстите на доктора навлизаха в него. Огледа се и видя тампона, който докторът държеше, изцапан с кръв.

— Няма телесни течности — обърна се докторът към полицая.

— Добре — отвърна полицаят, като гласът му звучеше разочаровано.

— Добре, Нийл, вече може да се облечеш.

Нийл тръгна към дрехите си, но докторът беше донесъл работен комбинезон, ушит от бял като хартия плат.

— Боя се, че ще трябва да задържим дрехите ти — отбеляза полицаят.

Той облече комбинезона. Беше изключително тънък и не му помогна да спре да трепери.

— Бих искал чаша кафе — примоли се той.

— След минута — отвърна докторът. — Ще трябва само да взема секрет от устата ти и малко слюнка.

Накараха го да плюе в кърпичка, която внимателно загънаха и поставиха в друг плик. Накрая оставаше кръвният тест. Докато иглата се забиваше във вената му, Нийл изведнъж си спомни изнасилването, момента, когато ножът беше опрян в гърлото му, и внезапната агония, когато мъжът беше проникнал в него. Той затвори очи.

— Готово. Свършихме — чу да казва докторът бодро.

Нийл отвори очи и преброи девет плика на бюрото.

— Как го искаш? — попита полицаят.

Нийл го зяпна.

— Кафето? Как го искаш? — допълни той любезно.

Полицейската кола свали Тери пред входната врата на къщата ѝ. Твърде късно тя разбра, че това не беше най-незабележимият начин да се върнеш в Осни. За щастие, улицата беше празна. Само Дорлинг Ван Глат се разтревожи, щом видя колата.

— Не се притеснявай — каза му тя. — Убих само двайсет от тях и ме пуснаха под гаранция — тя погледна към къщата на Шийла, на чиито прозорци пердетата за щастие останаха спуснати.

Поспа няколко часа, после стана и напълни ваната. Лежеше в топлата вода и галеше Гинес, която по неизвестни причини обичаше да застава рисковано на ръба на ваната, докато Тери се къпеше, и деликатно лочеше сапунената вода с малкия си изящен език. После тя се загърна в стар халат и отиде до бюрото си. Изкрещя силно и хвана главата си с две ръце.

Грешка, грешка, грешка. Всичко, което бе казала или направила, откакто се върна в Оксфорд, беше или неправилно, или в погрешна посока. Бе объркала всичко, а сега беше и без работа. Без съмнение, новината за небрежната ѝ проява в обществената тоалетна щеше да се

разпространи мълниеносно из университета, за да осигури още по-ниското падане на репутацията ѝ.

Пликът, в който беше сложила оригиналите на писмата, лежеше пред нея. Последното писмо беше най-отгоре. Тя ги взе и отново ги прочете, като очите ѝ регистрираха неясните очертания на телата и местоположението им.

Взе лист хартия и преписа текста от първото писмо. Писмото, което полицията беше получила на хартия от Женския център.

Хю Скот беше убит, защото беше мъж.
Спестете си силите, за да изгорите мъжете.
Всички мъже са изнасилвачи.
Сестрите, които не знаят пощада, ще господстват.

На следващия лист тя написа текста на писмото, което Джулия беше хвърлила в тоалетната. Как беше? По ирония ямбичните пентаметри го правеха по-лесно за запомняне.

Ще се радваш да знаеш, че някой ви наблюдаваше и двете снощи. Моля продължавайте (и оставете пердетата отворени). Повярвай ми, когато казвам, че вашето малко шоу е много добре прието.

И, разбира се, думата, която бяха написали над осакатеното тяло на Хю Скот. „Изнасилвач“. Тя го написа на трети лист хартия, после го нареди до порнографските писма. Опита се да мисли за тях, като за поредица, написана от един човек. Така тя подреди порнографските писма, които беше открила в стаята на Хю, после листа с „Изнасилвач“, после писмото до полицията. После идваше бележката, адресирана до нея, и последното писмо, отправено до нея.

Защо Хю е скрил писмата в стаята си? Може ли да е било, защото е знаел, не че Брайън ги е писал, а защото не ги е писал той? Дали някой детайл от писмата не го е навел на мисълта, че не са били написани от нито един от двамата, чието легло е споделял? Може би

събитията, които са били описани в писмата, не са съответствали на преживяванията на Хю. Може би дори е казал на Карла за тях и е Брайън са го погледнали безизразно.

Докато ги подреждаше, едно изречение от последното писмо прикова вниманието ѝ. „Тя започна да ме лиже, както само една жена би могла.“ Щеше ли Идън с величествената си мъжка арогантност да е написал това? Със сигурност не.

Като погледна към поредицата от писма, тя забеляза нещо друго.

Когато Мери най-накрая се наведе и с ръка започна да масажира гърдите ми, аз извиках: Господи! Ще свърша. И свърших, като огромни вълни на удоволствие ме обляха.

Това също не би го написал Идън. За него лесбийките бяха просто жени, които не са открили подходящия мъж. В неговите фантазии жените нямаше да свършат само защото са били докосвани от други жени.

Дори сцената не беше правдоподобна. Какво беше казала Мери Симпсън? „Никой от нас ни най-малко не е хомосексуален. В такъв случай нямаше да проработи.“ Тери беше питала за хомосексуалността при мъжете и затова тогава не бе забелязала противоречието. Но това, което Мери беше казала, важеше и за двата пола. И неуместното поведение на Карла, когато се бе опитала да я свали, показваше, че никога не е имала възможност да експериментира с друга жена при сбирките на групата.

За две неща беше сигурна. Първо, ако Брайън беше писал за парнасистите, то той би бил точен. Той все пак е учен.

Второ, човекът, който е писал писмата, се е чувствал незадоволен сексуално. Жените не са имали нужда от него. Другите мъже са били по-добри от него в сексуално отношение. Затова е писал от гледна точка на жена: чувствал се е като провалил се мъж.

Не е бил Брайън. Тогава кой? Със сигурност е бил някой от парнасистите — ямбичните ритми го потвърждаваха. Доктор Симпсън беше казала, че първоначално са били шестима. И че някои от тях се били преместили. Като светкавица, която просветна и освети листите

пред нея, тя изведнъж видя това, което през цялото време беше под носа ѝ.

Дорлинг Ван Глат.

Като Брайън, Ван Глатови бяха парнасисти, които бяха останали. „Умните си намериха работа, а глупавите, като мен, вършеха каквото им попадне“ беше ѝ казал Дорлинг на партито. „Приятел на Брайън ми уреди да пиша тази детска книга.“

Драконът Дики. Джулия му се беше присмяла. Малкият дракон, който не беше жесток и не изпускаше достатъчно пламъци, за да бъде истински дракон.

Огън. Пламъците на дракона. Поялникът. Обгорен мъж. Имаше ли връзка? Дълбоко в ума на изнасилвача-психопат бяха ли огънят и сексуалното нападение едно и също нещо?

От дълбините на собствения ѝ ум изплува едно изречение.

*Не беше жесток, нито пък висок,
драконът Дики беше много, много малък.*

Бездарните стихове, в които Дорлинг пишеше детските си книги. Нескопосаните ямбични рими. През цялото време тя беше подозирала погрешния писател. Беше си втълпила, че ямбите в писмата са резултат от кариера, прекарана в писане на книги за Шели и Кийтс. Никога не ѝ беше минало през ума, че и днес някои още може да използват тези ритми. Но ето че съществуваха. Дори съществуваше и пазар за такава глупава книга като „Драконът Дики“.

В известен смисъл тя беше права през цялото време. Само погрешно беше насочила подозренията си не към този, когото трябваше.

Ан Байрес беше описала първото писмо, което прочете, като състезание, спечелено накрая от първокачествения мъж. Тери бе предположила, че авторът е Брайън, защото той именно беше победителят. Но ако писмото е било написано, защото авторът е ненавиждал Брайън, ненавиждал е както академичния му успех, така и сексуалния, ненавиждал е славата му? Тогава вероятно в своите фантазии той е разкривал причината за омразата си към него. Точно както травеститът се облича в женски дрехи и по този начин изразява

чувствата си спрямо жените, така и Дорлинг бягаше от суровата действителност на провалената си мъжественост. Разликата беше в това, че докато травеститът си облича женски дрехи, Дорлинг се беше облякъл в женски ум.

Дорлинг Ван Глат мразеше мъжете поради същата причина, по която ги мразеха и феминистките. Той ги мразеше за всичко онова, което те имаха и което нямаше той: сила, смелост, власт, успех.

Сега ѝ се изясняваше неговата тревога, когато я видя по-рано да слиза от полицейската кола. Не беше разтревожен за нея, а от самата кола. Ако същия ден беше нападнал някой друг, той сигурно е бил ужасен, че ще бъде арестуван.

Тя се замисли дали да не се обади на Джъдлър, но реши да не го прави. Този път щеше да намери доказателства, преди да стане за резил.

Погледна часовника си. Всеки момент пощальонът щеше да събере писмата от пощенските кутии. Изтича навън. Червеният пощенски микробус вече спираше пред следващата пощенска кутия на съседния ъгъл. Тя се затича към него, като размахваше ръце и крещеше. Почтальонът отвори пощенската кутия и изчака писмата да паднат в чувала. Тогава я видя.

— Извинете — провикна се тя, — може ли да си взема обратно едно писмо, което пуснах преди малко? Става въпрос за сметка и сега се сетих, че забравих да сложа чека в писмото.

Пощальонът я изгледа подозрително.

— Строго погледнато — започна той.

Тери му се усмихна с най-чаровната си усмивка, като отвори широко очи и запърха с мигли.

— Моля ви — добави тя — ще си навлека ужасни неприятности, ако го изпратя без чек.

— Добре де — размекна се пощальонът — намерѝ си го.

— Трябва да е най-отгоре, защото го пуснах преди малко — каза Тери, за да прикрие, че не знаеше точно какво търси. Наведе се пониско към торбата и обърна гръб, като се надяваше, че той ще бъде твърде разсеян, докато оглежда задника ѝ да забележи, че тя преглежда писмата едно по едно. Дали беше напечатано, или написано на ръка? Предположи, че е напечатано. В края на краищата, той беше

професионален писател. Тогава го откри. Писмото на Линзи беше написано на първия ред, на мястото на получателя.

— Благодаря — каза тя и се отдръпна назад, стискайки писмото в ръка.

— Пак заповядай — отвърна пощальонът, като точно това имаше предвид.

Тя се върна вкъщи замислена. Не трябваше да го отваря, за да не я обвинят, че е подправила доказателство. Тя го постави на бюрото до останалите писма и отиде до телефона.

Джъдлър не беше там, но тя чу телефонния му секретар.

— Тери се обажда. Знам, че няма да ми повярваш, но вече се сетих кой е убиецът. И този път имам доказателство — тя замълча. — Не беше подходящият момент и подходящият начин да му го каже, но тя искаше да му го каже. — Ричард, бях глупачка и нямам предвид този случай. Ела у нас възможно най-бързо.

Той пристигна след десет минути; тя чу звънеца на входната врата и слезе, за да му отвори. Забърза с олекнало сърце, като видя силуета му през стъклото на вратата. Тъкмо отваряше, когато човекът отвън блъсна с все сила вратата и тя падна на пода на тесния коридор. Дорлинг Ван Глат внимателно затвори вратата отвътре, но преди това огледа улицата, за да се увери, че никой не го е видял. След това уви юмрук в косата ѝ и грубо я повлече нагоре по стълбите.

В спалнята ѝ той взе писмото от бюрото и го прибра в джоба си, без да изрече дума.

— Как разбра, че е у мен? — попита Тери, като се опитваше да остане спокойна. Главата я болеше там, където беше дърпал косата ѝ, докато се качваха, а бузата ѝ се бе одраскала от влаченето по стълбите, но тя знаеше, че трябва колкото се може по-дълго да поддържа ситуацията нормална. Кучетата те хапят само когато бягаш.

— Видях те, че тичаш след пощенската кола — каза той. — Изчаках да видя какво искаше да направиш. После те видях с моето писмо в ръка. Не биваше да рискувам да го отвориш. Малко е обвинително, нали разбираш.

— Пишеш ги на хартията на Женския център — отгатна тя. — Подписваш се от името на Карла или от мое име и по тази причина ги пишеш върху такава хартия, за да изглеждат по-автентични.

— Умна кучка — просъска той.

Тя изведнъж се втурна към телефона, който беше от другата страна на леглото и набра 999. Отговориха ѝ веднага.

— Тук „Спешни случаи“. Коя служба търсите?

— Полицията — но всичко стана твърде бавно. Дорлинг небрежно се приближи до нея и затвори телефона.

Тя направи това, което винаги си бе обещавала да направи в такава ситуация. Ритна, го по пищяла и после скочи върху пръстите му с всички сила. Ако беше с обувки, щеше да го осакати. Но не беше и усети как петите ѝ отскочиха от крака му.

Тогаво го удари с телефонната слушалка, като я счупи с все сила в главата му. Той изкрещя от болка и се хвана за главата.

Известно време те се наблюдаваха един друг предпазливо. Тя се чудеше дали да не го удари отново. Но беше трудно предумишлено да удариш някого и когато той протегна ръка да вземе телефона от ръцете ѝ, тя не оказа съпротива.

Тогаво той я удари с юмрук в корема, удари я, както мъж би ударил друг мъж. Тя се олюля и се свлече на пода, като усети как пръстите му търсят зърното на гърдата ѝ през тънката тениска и щом го намери, силно го стисна. Болката беше толкова осезаема, че ѝ излязоха звезди от очите. Тя изкрещя, а той я хвана за врата и разкъса тениската ѝ. Под нея нямаше сутиен. Лежеше, свита от болка. Беше удивена колко нормално изглеждаше да лежи полугола, докато един луд се чудеше как да я нарани.

— Съблечи се — каза той спокойно.

Тя го направи. Стоеше гола пред него.

— Ако искаш да правим секс, по-добре не ме удряй повече.

Но той поклати глава с отвращение и посочи към леглото.

— Лягай там, кучко. Трябва да помисля.

Тя се подчини, понеже също имаше нужда да помисли. Защо този мъж изнасилва други мъже? Какво беше казала Ан? Заради нуждата да причинява страх. Може би щеше да я пусне, ако му покажеше колко е изплашена. От друга страна, първият признак на

страх вероятно щеше да засили неговата кръвожадност. Така че тя остана тихо да лежи.

— Нали имаш боя? — попита внезапно той.

Въпросът беше толкова странен, че тя не му отговори веднага и той я изръга яростно в ребрата с тока на обувката си.

— Отговори ми, кучко.

— Да — отвърна тя.

— Донеси я.

Беше сложила боята в съседната стая. Имаше четири или пет трилитрови кутии с бяла боя с бледолилав оттенък. Тя ги довлече в стаята по две и ги постави пред краката на Дорлинг.

— А терпентин? — попита я. — Бяло привидение? Може би нещо от този сорт?

Той е луд, мина ѝ през ума. Всеки момент ще започнем да обсъждаме цветовете. Но когато го видя да чете един от етикетите на кутията е боя, се сети какво искаше да направи той.

Удовлетворен, той остави кутията.

— Отвори ги — каза и посочи към кутиите.

Тя отвори кутиите със стар лост от колело, който държеше за тази цел.

— Добре. Отиди там. Опитах се да изгоря тази къща веднъж — каза той разговорливо — но този, когото подпалих, не изгоря много добре.

— Защо го уби? — попита тя.

— Кого?

— Хю Скот. Защо си нахлул тук и си го убил онази нощ? Било е по-рисковано, отколкото да убиеш непознат.

Дорлинг кимна.

— Той беше първият — каза накрая. — Срецнах го на пътеката до реката една вечер. Той тичаше, а аз бях на лов. Така че го оправих.

Господи, помисли си тя, значи Хю Скот е бил изнасилен и никога не е казал на никого.

— Беше глупаво от моя страна. Имам предвид толкова близо до къщи. И после... видях го, че ме гледа понякога. Като че ли се чудеше. Като че ли подозираше. Така че реших да го убия.

— Той е бил намерил писмата — каза тя. — Четял е списанието, до което си ги изпращал. Мислех, че Брайън ги е писал, но Хю е

разбрал, че не може да е той.

— Естествено, че не ги е писал Брайън. Брайън не може да напише дори и списък за покупки.

Тя се опитваше да го накара да говори, като се надяваше, че Джъдлър вече е прослушал телефонния си секретар. Дали щеше да дойде? Или щеше да сметне, че е невротична крава, която му съсипва кариерата? Или може би все още искаше да я види?

— Все пак той ти е осигурил работата с издателството.

— О, да — каза Дорлинг подигравателно. — Трябва да съм му благодарен. Всеки обича Брайън. Брайън е такъв мечтател. Брайън е толкова благороден.

— И аз никога не съм го харесвала — продължи тя, като му предложи обща тема за разговор. Опитваше да се представи, че е на негова страна.

— Ти му приписваш заслугата за моята работа.

— Не го познавах. Наистина съжалявам.

Той кимна.

— И двамата се опитахме да го унищожим — каза той тържествено. — Разликата е, че аз ще успея. — Той взе бутилката с бяла течност и я погледна замислено. — Чудя се какво ли е на вкус? — После ѝ я подаде. — След теб:

Не аз наистина...

— Пий, по дяволите — изрева той и тя покорно навлажни устните си с отвратителната течност.

— Става — каза тя, като му го подаде. Една идея я прониза. — Повечето мъже пият.

Като я гледаше втренчено, Дорлинг постави устните си на отвора на бутилката и отметна глава назад. Тя се чудеше дали пак да не го удари, но очите му бяха приковани в нея през цялото време.

— Обади му се — нареди той и остави бутилката.

— На кого?

— На Брайън, разбира се. Време е този полов атлет да се присъедини към нашето малко парти.

— Няма да дойде.

Дорлинг я погледна злобно.

— Ще дойде, ако му предадеш това, което ще ти кажа.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ

Джъдлър седеше на бюрото си. Джейн Хюз и Майк Джефрис бяха седнали срещу него.

— Хайде да си вземем кафе — предложи той.

Джейн се изправи. Нямаше причина да им носи кафето само защото бе жена, но тя не искаше да го прави на въпрос.

— Аз ще отида — предложи тя.

— Благодаря — усмихна се Джъдлър.

— Значи... — Майк започна, но Джъдлър го прекъсна.

— Нека изчакаме Джейн — предложи той. Рисуваше драскулки на хартията пред себе си, докато чакаха. Огненочервено. Пламъци. Когато нарисова пламъци, започна да рисува зад тях звяр, митичен дракон, бълващ пламъци. После нарисова устата му и я оцвети в червено, все едно че носеше червило. Изглеждаше толкова смешно, че той нарисова и мигли, и чанта, а накрая го задраска, за да го изтрие.

Джейн Хюз влезе с двете кафета.

— Извинете, но можах да донеса само две — каза тя весело. — Ще се върна още веднъж.

Джъдлър въздъхна и се протегна към телефона.

— Ще се обадя на съдебната медицина, докато чакаме. О, имам съобщение — каза той, като чу звука. Той набра цифрите и прослуша съобщението си.

— Имате две съобщения — обяви механичният глас. Първото е... — Джъдлър изслуша дългата тирада на шефа си, по-голямата част от която засягаше статията за Брайън Идън във вестника, която очевидно току-що бе прочел.

Джейн Хюз се върна и седна. И двамата му подчинени седяха и го чакаха да свърши. Джъдлър слушаше бръщолевенето в телефонната слушалка и едновременно говореше:

— Най-важното при последното нападение — започна той, като духаше кафето си да го охлади — не е само червилото или фактът, че имаме човек, който може да разпознае убиеца, ако го хванем. По-

същественото е, че има жертва — и той е готов да се появи по телевизията и да обяви, че е бил изнасилен. Така ще убедим още някой да дойде. Чакайте.

В ухото му прозвуча гласът на Тери, която казваше:

— Най-накрая разбрах кой е убиецът. И този път имам доказателство.

— Но това също ще предупреди убиеца — започна Джейн.

Джъдлър вдигна ръка.

— ... Бях глупачка — продължаваше Тери. — Ела възможно най-бързо.

Той затвори телефона и се замисли. Полицайка от стаята за спешни обаждания го чакаше на вратата.

— Сър? Мислех, че бихте искали да знаете. Обадиха се от 999. Щях да го запиша, когато забелязах, че това е адрес, който би ви заинтересувал.

Той взе от нея късчето хартия. „Уест Стрийт“, номер 57. Продължителност 12 секунди. Обадила се е жена. Разговорът прекъснал.

Той позвъни на Тери, но линията беше заета.

— Добре, ще отида и ще проверя лично — каза той и прибра листчето в джоба си.

— Искате ли да регистрирам обаждането, сър?

— Не.

Хюз и Джефрис се спогледаха. Манията на шефа към онази асистентка от Осни беше основната тема в стола на управлението.

— Докато ви няма, сър — предложи Джейн кисело — може да продължим с мляко.

Тери затвори телефона. Нещата, които Дорлинг я беше накарал да каже на Брайън може и да бяха изтъркани, толкова тъпи, като всичко останало, което Дорлинг беше написал в писмата си, но дадоха резултат. Той щеше да дойде след няколко минута. Тя погледна Дорлинг. Беше изпил до половина бутилката със спирта. Не изглеждаше да му е повлияло по някакъв начин, макар че дори малко количество от него ѝ замотаваше главата.

— Кога започна да пишеш порнография? — попита тя.

— По-малко говори, повече действай. Лягай на леглото с разтворени крака. По корем. Точно така — той взе парче от тениската и направи кърпа, с която ѝ запуши устата. — Щом влезе, няма да говориш. Разбра ли? — Тя кимна. И бездруго се съмняваше, че може да издаде звук през кърпата.

Той стоеше и я наблюдаваше. Тя почувства от притихналото му внимание, че за пръв път той беше сексуално заинтригуван от нея, както беше легнала така безпомощна, като снимка в списание с разголени момичета. Нещо в неговия мозък отдавана се бе объркало и го караше да харесва само ситуации, в които се чувстваше властен и доминиращ, а сексуалните му пориви бяха подчинени изцяло на огромната му несигурност.

Той прокара ръка по слабините ѝ, бавна милувка, която смрази кръвта ѝ, после се отдръпна и въздъхна.

— Недей да проявяваш съчувствие към Брайън — каза той. — Брайън е идиот. Винаги ме е нервирал фактът, че считат някой като него за толкова привлекателен, докато обикновените скромни хора са пренебрегвани.

Тя помисли, че той съвсем не е обикновен и скромен, но даже и да не беше със запушена уста, щеше да запази тази мисъл за себе си от страх да не го предизвика. Странно, но тя мислеше за Холмс и Уотсън, а също за Шели и Трелоуни. Толкова често е бил призоваван обаятелният образ на Прометей, който е била тяхна пълна противоположност и ги е привличал с качествата си, които са им липсвали. Само че сега не любов и възхищение свързваха Дорлинг с Брайън Идън, а завист и омраза.

Вратата изскърца и се чуха стъпки, които влязоха в стаята. Но тогава тя чу слабо мяукане и ужасена разбра, че котето Халфпинт се беше върнало от следобедния си лов. Това означаваше, че и Гинес беше някъде наоколо.

Дорлинг се изсмя.

— Веднъж котката ме обезпокои — каза той словоохотливо. — Не мърдай, кучко, или ще те разпоря и ще ти завра вътрешностите в гърлото.

Тя чу как целуна котката и после излезе от стаята. Заслуша се. Беше в банята. Чу внезапния пронизителен писък, който животното нададе, а след това пускането на водата.

Изведнъж тя се ужаси и започна да трепери неудържимо от страх и паника. Разбра, че каквото и да се случи, тя нямаше да се измъкне жива оттук. Напика се от страх на леглото. Простена слабо, като се бореше със срама от това, което бе направила. Доповръща ѝ се. Но къде щеше да повърне? Тя се насили да преглътне.

Дорлинг се върна от банята и застана над нея, като бършеше ръце в панталона си. В този миг входната врата се отвори и сърцето ѝ подскочи — Ричард? Само след минута тя чу гласа му, докато се качваше по стълбите. С ъгълчето на око си видя как Дорлинг извади от джоба си тъмна вълнена кесия. Той я изсипа. От нея изпаднаха нож марка „Стенли“ и чифт очила за плуване.

— Време е да се облека — прошепна той. — Помни, нито звук!

Ричард прибра кутията с мляко в жабката на колата и изчака за момент, преди да запали колата. Осни беше точно зад ъгъла, но той чувстваше колебание, дори нежелание да види отново Тери. От една страна, тя му въздействаше силно, но от друга, нейното абсурдно поведение със сигурност му беше коствало повишението, ако не и цялата кариера. Той си представяше какво ще се случи, щом отиде у тях налудничавите ѝ теории, гневът ѝ, когато той откажеше да ги приеме насериозно, интелектуалната арогантност, която проявяваше към него. Никога през живота си не се беше чувствал така покровителстван, както от Тери.

Но той си представяше и възможността да се сдобрят, да си легнат, да поставят ново начало. Винаги беше чувствал, че теориите ѝ, макар и прибързано събрани и страстно защитавани, произтичаха от дълбокото и пламенно желание да разбере смисъла на нещата. Именно това, а не само външността харесваше той в Тери: отказът ѝ да счита всичко за даденост, способността ѝ, която той чувстваше, че е рядкост за една жена, да пренебрегва общоприетите правила на цивилизовано поведение. Някакво подобно чувство беше една от причините, които го бяха накарали и него да стане полицай.

Извади ключа от таблото и се върна в магазина, за да види дали продават цветя.

Брайън Идън влезе в спалнята на Тери и я видя да лежи гола на леглото. Лицето ѝ беше обърнато на другата страна и Дорлинг беше сложил пред лицето ѝ възглавница, така че да не се вижда запушената ѝ уста. Сякаш бе легнала там и го очакваше. Тя го чу да се приближава. Тогава той усети миризмата на урина и страх, видя парцала в устата ѝ и се поколеба. Дорлинг затръшна вратата зад гърба му. Тя чу как Брайън щеше да извика, но викът замря в гърлото му.

Тогава тя обърна глава и изплю отвратителния парцал, като предположи, че вниманието на Дорлинг няма да е фокусирано върху нея, а дори и да беше, по-добре да умреше, отколкото да се задуши в собствената си бълвоч.

Дорлинг беше сложил шапката на главата си над очилата за плуване и зелените му очи проблясваха, като на някакво странно насекомо — мравка или оса. В ръката си държеше ножа.

— Здравей, скъпи — каза той разговорливо.

— Боже господи! — Брайън направи крачка назад към леглото. Но не беше преценил разстоянието, удари се и падна до Тери.

— Да, така е добре — съгласи се Дорлинг спокойно. — Лежиш в напиканото от нея легло, Брайън. Кобилата се изпика в леглото. Не е ли сладко? — Той се наведе над тях, като държеше здраво ножа в ръка, и прошепна: — Нали и ти ще се напикаеш? Защото, ако не го направиш, ще те изкормя, докато и твоята урина не изтече на леглото.

— Дорлинг, ти си — преглътна Брайън, — ти си разстроен. Остави ножа да поговорим.

Дорлинг се изсмя.

— Разстроен ли? Разстроен значи? — той се протегна и небрежно допря острието на ножа до бузата на Брайън. — Грешен отговор, Брайън.

Тери видя как ножът раздра бузата на Брайън. Кръвта шурна от раната.

— Освен това защо да говорим, след като съм ти донесъл подарък? — той посочи с ножа голата Тери. — Всеки мъж би искал да я изучука. И ти също, нали, Брайън? И помни, без повече грешни отговори.

Брайън не каза нищо.

— Свали си дрехите — гласът на Дорлинг сега беше твърд, лишен от всякаква интонация.

Брайън направи това, което му каза. Когато се забави за малко, ножът отново се вряза в голата плът.

Така гол, той стоеше пред тях.

— Сега я чукай — заповяда Дорлинг.

Настъпи мълчание.

— Не мога — каза Брайън.

— Защо не можеш?

Идън разпери ръце.

— Не може да ми стане в такава ситуация — отвърна той спокойно. — Нали това искаше да ти кажа? Че съм импотентен.

— Значи имаме две провиснали кучки. Ще трябва да ти покажа кой тук е истинският мъж. Лягай до нея.

Той посочи леглото. В този момент Брайън хвана ръката му, която държеше ножа, и я извъртя зад рамото му, така че Дорлинг залитна. Но Дорлинг мигновено го блъсна с глава, като го удари в носа, хвърли се върху него и опря коляно в слабините му.

Тери се плъзна отстрани на леглото да им освободи място. Тя изведнъж видя под леглото отвертка, която беше използвала да разкачва дъските на пода. Трябва да се е търколила там, докато е работела, а после е забравила за нея.

Инстинктът ѝ казваше да бяга или да се свие в ъгъла, докато свършат. Но мозъкът я съветваше да действа.

Тя го направи.

Приближи Дорлинг изотзад, избра една точка под брадичката му, със силен удар заби отвертката в гърлото му чак до мозъка и го изчака, докато той се разтресе и замлъкна. Тя затвори очи с благодарност, а мозъкът ѝ беше празен, без мисли, само тъмнина и спокойствие, и съвършена непокварена тишина.

Когато пет минути по-късно Джъдлър нахлу през отворената входна врата, той завари и тримата в същото положение. Свити един до друг на леглото, докато котката Гинес ги дебнеше отстрани и ревниво се опитваше да си проправи път към топлината на телата им.

— Днес на нашата последна лекция бих искала да говоря за края на криминалните романи и какво означава той.

Тери спря и погледна бележките си. Този път лекцията беше в най-голямата зала и администраторът на факултета я беше предупредил, че вероятно на последната ѝ лекция ще присъстват повече студенти от обикновено. Това се оказа меко казано. Сега тя беше известна. Редовете пред подиума бяха препълнени със студенти, много седяха на пода между редовете, с папки в скута.

— Темата ми тази седмица е несъмненият факт и неговата противоположност — двусмислицата. Краят на криминалния роман е класически — победа на фактите. Общественият ред е бил застрашен от човешка страст, която е прераснала в кърваво убийство. В известен смисъл детективът е представител на силите на реда. Той възстановява баланса на разрушеното общество. Престъпниците трябва да бъдат наказани, мистерията трябва да бъде разкрита. Аполон — богът на реда трябва да триумфира над Дионисий — бога на хаоса. Неслучайно, когато говорим за закона, ние обикновено казваме „Закон и ред“. Тези две понятия са толкова неразривно свързани в общественото ни съзнание. Стройното, подредено разрешение на класическия криминален роман ни връща в реалния свят. Светът извън романа, с новото усещане за справедливост и неизменност, които ще открием в него.

Защо това е така? Ами ако се върнете към периода, когато детективският мит в различните си видове е бил най-популярен, това е период на най-великата духовна и социална промяна. Мис Марпъл щеше ли да съществува без Кеър Харди? Нейният малък град представлява микрокосмос на непроменяща се Англия, Англия такава, каквато е била, преди Първата световна война да промени завинаги нейния начин на живот. Както са посочили много изследователи, ако искате да откриете убиеца в романите на Агата Кристи, не търсете подалеч от човека, който се опитва да промени общественото си положение. Шерлок Холмс щеше ли да съществува без Чарлз Дарвин? Шерлок, както се споменава на няколко пъти, е атеист и рационалист. Неговите богове са лулата му и цигулката. Личният му страх е страхът от скуката, която за него придобива формата на свръхестествена величина, така че бихме могли да се изкушим да използваме друг съвременен термин и да го наречем „досада“, предшественичка на екзистенциалното чувство за вина. Също така рицарските разкази, с които сравнявах криминалния роман през последните седмици, са

били най-популярни през единадесети и дванадесети век — време на духовна и обществена тъмнина, през което европейската цивилизация за малко напълно да се разпадне. С други думи, желанието на детектива за ред, веднъж показано и дори удовлетворено, е желание и на цялото общество. Днес може да вярваме, че сме по-малко наивни. За нас сигурността означава наивност. Това вярване, естествено, е отразено във всяко изкуство, но е оказало особено драматичен ефект върху криминалния роман. Постепенно, с изтичането на века, естеството на криминалния роман се е променило. Великите детективи от първата половина на века, винаги са били прави. Те са виждали фактите с лекота. Авторите просто не са описвали случай, който те не биха могли да разрешат. Шерлок Холмс или Огъста Дюпин гледат на събитията от висотата на богове. Те презират полицията, нетърпеливи са при нерешителността на останалите и са по-скоро митични фигури, отколкото човешки.

В следвоенния период това се е променило. В произведенията на Реймънд Чандлър и други автори виждаме герои — или по-скоро антигерои, които са бегълци от правосъдието. Злото невинаги е победено, доброто невинаги побеждава. Накратко, ние се изместихме от понятието „затворен край“ към понятието „отворен край“.

Тери видя, че момичето, което седеше на първия ред срещу нея, си записа „затворен“ и до него „отворен“, като подчерта старателно и двете думи. Косата на момичето опря листа, когато то се наведе.

— Като следваме този път до логичната му развръзка, ние виждаме обаче, че криминалният роман с парадокс на самия себе си. Изоставяйки удобната фантазия на сигурните факти, всичко, което остава, е хаосът на двусмислието.

Какъв би бил криминалният роман, в който детективът е бил, литературно казано, неспособен да разреши случая? Какво би се случило, ако истинският живот с цялата си обърканост и хаос разруши илюзията за ред, създадена толкова усърдно? Дали рицарският роман е валиден само ако рицарят сложи наистина ръцете си върху Свещения граал?

Тя замълча. Стотина чифта очи я наблюдаваха с очакване да отговори на собствените си въпроси, така че да могат да ги запишат в тетрадките си. За тях, помисли си тя, аз съм великият детектив. Чета

текстовете и хоп, от устните ми се разлива истината. Изведнъж се почувства неизразимо изтощена. Остави записките си и продължи:

— В началото на нашите лекции ви казах, че истинската цел на криминалния роман е не да раздава правосъдие, а разбиране. Мисля, че цитирах Елиът:

*Няма да престанем да изследваме
и свършекът на нашето изследване
ще ни довежда в нашето начало
и пак ще го узнаваме за първи път.^[1]*

— Не трябва да забравяме, че Елиът е бил християнин, прегърнал сигурността на умиращата вяра. Той е вярвал в едно знание, една истина, един момент на себеразкриване, нещо повече, вярвал е във възможността на такова себеразкриване.

Днес за повечето от нас тази възможност не съществува. За повечето от нас, както е казал един съвременен философ, истината е неизследвана територия, територия, на която съществуват множество истини, всичките еднакво верни и всичките еднакво неверни. Територия, на която един по-малко велик и по-млад поет от Елиът е казал: „много знания и вярвания са докоснали челата ни леко със своята прах“.

Тя направи дълга пауза, достатъчно дълга за онези, които си водеха бележки, да оставят химикалите си и да я погледнат объркани.

— Днес ние виждаме света, както го виждат и насекомите: като милиони несвързани късчета. Не търсим образци, а само движение. Криминалният роман се превърна в криминален трилър, поощряващ обществения вкус към гротескното. Търсенето на истината се превърна просто в полицейска процедура. Мистерията стана образец за криминален роман. А живата литературна форма изчезна, стана тема за разискване по лекции и семинари.

Тя посочи към слушателите си. Това беше жест, насочен не само към редиците със студенти, техните папки, които приличаха на множество отворени птичи човки, които чакаха да бъдат нахранени, а и към аудиторията, проекционния апарат, подиума и самата нея.

— Кой погуби криминалния роман? Ние.

В настъпилата тишина тя събра записките си и ги погледна замислено. В ръката си държеше още няколко текста, стихове и извадки от книги, които се оказаха абсолютно неуместни. Беше казала всичко, което искаше да каже. Обърна се и напусна залата, без да продума.

---

[1] Цитат от поемата „Четири квартета“ на Томас Елиът, превел от англ. В. Свинтила, изд. Народна култура 1981 г. София — Бел.пр. ↑

ЕПИЛОГ

До средата на ноември листата на дърветата окапаха и покриха пътеката. На всяка следваща лекция студентите бяха с все по-дебели пуловери. Двамата треперещи от студ мъже, които вървяха по тротоара на „Уест стрийт“ бяха по-официално облечени от студентите, с еднакви тъмни костюми и палта. Но по-внимателният наблюдател щеше да забележи, че костюмите им бяха остарели, а палтата им миришеха на нафталина, в който са ги съхранявали през лятото. Колите, паркирани от двете страни на пътя, бяха покрити със скреж, а предните им стъкла — непрогледни, като матовите стъкла на скъпите автомобили. Една кола обаче беше изчистена и двигателят ѝ работеше. Когато двамата мъже се приближиха, вратите ѝ се отвориха и от нея слязоха мъж и жена, заедно с две малки деца.

— Господин и госпожа Прескот? — попита Ник, като избърза, за да задържи отворена вратата на колата.

— Да, а вие трябва да сте посредниците по недвижими имота. Ще влезем ли вътре?

Ник отключи входната врата. Вътре в къщата беше толкова студено, колкото и навън. Парното беше спряно.

— Както виждате, това е една много симпатична къща. Ремонтирана е наскоро и можете веднага да се нанесете.

— Да не е част от поредица еднакви къщи за продан? — поинтересува се съпругът.

— Категорично не. Госпожа Уилямс, предишната собственичка, или по-точно госпожица Керън, защото тя си върна моминското име, се премести да работи в лондонския университет. Получихме инструкции от нея да продадем по-бързо къщата. Тя е много прагматична по отношение на тези неща. Надявам се, ще се убедите, че тя би приела всяка разумна оферта.

— Тази стая е много просторна и приятна, Джон — забележа жената, която оглеждаше всекидневната.

— Всъщност това бяха две стаи. Госпожица Керън събори стената между тях.

Момиченцето влезе тичешком в стаята.

— Мамо, мамо. Има и градина.

— Само две деца ли имате? — попита Ник.

Госпожа Прескот погали корема си.

— Третото е на път — каза тя.

— Наистина ли? И жена ми чака трето — той й се усмихна окуражително. — Това би била прекрасна къща за такова голямо семейство. Доста просторна за тази цена.

Малкото момченце дотича след сестра си.

— Мамо, един мъж в съседната къща къпе малки котенца.

— В това време? — попита майка му. — Не мисля, че е възможно, Джоно.

Тя се усмихна на посредника.

— Ще погледнем ли и втория етаж?

В градината на съседната къща Брайън Идън чу детска глъч, но не обърна внимание. Беше поставил старателно на тревата всичко, от което се нуждаеше: леген, пълен с топла вода, няколко парцала, кърпа и пръчката, с която Тери разбъркваше кутиите с боя. Той влезе в къщата, отиде под стълбището и внимателно извади Гинес от картонения кашон, където предния ден тя бе родила за втори път. Без да протестира, котката се остави да я качи на втория етаж и да я заключи. После изнесе кашона в градината, извади първото новородено коте и почувства малките му кости през кожата. После го натисна с пръчката под водата и го задържа там. Като лежеше по гръб на дъното на легена, то едва-едва размаха крачетата си, а устата му бе зейнала. Забълбукаха малки балончета въздух, толкова малки, че изглеждаха недостатъчни за поддържането на такъв сложен механизъм. Шляпането на лапите му намаля и накрая спря. Той преброи до десет. Някъде вътре в къщата чу майка им да мяука. Извади мъртвото животно с пръчката и посегна към кашона за следващото. Скоро там имаше четири мъртви котета, които лежах до легена.

Той изля топлата вода на тревата, сложи телата в легена и влезе в дома си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.